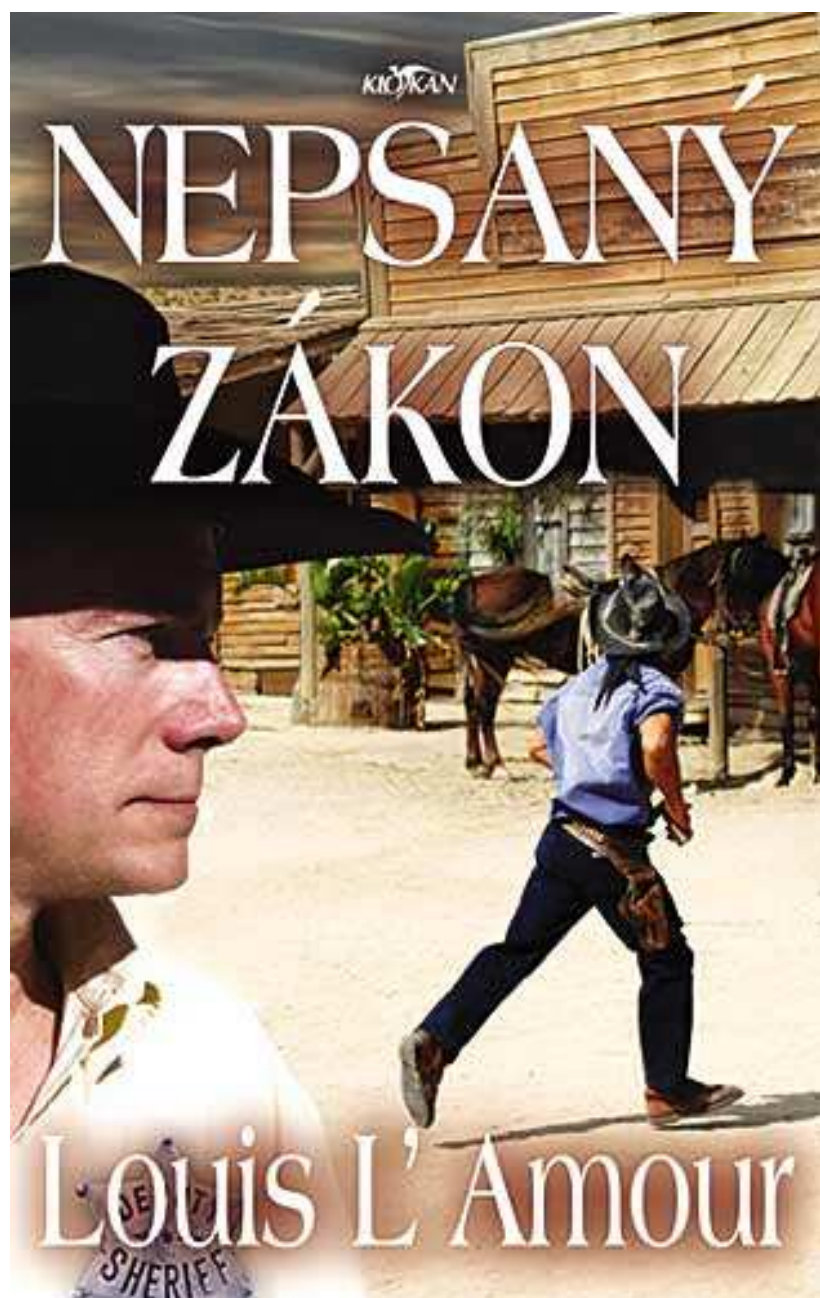

NEPSANÝ ZÁKON

Louis L' Amour

Copyright © 1964 by Louis & Katherin L'Amour Trust
Translation © Ondřej Duha, 2008
Copyright ©ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu KIOWA TRAIL

přeložil Ondřej Duha

Redakční úprava Jana Pleskotová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2008

shop@alpress.cz

Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

Vydání první

ISBN 978-80-7362-550-4

*Mému pradědečkovi, poručíku Ambrosi Freemanovi, který přišel o
scalp při bitvě se Siouxy v Dakotském teritoriu v roce 1863.*

*„Jeli jsme po Kiowské stezce, on a já, s vinčestrovkami
připravenými k výstřelu.“
– z deníku Jordána Rascoea.*

KAPITOLA 1

PŘIJELI JSME PO STEZCE z Texasu na jaře 1874 a nechali stádo pást na krátké trávě za železniční tratí. Vyčistili jsme si zbraně, umyli krky a oprášili klobouky před vstupem do města, celí žhaví uvázat koně u zábradlí před saloonem a postavit se k barovému pultu.

Přijeli jsme z ranče Ležící B, nacházejícího se v drsné krajině Big Bendu s třítisícihlavým stádem longhornek, prvním toho jara. Nezastavila nás ani plná říční koryta nebo Komančové na válečné stezce.

Dva honáky jsme pohřbili jižně od Red River a jednoho na pláních u Nation River. Čtvrtý zemřel na kansaské trávě, rozdupaný na kaši tisíce ostrých kopyt. Dva muži padli před puškami Komančů, ale Komančové zpívali své písně smrti a Kiowové truchlili ve svých stanech za válečníky, které skolily kulky party z Ležícího B.

Město, do něhož jsme přijeli, mělo deset domů na severní straně ulice a sedm na jižní, na východě se rozkládaly ohrady a na západě hřbitov.

Jižně od ulice se nacházely chatrče holek a severně od ní domy vážených obchodníků, ke kterým se honáci nesměli ani přiblížit.

My jsme byli ti jezdci, na nichž závisela existence města, prali jsme se s prachem, lijáky a blesky, bojovali se splašeným dobytkem a oštěpy Kiowů a nechávali za sebou ležet mrtvé Komanče v jejich vlastní vysoké trávě. Vzduchovali jsme svému bezejmennému osudu a ujížděli vstříc smrti bez oslavné písně, aby po nás nezbyla žádná vzpomínka kromě prázdného sedla v proviantním voze.

Trmáceli jsme se dlouhé míle travnatými pláněmi a někteří z nás měli před očima jen denní mzdu za těžkou práci, zatímco jiní byli naplnění svou vlastní divokou poezií, vědomi si své role ve velkém eposu.

Divocí a drsní byli muži z Ležícího B. Jen dva z nás byli starší třiceti let a některým nebylo ani dvacet. Vydělávali jsme peníze na holky a whisky u baru; pro obchodníky jsme byli jen hubení, hnědí divoši a naše krátké útoky na jejich města byly tolerovány jen kvůli dolarům, které jsme přinášeli.

Toho roku mi bylo pětatřicet a jen jeden kuchař byl stejně starý jako já. Byla to má pátá cesta po této stezce. Viděl jsem tohle město

vyrůstat okolo ohrad pro dobytek stejně jako jiná města před ním. A nejméně jedno jsem viděl i umírat a zanechat po sobě jen malou jizvu, kterou brzy zahladila prérijní tráva.

Jeli jsme po stezce stejně jako předtím, s Kate Lundyovou třímající otěže svého sanitního vozu jedoucího za vozem s proviantem, a když útočili Kiowové, její bizoní puška duněla jako ozvěna našich zbraní.

Byl to rok, kdy mladý Tom Lundy dosáhl devatenácti let a stal se z něj pořádný chlap, který však za sebou v Texasu nenechal žádnou lásku.

Jako jeden z mála měl i svůj sen. Snil o děvčeti, nejen takovém, které by mohl několik pomíjivých hodin držet v náručí, ale po takovém, s nímž by mohl rozprávět ve svitu měsíce, děvčeti toužícím po jasné kráse nové lásky a schopném naslouchat slovům zrozeným z poezie života, jež se v něm rodila.

A já, který jsem jel po jeho boku a viděl ho vyrůstat z chlapce v muže, jsem věděl, co se skrývá v jeho nitru, věděl jsem to lépe než ostatní, protože mé srdce zpívalo svou vlastní píseň a dusot kopyt mého koně připomínal tytéž vzdálené zvony.

Ta dívka stála na prkenném chodníku před obchodem, a když zvedla ruku, aby si zastínila oči při pohledu naším směrem, rozsvítilo slunce v jejích vlasech rudá světélka. Její pohled dlouze ulpěl na Tomovi, jenž se k ní blížil ulicí.

Pohlédla přímo na něho s úsměvem na rtech a devatenáctiletému mladíkovi úsměv neznámé dívky rozbouří krev v žilách a pohladí na duši. Je pro něj mnohem lahodnější než jakýkoliv nápoj, který se kdy prodával v saloonech podél stezky.

Celé dny se neholil a jeho šaty pokrývala silná vrstva prachu, ale i přesto seskočil ze sedla a zamířil k ní. Věnovala mu dlouhý, zkoumavý pohled, pak se obrátila a vešla do obchodu. V jejích očích nebyly ani příslib, ani odmítnutí.

Smekl klobouk a jeho vlasy zavlály ve větru. Stál tam, díval se za ní a jeho srdce po ní dychtilo. Opodál přecházel John Blake s tlustým doutníkem a pozoroval ho. Pak obrátil zrak ke mně. Posunul si doutník do druhého koutku úst, otočil se a odešel.

Tom se vrátil ke svému koni. „Conne,“ řekl vzrušeně, „viděl jsi ji? Viděl jsi tu dívku?“

„Ano, viděl.“

Chtěl se vykoupat a oholit, chtěl nové šaty... a chtěl se seznámit s tou dívkou.

„Je tady jeden problém, Tome Lundy,“ opáčil jsem. „Je to milá kůstka, to ano, ale znáš pravidla. Žádný honák nesmí vstoupit na sever od ulice ani obtěžovat občany.“

„Musím se s ní seznámit, Conne. Prostě musím! A nikoho obtěžovat nebudu. Rád bych ji jen poznal, promluvil si s ní.“

„Tohle město patří Johnu Blakeovi.“

To jméno mělo zvláštní zvuk, protože bylo známé všude, kde se pásł dobytek. Byl to tvrdý muž, zvyklý velet drsným chlapům, o nichž věděl tolik co o dobytku, který jsme hnali. Když promluvil, každé jeho slovo se rovnalo zákonu. Byl to urostlý, silný muž s mohutnýma rukama, známý tím, že jedná na rovinu, ale také tím, že své právo prosazuje se zbraní v ruce.

„Tohle je čas na dvoření,“ řekl Tom Lundy, „a já nestojím o žádné problémy – a nejmíň o problémy s Johnem Blakem.“

Když jsme sesedli u saloonu Bon Ton, uslyšel jsem Reda Mikea říkat: „Dneska žádný pití. Máme tady chlapa, za kterýho se možná budeme muset postavit.“

Tomovy oči zářily dychtivostí a já stál na chodníku a zamyšleně ho pozoroval.

Tom Lundy byl silný chlap, který rozuměl své práci. Byl to bratr Kate Lundyové, ale nevyžadoval kvůli tomu žádné výhody, dřel za sucha i v bouři, navzdory prachu i útočícím indiánům. Ale v některých věcech byl velmi nezkušený, protože v naší divoké krajině nebyla na míle daleko žádná dívka a už vůbec ne taková, která by obstála u mladého Toma, jenž vyrostl na románech sira Waltera Scotta.

Ve svých snech byl rytířem v blyštivé zbroji, pátrajícím po zlatovlasé princezně. Nebyl to žádný blázen, žádný bláhový snílek, prostě jen silný mladík s poctivými sny, v nichž ho podporovala jeho sestra a – bůh mi pomáhej – já.

A teď spatřil to děvče.

Mohla to být kterákoliv z tisíce dívek v tisíci měst roztroušených po pláních, ale v tom okamžiku neexistovala jiná než tahle.

Ze saloonu vyšel Bannion a zastavil se vedle mě. „Jaká byla cesta, Conne?“

„Jako obvykle... jenom víc indiánů, řekl bych.“

„Letos jste přijeli jako první.“

„Bannione,“ řekl jsem, „tamhle před obchodem stálo děvče, vysoké, urostlé a pohledné, s narezlými vlasy. Netušíš, kdo to mohl být?“

„Drž se od ní dál.“

„Nejde o mě, ale o mladého Toma.“

Bannion vytáhl ze zubů doutník a pečlivě si ho prohlédl, než odpověděl. „Conne, řekni tomu chlapci, aby neopouštěl svou stranu ulice. Je to dcera Aarona McDonalda.“

Na obchodu, do něhož vstoupila, visela cedule: McDonaldův obchod.

„Tom Lundy,“ řekl jsem, „je hodný kluk. „Kdybych měl sestru, byl bych hrdý, kdyby se o ni Tom zajímal.“

Bannion vrátil doutník do úst a znovu si ho zapálil. „Tom Lundy,“ opáčil, „je Texasan. A taky honák dobytka. To ho v očích Aarona McDonalda staví kousek pod rudocha.“

„K čertu s ním.“

„No dobře... ale nech si poradit. Řekni Tomovi, ať od ní dá ruce pryč.“

„Zkoušel jsi někdy radit mladíkovi, který právě potkal děvče, bez kterého nemůže žít?“

„Aaron McDonald je zkostnatělý starý puritán,“ promluvil tiše Bannion. „Patří mu krám, vlastní část banky a stájí. Má taky nejlepší dům ve městě s nádvořím porostlým travou a kovovým plotem kolem.“

Přišel do města před osmi měsíci a dvakrát nebo třikrát denně prochází kolem mě. Nikdy mě neoslovil, nikdy nevzal na vědomí moji existenci.“

Bannion se odmlčel. „Chci, abys něco pochopil, Conne. Víím, jak se ten chlap cítí, a nemám mu to za zlé.“

Je z východu. Od chvíle, co dorazil do města, se ani jednou nevypravil dál než na hřbitov. Sem na západ si přivezl své novoanglické vesnické myšlení. Je to tvrdý chlap a lidi od dobytky považuje za divokou, podřadnou bandu, nic ve zlém, Conne.“

Neubráníl jsem se úsměvu. Samozřejmě že někteří z nás byli divocí a nerespektovali zákon... stejně jako tahle země.

„Tom je vážně moc hodný kluk,“ zopakoval jsem. „Jeden z nejlepších.“

„Ne pro Aarona McDonalda. Podle něj stačí, aby si muž navlékl legíny a nasadil ostruhy a hned zdivočí.“

Tvrdí, že dobytek je jenom přechodné stadium a čím dřív zmizí, tím líp. A věř tomu nebo ne, spousta místních uvažuje jako on.“

„Tady? Ty ses zbláznil!“

„Hledají farmáře, Conne. Chtějí se zbavit dobytkářů a vlastně i lidí, jako jsem já.“

„Myslím, že je to ukvapené. Ještě spoustu let bude trvat, než se v téhle zemi usadí dost farmářů, aby uživili město.“

„Oni mají jiný názor.“

Z hotelu vycházela Kate Lundyová, tak jsem se omluvil a šel jí naproti.

Kate byla pohledná žena. Útrapy putování po texaské hranici na ní nezanechaly žádné stopy. Byla vysoká, štíhlá a elegantní. Měla krásně řezaný obličej a velké, milé oči..., a přesto bylo v té ženě jakési ocelové jádro, zakalené potřebou přežít i v těch nejdrsnějších podmínkách. Jen dva lidé věděli, čím si Kate prošla... Vlastně jen jeden, protože Tom byl tenkrát moc malý, aby to všechno vnímal. Tak jsem zbyl jen já.

„Dobré ráno, Conne,“ pozdravila Kate. „Jak je na tom dobytek?“

„Dobře. Nechal jsem u něj Priesta, Naylora a D'Artaguetta.“

„Už jsi snídal?“

„Měl jsem jenom kafe. Říkal jsem si, že bych si s nimi měl nejdřív zajít promluvit. Hardeman je u ohrad. Dneska může zvládnout pět set kusů, ale většinu stáda budeme muset pást, dokud neseženeme víc vagonů.“

„Tráva je dobrá.“

„Ano, to je.“

„Máš starosti, Conne. O co jde?“

„O Toma. Padla mu do oka dcera Aarona McDonalda a on se jí chce začít dvořit.“

„Chceš říct, že to není slušné děvče? O to jde?“

„Bydlí na sever od ulice.“

Asi minutu nebo dvě neodpověděla, jen jsme tam stáli v jasném slunci. Nakonec řekla jen: „Pojď se nasnídat, Conne.“

Zamířili jsme k restauraci, ale po chodníku se blížil John Blake, tak jsme se zastavili, abychom ho pozdravili.

Z hranatého obličeje svítily chladné modré oči, kterými si každého bedlivě měřil. Na sobě měl úhledný černý oblek s černou vázankou.

„Dobrý den,“ řekl Kate. „Paní Lundyová, je to tak?“

„Ano, a vy budete John Blake.“

Přelétl pohledem ke mně. „A vy jste Conn Dury.“

No, takže zná mé jméno! V dobytkářské zemi bylo jen málo takových, kteří ho neznali, a mohl se o mně doslechnout dobré i špatné věci. Být Johnem Blakem, asi bych věděl všechno. Patřilo to k jeho práci.

„Máte pověst dobrého chovatele dobytka, Dury, a vaše zvířata podle toho vypadají.“ Rozhlédl se po ulici a pak přešel k věci. „Vaši chlapi nepijí.“

„Ne.“

„Tod Mulloy,“ začal vyjmenovávat, „a Red Mike...“

„A tucet dalších. Jsou to dobří chlapi, John Blakeu.“

„Koledujete si o malér, Dury.“

„Komančové a Kiowové jsou na válečné stezce. Byl bych blázen, kdybych nečekal problémy.“

„Nic víc?“

„Člověče,“ řekl jsem, „zamyslete se. Proč bych měl stát o trable? Paní Lundyová má dobrou partu chlapů, kteří pro ni už nějakou dobu pracují. Naši honáci jsou jako její rodina.“

„To je pravda, pane Blakeu,“ potvrdila Kate.

Nepřesvědčili jsme ho. Věděl stejně dobře jako my, že když honáci nepijí, visí něco ve vzduchu, a on chtěl vědět, co může očekávat.

Sotva jsme se usadili v restauraci, vstoupila ona –krásná dívka, klidná, vyrovnaná a o něco starší, než jsem ji odhadl napoprvé. Mohlo jí být tak devatenáct, možná i dvacet, a jen málo děvčat dosáhlo takového věku, aniž by se vdaly. Kate na ni pohlédla a pak ještě jednou, ale než stačila něco říct, rozlétly se dveře a dovnitř vstoupil Tom.

Nevšiml si nás. Neviděl nic než tu dívku, sedící samotnou u stolu. Přistoupil k ní a smekl.

„Zahlédl jsem vás, právě když jsme přijeli do města,“ řekl. „S děvčaty to moc neumím, vyznám se jenom v koních, dobytku a trávě. Ale když jsem vás tam viděl stát, pochopil jsem, že můj život začíná a končí s vámi a že nebudu šťastný, dokud se s vámi neseznámím.“

Pohlédla na něho a spustila: „Mým otcem je Aaron McDonald a je to tvrdý muž. Nemá v lásce Texasany.“

„Pokud dovolíte, dneska večer ho navštívím.“

„Náš dům stojí mezi poli s bavlnou na druhém konci ulice,“ řekla a pak dodala: „Na sever od ní.“

„Můžete mě očekávat,“ slíbil.

Obrátil se a vyšel z restaurace, aniž by nás spatřil.

Když odešel, dívka chvíli seděla bez hnutí a z její tváře se nedalo nic vyčíst, i když jsem si všiml lesku v jejích očích, který se mi nelíbil.

Servírka, která nám nesla jídlo, byla mladá a měla svůdný, atraktivní obličej. Cestou se zastavila u dívčina stolu.

„To od tebe nebylo hezké, Lindo,“ řekla, „a ty to dobře víš. Je to Texasan a John Blake žádného Texasana na sever od ulice nepustí.“

„O co ti jde, Moiro? Žárlíš?“

Číšnice se podrážděně otočila a donesla nám jídlo.

Linda vstala, krátce se usmála naším směrem, a odešla. Moira okamžitě přistoupila k našemu stolu. „Jestli je ten texaský kovboj váš přítel,“ řekla, „povězte mu, ať dneska večer nechodí na sever od ulice.“

„Děkuji vám,“ odvětila Kate. „Je to můj bratr.“

„Ach –“ Servírka se začervenala. „Promiňte, neměla bych se do toho plést, ale to, co udělala, je strašné! Kdyby jí na nějakém muži opravdu záleželo, sama by za ním přišla na jih.“

„Vy byste to udělala?“ zeptala se Kate.

Dívka zvedla bradu. „Ano, madam, já ano! Kdyby se nějaký muž toužil se mnou tolik setkat – kdyby se mnou takhle mluvil – přišla bych za ním na jih jakékoliv ulice!“

„Kéž byste to byla vy, s kým se chce sejít,“ povzdychla si Kate.

Chvilku jsme seděli mlčky a pak se Kate podívala přes stůl na mě. „Conne... co budeme dělat?“

„Zajdu za Johnem Blakem.“

Spatřil jsem v jejích očích stín obav. „Conne, buď opatrný. Nestojím o žádné problémy.“

„S Blakem? Víme toho jeden o druhém až příliš. Můžeme si promluvit beze zbraní.“

„Tak dobře.“

„Je to dobrý chlap, Kate,“ řekl jsem. „Myslím Toma. Odvedla jsi skvělou práci.“

Já? Snad ty, ne, Conne? Jaký je, jsi z něj udělal ty. Vždycky k tobě vzhlížel.“

„Bylas to ty.“

Postavila na stůl hrnek s kávou. „Conne? Ty si už nepamatuješ na ten den, kdys nás všechny zachránil? Bylo to jako zázrak.“

Jediný zázrak bylo to, co se stalo mně, protože já tehdy řádl jako utržený ze řetězu, nechával za sebou jen problémy a nemohl očekávat nic než další.

Za mnou teklo Rio Grande. Můj kůň sotva stačil uschnout poté, co jsme ho přebrodili, když jsem uslyšel výstřely a hned poznal, o co jde. V minulosti jsem dvakrát zkřížil cestu Apačům jižně od hranice a viděl na vlastní oči, jakou spoušť za sebou umějí zanechat.

Vypálené budovy rančů, odehnaný dobytek, mrtvá a zohavená těla ležící na slunci. Pokaždé zaskočili lidi při práci, kteří netušili nic zlého, ale tentokrát jsem podle zvuku výstřelů poznal, že se jim překvapivý útok nepovedl.

V tlupě, jejíž stopu jsem přet'al, bylo devět indiánů. Vyhlédl jsem zpoza skály a uviděl plameny hořícího domu, oblaka černého kouře... a nedaleko ty Apače.

Kousek od domu ležel jeden z nich mrtvý, nebo tak aspoň vypadal. A ještě blíž ke mně se jeden plazil se zlomenou nohou.

Znovu zaduněl výstřel z pušky na bizony a podle kouře jsem objevil osamělého bojovníka... Byla to žena!

Pak se za ní pohnul ten „mrtvý“ Apač! A jakmile se to stalo, vystřelil jsem.

Za tím činem nebyla žádná úvaha ani touha pomoci. Indián se zvedal ze země s nožem v ruce. Puška mi prostě vylétla k rameni a spustila.

Rudoch vykřikl a vrhl se slepě kupředu, ale když padl k zemi kousek od ženy, už nedýchal.

Nejméně dva Apači byli zneškodnění, takže jich zbývalo ještě sedm, ale měl jsem dobré postavení. Než jsem vystřelil, už jsem skoro automaticky lokalizoval většinu ostatních. Ještě mi v uších zněl zvuk mého výstřelu a já už věděl, že jsem jim vyhlásil válku, v níž mohu jen zvítězit, nebo zemřít. Rychle jsem se otočil a třikrát vystřelil tak rychle, jak jen jsem stačil natahovat pušku.

Můj útok byl pro ně příliš náhlý a nečekaný. První kulkou jsem zasáhl jednoho indiána mezi ramena; druhá se zaryla do písku; třetí trefila běžícího indiána uprostřed skoku a on se zhroutil k zemi a puška mu vylétla z ruky.

Indiáni nemají ve zvyku bojovat do posledního muže. Když jsou v nevýhodě, prostě se vypaří, pokud mohou, a nechají boj na další den. Tři muži z devíti byli mrtví a nejméně jeden zraněný. Odvaha je opustila. Stáhli se do křoví a vzali si s sebou své mrtvé, k nimž se mohli dostat.

Nasedl jsem a jel se seznámit s Kate Lundyovou.

„TŘEBA BYCH MOHLA s Tomem promluvit?“ navrhla náhle Kate.

„Kate, ten chlapec žije ve snu. Potkal dívku, v níž poznal ztělesnění všeho, po čem kdy toužil. To, že jeho lásce stojí v cestě

překážky, ho jen povzbuzuje. Promluv s ním, jestli chceš, ale k ničemu to nebude.“

Po chvíli jsem dodal: „A já bych za něj nedal ani zlámanou grešli, kdyby si to nechal rozmluvit.“

Popadl jsem klobouk a vstal. „Hardeman bude chtít mluvit o obchodu,“ řekl jsem. „Chceš mě tam?“

„Zvládnou to.“

„Tak já zajdu za Johnem Blakem.“

KAPITOLA 2

TOD MULLOY A RED MIKE posedávali na kraji chodníku kousek od obchodu. Když jsem přišel blíž, vstali. Todovi bylo dvaadvacet a honil krávy na texaské hranici od čtrnácti. On a Tom Lundě jezdili jako parťáci. Red Mike byl houževnatý honák, který uměl dobře zacházet s lasem a všemi druhy dobytka. Také mu to šlo s puškou... a jen i tak něčeho se nelekl.

„Conne, budou dělat tomu klukovi nějaký problémy?“ zeptal se Mike neomaleně. „Promluví s Johnem Blakem.“

„On se s tebou bavit nebude, Conne. Víš, jak je. Pravidla jsou pro něj posvátný.“

„Já to zvládnu.“

„Jo,“ řekl Mike, „jestli tohle někdo zvládne, tak snad jedině ty.“

„Ne tak, jak myslíš,“ odsekl jsem podrážděně. „Nesmí dojít na střelení, takže pěkně sed’ na zadku.“

„Když nás budeš potřebovat,“ řekl Mike, „budeme tady. A střízliví.“

John Blake byl v Bon Tonu. Když jsem vstoupil do dveří, vzal si z baru láhev a sáhl po dvou sklenicích. Společně jsme došli ke stolu vzadu a posadili se.

„Už jste prodal svoje hovězí?“

„Kate zrovna mluví s Hardemanem.“ Blake naplnil sklenice. „Conne, prokázal byste mi službu? Až dostanete peníze, odjeďte.“

„Kate je šéf. Vyrazíme na cestu, až ona řekne.“

„Ona vás poslechne.“

„Možná.“

„Conne, máte drsnou partu. Některé z vašich chlapů znám. Zažil jsem je v Abilene a v Ellsworthu a vím, kdy můžu čekat problémy. Když parta jako vaše nepije, něco je špatně. Chci vědět, o co jde.“

„Byl jste někdy opravdu zamilovaný, John? Myslím jako mladík.“

Zatvářil se polekaně. Jak o tom tak přemýšlím, bylo to poprvé, kdy jsem viděl, že se John Blake lekl. Náhle vypadal i trochu zahanbeně.

„Sakra, každý byl zamilovaný. Nebo si to aspoň myslel.“

„Což je to samé.“

John se dotkl jedním prstem svého kníru a prohlížel si mě. Vyroložil jsem karty na stůl.

„Johne, Tom Lundy se chystá dneska večer na sever od ulice.“

Jeho tvář strnula a oči se proměnily v mramorové kuličky. „Ne,“ hlesl. „To nedovolím.“

„Dá se na to dívat i jinak, Johne. Nevšimnete si toho a nebudou žádné problémy.“

„Nevíte, o čem mluvíte. Kruci, kdybych věděl, o co jde, tak bych –“

„Tom Lundy je Katein bratr. Johne. Je jeden z nejlepších. Žádný grázl. Je pracovitý, slušný a v životě si dobře povede. Můžete mi věřit, že dívka, která by se o něj nezajímala, by neměla všech pět pohromadě.“

„Už jste se někdy setkal s Aaronem McDonaldem?“

„Ne.“

„No, tak se s ním seznamte a poznáte, o čem mluvím. Je to tvrdý, přísný člověk. Není v něm za mák soucitu a všechno je pro něj buď černé, nebo bílé. Je to palič čarodějnic.“

„To nechápu.“

„Palič čarodějnic. Jako ti lidé za starých časů. Tenhle chlap by ji dokázal odsoudit a pak osobně podpálit hranici. Ale svým způsobem je to dobrý, poctivý občan. Byl proti tomu, abych dělal šerifa, ale teď je rád, protože se ve městě nestřílí a všichni z té texaské bandy se drží na jih od ulice.

Pomáhal sehnat peníze na kostel, a než jsme objevili kazatele, mluvil z kazatelny on. Je to příznivec pekla a prokletí a jedno z jeho kázání bylo o mužích z Texasu. Je tím tématem posedlý... tím a vyděláváním peněz.“

„Jak je chce vydělat, když se takhle chová k lidem od dobytka?“

„Sakra, Conne, kam jinam by měli jít? Tohle je nejlepší místo pro nakládání na železnici a McDonald a jeho lidé to vědí. A pamatujte si: není sám. Stojí za ním dvě třetiny města. Tallcott, Braley, Carpenter – ti všichni. Talcott přišel na západ s McDonaldem a Braley jakbysmet. Dokážou dát dohromady čtyřicet mužů, aby se vám postavili, možná víc.“

„S Tomem nebudou žádné problémy, dokud je nezačne dělat někdo jiný. Myslí si, že našel dívku svých snů, a třeba je to tak.“

„Není.“

Něco v Blakeově tónu Conna přimělo, aby na něj zpříma pohlédl. „Mohl byste mi to vysvětlit?“

Bledý, ostře řezaný obličej se trochu zabarvil. „Nejsem tady od toho, abych někoho pomlouval. Pověděl vám ten kluk, co mu odpověděla?“

„Slyšeli jsme to, Kate a já. Neřekla, ať přijde, ale ani ať nechodí.“

„Tak vidíte.“

„Cože?“

„Je z obliga.“ John Blake poposedl na židli a položil svalnaté ruce na stůl. „Conne, nechci, abyste moje slova někde opakoval, ale kvůli té holce brzo někdo umře. A možná že o to jí právě jde.“

„Vy jste se zbláznil!“ vyhrkl jsem. Byl to šílený nápad. Viděl jsem to děvče a byla to právě taková dáma, o kterou by stál každý muž. Nebylo na ní nic přelétavého a byla i hezká. Snad jen trochu chladná... ale takové typy někdy bývají vášnivé a citlivé.

„Já to děvče viděl, Johnne,“ dodal jsem.

„Nechápejte mě špatně. Nikdy jsem o ní neslyšel nic špatného. Nejezdí na projížďky s mladými muži a nedostává se do řečí. Na prstech jedné ruky bych mohl spočítat případy, kdy se třeba jen prošla s nějakým mladíkem po ulici.“

Nikam to nevedlo a Kate mě mohla potřebovat při jednání s Hardemanem – i když se to zatím nikdy nestalo. Kate byla chytrá obchodnice, kterou jen tak někdo nepodvedl. Svým způsobem dokázala být stejně tvrdá jako kdejaký chlap. Nic jiného jí ani nezbývalo.

„A v tom je ten problém.“

„V čem?“

„Podívejte, Conne, je to moc pěkná dívka. Je jí dvacet let, i když na to asi nevypadá. Tohle je země, kde se většina děvčat vdává mezi šestnácti a osmnácti, a věřte mi, že nebyla bez nabídek.“

Jak jsem říkal, nejezdí s muži na projížďky, neprochází se s nimi. Zve je domů. Nebo je nechá, aby si mysleli, že je pozvala.“

„A pak?“

„Pak je její otec pošle pryč.“

Nedávalo mi to žádný smysl a také jsem to řekl. John Blake si posunul klobouk do týla, pak si ho sundal a položil na stůl vedle sebe.

„Třeba jsem se nevyjádřil dost jasně. Jde o to, že si myslím, že ona se vdávat nechce a že se jí líbí, když otec nápadníky vyhání. A to on dělá, to mi věřte!“

Blake se odmlčel a pak dodal: „Conne, nevím, jestli to dává smysl, ale já si myslím, že muže nenávidí.“

V tom okamžiku jsem si začal přát, aby tam byla Kate Lundyová. Když jde o dobytek, koně nebo muže, vím, na čem jsem, ale se ženami velké zkušenosti nemám. Při starém dobrém pěstním souboji na ulici dokážu odvést dobrou práci, stejně tak umím sehnat splašené stádo a přihnat ho v pořádku domů.

„To mi opravdu smysl nedává.“

Blake odstrčil svou sklenici. „Conne, když strávíte život jednáním s lidmi ve městě u železnice jako já, najdete spoustu věcí, které nedávají smysl.“

Promluvejte si s tím klukem. Řekněte mu o ní to, co víte ode mě, a poraďte mu, ať se drží na jih od ulice.“

„Co když to nepomůže?“

„Tak ho budu muset zastavit já.“

A bylo to tu... Jasně a na rovinu.

„Tohle není žádný zločin, Johnne. Jenom se pro jednou budete dívat na druhou stranu. Prostě ho neuvidíte. Nechte toho kluka, ať na to přijde sám a zase se vrátí. Pak odjedeme z města a bude po všem.“

Pohlédl na mě. „Vy si myslíte, že je to snadné? Jednou porušíte pravidla – jen jednou – a máte po pravidlech. Každou noc od začátku do konce sezóny strávím každou noc na ulici v přestřelkách. Jestliže pustím na sever jednoho muže, proč ne všechny?“

Seděli jsme tam s vědomím, že náš rozhovor skončil, ale nechťelo se nám vstát a odejít, protože jsme věděli, že jsme se ocitli ve slepé uličce a hrozí problémy.

„Johnne, prosím vás. Dívejte se na druhou stranu.“

„Nemůžu. A i kdybych mohl, McDonald to neudělá. Věřte mi, Conne, ten člověk nezná slitování. Je jak z oceli.“

V ústech jsem měl sucho a ruce mi mrtvě ležely na stole. Stála tam whisky, ale neměl jsem na ni chuť. Pití ještě žádný problém nevyřešilo a nezjednodušilo.

„Johne, jestli ten kluk půjde na sever od ulice –“

Podíval se na mě. Jeho oči byly ještě o něco chladnější. „Jestli půjde na sever od ulice... tak co?“

„Postavím se za něj, John.“

Nekonečnou minutu jsme se na sebe dívali přes stůl a oba věděli, co ta chvíle znamená. John Blake byl šerif ve městě u železnice a jeho pověst závisela na jeho nebojácnosti. Uměl zacházet se zbraní, ale používal ji s mírou. Nikdy planě nevyhrožoval, nikdy nepoložil ruku na pistoli, aniž by ji pak tasil, a nikdy netasil, aniž by vystřelil. A nikdy nevystřelil, aniž by zabil.

Za patnáct let, co jezdil jako hlídka s brokovnicí na dostavnících společnosti Wells-Fargo a působil jako šerif v dobytkářských městech, zabil John Blake jedenáct mužů. Žádný z nich nebyl opilec nebo mladík toužící se proslavit. Takové uměl zneškodnit jinak.

O mně toho John Blake věděl dost, aby chápal, co takové rozhodnutí může znamenat. Bývaly časy, kdy – ačkoliv jsem o takovou pověst nikdy nestál – se o mně říkalo, že jsem rychlejší než Wes Hardin a nejnebezpečnější muž na Západě.

„Bude mi to líto,“ pronesl jen a já toho muže znal dost dobře na to, aby mi bylo jasné, jak to myslel.

„Tom Lundy je syn, jakého jsem si vždycky přál mít,“ řekl jsem, „i když jsem sotva dost starý na to, abych mohl být jeho otec.“

Přikývl na znamení, že si mě váží. Po chvilce spustil: „Jste schopný udržet vaše muže stranou od té záležitosti, Conne? Slyšel jsem vyprávět o mužích, kterým se podařilo ovládnout západní město, ale já vím, že se to nikdy nestalo. Není to možné ve městě, kde sedmdesát procent občanů tvoří váleční veteráni a devadesát procent bojovalo s indiány.“

Aarona McDonalda nepodceňujte. Je studený jako ryba, ale má kuráž, a když se mu bude zdát, že potřebuje posilu padesáti pušek, sežene je.“

Pohlédl na mě. „Pokud vím, máte patnáct chlapů.“

Samozřejmě měl pravdu. Jestli budou chlapci trvat na tom, že se za Toma postaví, dojde ke krveprolití. Město tím utrpí, ale moji hoši skončí rozstřílení na hadry.

„Uvidím, co se dá dělat.“

Barman se za mnou díval, když jsem odcházel, a já viděl v jeho tváři obavy. Měl tady rodinu, a když dojde na střelbu, může to koupit kdokoliv.

Venku jsem zůstal stát chvíli na slunci. Existoval jediný způsob, jak to vyřešit. Musel jsem odvést svou partu z města. Museli jsme odehnat stádo.

Když jsem vstoupil do hotelu, byla tam Kate a já hned poznal, že se něco doslechla. Zašli jsme do tichého kouta velké, skoro prázdné haly a posadili se.

„Co říkal?“

„Stojí si na svém, ale chápu, o co mu jde. Neodvází se pootevřít dveře ani na skulinu.“ A pak jsem jí pověděl, co John Blake říkal o Lindě McDonaldové.

„Nedává mi to smysl, Kate. Proč by dívka dělala něco takového?“

Kate mlčela a já čekal, protože Kate byla pod svou tvrdou skořápkou chápavá žena se spoustou selského rozumu, co se týkalo lidských povah.

„Možná nenávidí muže... a miluje svého otce.“

„To nechápu.“

„Dívky někdy, často nevědomky/ poměřují všechny muže podle svého otce. Třeba se ráda dívá, jak vyhání její nápadníky – je to pro ni neustálý důkaz otcovy nadřazenosti.“

„Kate, jak jsme na tom s Hardemanem?“

„Nabídl dvaadvacet dolarů za kus, ale myslím, že půjde na dvacet pět.“

„Vezmi to, Kate. Musíme odsud zmizet.“

Rychle na mě pohlédla. „Je to tak zlé?“

„Řekl jsem mu, že se za Toma postavím. Jestli Tom půjde na druhou stranu ulice, půjdu s ním.“

„A utkáš ses Blakem?“

„Mohlo by k tomu dojít.“

Vstala. „Zajdu za Hardemanem.“

Obrátila se k odchodu a pak se zarazila. „Tom tě poslechne, Conne. Promluv s ním. Vysvětli mu, jaké je to bláznovství.“

„Pokusím se.“

KDYŽ JSEM KRÁČEL po ulici, docházelo mi, jak je ta situace vážná. Šlo o mnohem víc než o chlapce, který se vypraví za děvčetem do bohaté části města, protože tady přetrvávala zlá krev z občanské války. Devět z mých chlapů bojovalo v konfедераční armádě a většina ostatních v ní měla příbuzné. Všichni až na jednoho pocházeli z Texasu. On... a já.

Svým způsobem se zdálo, že jsem z Texasu i já, protože tam byli pohřbení mí rodiče a strávil jsem tam většinu života.

Podél ulice, v saloonech a hernách, v obchodech a stájích byli muži, kteří bojovali za Unii, nebo byli jako McDonald zapřísáhlí odpůrci otrokářství. Sám John Blake sloužil jako zvěd v armádě Unie.

Texaští honáci se většinou nezajímali o to, co leží na sever od ulice. Každé město u železnice mělo takovou část a toto uspořádání nikdo nezpochybňoval. Honáci si přicházeli do měst vyhodit z kopýtka a od toho byly saloony a nevěstince na hlavní třídě. Každý muž to chápal a nikomu nepřipadalo potupné, že se musí držet na jih od ulice.

Pravidlo Johna Blakea bylo rozumné a nikdo kromě náhodného agresivního opilce ho nezpochybňoval. Případ Toma Lundyho byl však něco jiného.

Tom byl mladší bratr šéfové, ale zároveň to byl mladší bratr všech v partě, i těch, kteří mu byli blízcí věkem. Byl to gentleman a vždycky se podle toho choval. Jezdil na nejdivočejších koních, uměl skvěle zacházet s lasem, pracoval po boku honáků a bral stejnou mzdu. Navzdory své neklidné povaze to byl slušný mladík. Nepil a nikoho z party by ani nenapadlo nabídnout mu skleničku.

Upřít Tomu Lundymu právo zajít na návštěvu k dívce na sever od ulice byla přímá urážka všech chlapů z Ležícího B.

Hořkost z válečné porážky doutnala pod povrchem. Dokonce i v texaském Davisu zacházela policie s Texasany jako s druhořadými občany a zášť v nich byla hluboko zakořeněná.

John Blake věděl, co to znamená, a také znal muže z naší party. Každý z nich prošel desítkami menších nebo větších přestřelek s indiány, psanci a zloději dobytka. Město je možná porazí a možná zcela zlikviduje, ale bude to stát mnoho životů.

VYSKOČIL JSEM DO SEDLA a rozjel se ke stádu.

Tom mě uviděl a zamířil mi naproti. Byl přes metr osmdesát vysoký – jako já – a vážil jen o málo méně. Když jsem viděl, jak se ke mně blíží, ozvala se lítost, že nemám syna. Jistě, bylo mi pětatřicet, ale na světě byla jen jedna žena, kterou jsem chtěl, a tu jsem nemohl mít.

„Ahoj, Conne!“ Otočil koně a jel dál vedle mě. „Nemohl by mě tady někdo vystřídat? Chci vyrazit do města.“

„Nemůžu tě tam pustit, Tome.“

Nepatrně mu ztuhly rysy. „O co jde? Bojíš se snad Johna Blakea?“

Jakmile to vypustil z úst, hned svých slov litoval. Poznal jsem mu to na očích, ale cítil jsem, jak se ve mně všechno sevřelo. Já sám bych si nic takového nedovolil ozbrojenému chlapovi říct, ale byl jsem snad dost starý na to, abych se přes to dokázal přenést... nebo nebyl?

„Nebojím se ho, Tome, a ty to ztraceně dobře víš. Ale jestli půjdeš dneska večer na sever od ulice, někdo kvůli tomu umře.“

„K čertu s tím, já strach nemám!“

„Nic takového netvrdím. Ani jsem neřekl, že ten mrtvý budeš ty.“

Slova nebyla nikdy má silná stránka a neuměl jsem s nimi zacházet. Nějak mě nikdy nenapadla ta správná věta, i když to nebylo tak, že bych se neuměl bavit s lidmi.

„Hochu, jestli půjdeš dneska večer na sever,“ řekl jsem, „vypukne peklo. Věř mi, McDonald si to nenechá líbit.“

„No tak, Conne! Můžu tam proklouznout, setkat se s tou dívkou a zase zmizet dřív, než si toho někdo všimne!“

„Ona se s tebou ani setkat nechce, Tome.“

Samozřejmě tomu nevěřil, přesně jak jsem čekal. Byla to dívka, po jaké vždycky toužil, a představa, že by se s ním nechtěla vidět, byla naprosto nepřijatelná. Něčemu takovému prostě uvěřit nemohl.

Jel jsem tedy vedle něho, mluvil tak rozumně, jak jsem jen dokázal, a seznámil ho se vším, co jsem se dozvěděl od Blakea.

„Já tomu nevěřím.“

„Tome, tohle neříkej nikde, kde by to John Blake mohl slyšet.“

„K čertu s ním! Všichni tady pořád mluví jenom o Johnu Blakeovi! Co je na něm tak zvláštního, má snad čtyři ruce nebo něco takového?“

„On čtyři ruce nepotřebuje, Tome. Dej na mě.“

Díval se na mě, jako by mě viděl poprvé, a já náhle pochopil, že jestli ke mně Tom Lundy někdy cítil úctu, právě ji ztratil.

Smrt je jen slovo, když jste v jeho věku, a přestože se s ní Tom setkal už mnohokrát, nikdy neviděl dobré muže umírat v prachu ulice kvůli malichernosti. Válčil s indiány, ale nikdy nebyl svědkem přestřelky, jež by se týkala někoho, koho měl rád.

John Blake byl poctivý chlap dělající důležitou práci a já ho nechtěl zabít. Nechtěl jsem ani riskovat svůj život kvůli něčemu takovému.

„Tak dobře,“ prohlásil netrpělivě. „Řekl jsi mi, co jsi měl na srdci.“

„Nechod tam, Tome. Ani na to nemysli.“

„Myslíš si, že mám strach?“

Už to tu bylo zase. V jeho věku bylo tak důležité dokázat, že se nebojí. Věděl jsem, co cítí, protože to nebylo tak dávno, co jsem byl stejný jako on. A do určité míry jsem byl takový pořád.

„Nejde jenom o tebe, Tome. Jde o celou partu.“

„Sakra, Conne, mohli bychom obrátit tohle město vzhůru nohama. Ležící B by ho mohlo srazit na kolena.“

„Tome, vidíš tamhle toho chlapa s plnovousem, jak zametá chodník? To je George Darrough. Za dva roky, co lovil bizony, jich zastřelil přes dva tisíce. V té době se sedmkrát utkal s indiány a předtím byl ve válce. Ten muž, co teď jde k němu, je jeden z

nejrychlejších střelců z pušky na Západě. Musel bys bojovat s chlapý jako jsou tihle dva.“

Tom Lundy na to nic neřekl, ale bradu měl tvrdohlavě vystrčenou a já věděl, co si myslí. Byl pyšný na naši partu, která právě přihnala stádo divokou krajinou a celou cestu bojovala s indiány. Nechtěl připustit, že by pro Ležící B bylo něco možné.

Také měl strach, že ho Linda McDonaldová bude mít za mluvku, když nepřijde.

Nedokázal posoudit pohřbené nepřátelství, které leželo ukryté mezi honáky dobytka a občany města.

„Nechci rozpoutat boj, Conne,“ řekl. „Proč taky? Chci se jenom setkat s tou dívkou. Co je na tom špatného?“

„Nic... vůbec nic, kromě toho, že na sever od ulice honáky nikdo nechce. Úkolem Johna Blakea je postarat se, aby tam žádný nevstoupil – bez výjimek.“

Znechucení v jeho tváři bylo zjevné a já mu to nemohl mít za zlé. Ale neviděl jsem ani důvod, proč by kvůli něčemu takovému měli umírat lidé.

Nakonec řekl: „Bude to v pořádku, když pojedu s vámi, až se budete vracet? Asi bych za ní měl zajít a omluvit se jí, že nepřijdu.“

No, co jsem mohl říct? Souhlasil jsem a doufal, že použije zdravý úsudek, ale zároveň jsem se strchoval o některé z ostatních stejně jako o něho. Ve městě byl sice Delgado, ale ten neměl horkou hlavu; zato Rule Carson ano a jedno špatné slovo mohlo rozpoutat přestřelku. Celá parta se cítila uražena tím, jak bylo zacházeno s Tomem Lundym, a vlastně jsem jim to ani nemohl zazlívát. Ale bylo na mně, stejně jako na Johnu Blakeovi, postarat se o zachování míru.

Když jsem přijel do města, Kate na mě čekala v hotelu. Uzavřela už dohodu s Hardemanem a zbývalo jen dojít do banky vyzvednout peníze.

Hardeman na mě pohlédl. „Conne, musím vás před něčím varovat. Slyšel jsem ve městě nějaké řeči – mluví o tom všichni – a ty peníze vám bude vyplácet Aaron McDonald.“

„Takže?“

„Je to úzkoprsý, nepříjemný člověk, ale nemyslete si, že nevyjadřuje názor celého města.“

„Budeme mluvit o obchodu, to je všechno.“

Hardeman se podíval na Toma. „Promiň, chlapče. Kdyby to byla moje dcera, byl bys vítaný, ale nemám tady žádné slovo. Jsem z Kansas City, jenom tu obchoduju.“

Kate toho moc nenamluvila, ale když jsem na ni vrhl pátravý pohled, poznal jsem, že si dělá starosti. Její tvář byla chladnější, než jsem ji kdy viděl, když nepočítám potyčky s Apači nebo Komanči. Tom Lundy byl spíš jako její syn než bratr. Starala se o něho, vychovávala ho skoro od miminka, a zacházení, kterému byl vystaven, se jí přičilo stejně jako nám ostatním.

Něco mě napadlo. „Co kdybychom se vrátili do té restaurace,“ řekl jsem. „Neškodilo by něco k jídlu. Tedy až to vyřídíme v bance.“

Nikdo nic neřekl a všichni tři jsme zamířili přes prašnou ulici k bance. Když jsem se rozhlédl po ulici, uviděl jsem tam lelkovat několik mužů v kabátech, kteří by v téhle denní době normálně kabáty nenosili.

Před vchodem do banky stál John Blake osobně. Otočil se tváří k nám, na mě se sotva podíval, ale zvedl ruku ke klobouku, aby pozdravil Kate Lundyovou. „Dobrý den, madam. Doufám, že jste měli dobrou cestu.“

„Jen obvyklé problémy, které se dají v tuhle roční dobu očekávat, pane Blakeu.“ Chladně si ho změřila a pak řekla: „Víte, co jste pověděl panu Durymu, byla pravda. Máme s sebou patnáct mužů, ale touhle dobou vyráží na sever z Texasu nejmín dvacet dalších part. A Clementovic chlapci přiřazenou letos dvě stáda.“

Clementovic chlapci si také prošli těžkými časy a dokázali si s nimi poradit.

John Blake vystrčil dopředu svou velkou hlavu. „Paní Lundyová, vůbec nemáme v úmyslu dělat vám problémy. Stačí, když budete držet tady toho chlapce jižně od ulice.“

„Proč?“ ozval se Tom poprvé tichým hlasem. „Proč bych se měl držet jižně od ulice, pane Blakeu? Jsem snad nějaký divoch nebo psanec? Jakým právem mě diskriminujete?“

Tom Lundy byl vzdělaný, proležel hodně času v knížkách, a když chtěl, uměl mluvit i takhle. Byly časy, kdy jsem s ním trávil o samotě hodinu nebo dvě denně. Měl jsem svým způsobem lepší

vzdělání než průměrní muži mé doby, přestože jsem do školy chodil jen krátce.

Kate věnovala Tomovi hodně času, víc než já, a učila ho chovat se jako gentleman. Věděla, jak na to, ale mně zase pomohly měsíce, jež jsem strávil v Anglii a v Evropě. Nikdo neměl za sebou podivnější život než já, ačkoliv Západ byl plný lidí ze všech koutů světa, jejichž životní pouti byly mnohdy podivné.

John Blake byl vyvedený z míry a ustaraný. Pohlédl na Toma Lundyho a já spatřil v jeho tváři pochybnosti. John Blake se vyznal v drsných honácích, pokladačích kolejí a hráčích a věděl, jak na ně, ale Tom Lundy byl slušný mladík, a Blake to poznal.

„Já ten zákon nevymyslel,“ řekl.

„To je zákon?“

„Je to místní nařízení,“ trval na svém Blake, „a já dohlížím na jeho dodržování. Žádní Texasané na sever od ulice.“

Tom Lundy stál s nohama blízko u sebe. Napřímil se a řekl slušně: „Pane Blakeu, Conn Dury už s vámi mluvil, takže asi víte, že vás a vaše pravidla respektuju. Ale i přesto půjdu dnes večer na sever od ulice. Můžete mě očekávat.“

Přestože se ten kluk choval jako blázen, musel jsem ho obdivovat, a když jsem zahlédl znepokojený pohled Johna Blakea, poznal jsem, že on také.

U dveří do banky se Tom otočil. „Pane Blakeu, to, co udělám dneska večer, udělám sám, a až překročím ulici, budu sám. Přijdu bez Conna, bez Ležícího B.“

Vstoupili jsme dovnitř a došli k zábradlí, kde už na nás čekal Dick Hardeman. Byl bledý a mně se zdálo, že vypadá rozčileně. Pak jsem se podíval za něj na muže sedícího u psacího stolu a pochopil jsem proč.

Aaron McDonald byl hubený a vyschlý, jako by mu na kostech chybělo maso. Oči měl hluboko zasazené pod rozčuchaným obočím a propadlé tváře. Pohlédl ze mě na Kate, krátce pokývl hlavou, pak otevřel zásuvku, vyndal z ní váček se zlatem a začal odpočítávat mince. Kate se dohodla na dvaceti třech dolarech za kus; byla to pořádná hromádka zlata a Aaron McDonald byl člověk, který měl peníze v úctě.

Sledoval, jak dávám mince a bankovky do vaku, a pak řekl: „Takže jste tady hotoví?“

„Mám ještě nějaké pochůzky,“ pronesl Tom tiše.

„Jste vítán,“ opáčil McDonald. „Jižně od ulice.“

„Dnes večer se chystám na sever navštívit vaši dceru.“

Aaron McDonald zvedl oči od svých účetních knih. Byly jako z ledu. „Má dcera vás dnes večer nepřijme. Můžete si jít, kam chcete, u nás však nejste vítán.“

„Přesto přijdu,“ odvětil Tom tiše.

„Pane McDonalde,“ ozval se Hardenam, „tohle je slušný mladík. Znam Kate Lundyovou a toho chlapce už léta a –“

„Nestojím o vaše mínění, pane Hardemane. Předpokládám, že se nechcete míchat do záležitostí, které se týkají jen mé domácnosti?“ Vstal. „Tohle místo je určeno obchodu a zdá se, že naše obchodní jednání je u konce.“

Kate se strnule obrátila na patě. Poprvé za celá ta léta jsem ji viděl rozčilenou. „Tome, jdeme. Tohle není místo pro nás.“

Aaron McDonald byl zlý, krutý člověk, a nemohl si odpustit poslední slovo. „To je pravda,“ přitakal. „Pro takové, jako jste vy, je vyhrazeno území jižně od ulice. Doufám, že nám laskavě dovolíte vybírat si, koho pozveme k sobě na sever.“

Vrazil jsem mu políček.

Natáhl jsem se přes zábradlí, popadl ho za zátylek, přitáhl si ho k sobě a uhodil. Udeřil jsem ho velkou dlaní ztvrdlou prací a pak ještě jednou hřbetem ruky.

„Když mluvíte s dámou,“ upozornil jsem ho, „dávejte si pozor na pusu.“

Za mnou se ozval nervózní hlas Johna Blakea: „Conne... pusťte ho.“

Neohlédl jsem si. „Míříte na mě?“

„Ne... žádám vás.“

Beze slova jsem upustil McDonalda zpátky na židli. Obrátil jsem se a řekl: „Měl byste ho naučit dobrým způsobům.“

McDonald byl zsinálý vzteky. Vyskočil ze židle: „Vy zatracená chátro! Měli jsme s vámi skoncovat jednou pro vždy! Měli jsme projet celý Jih a vypálit všechny domy do základů! Měli jsme –“

Náhle se mi na tváři objevil úsměv. Položil jsem dlaně na zábradlí, díval se na něj a můj úsměv ještě přiživoval jeho zuřivost. „Pane McDonalde,“ řekl jsem potichu, „možná vás bude zajímat, že jsem sloužil jako důstojník pod generálem Sherodanem.“

Za mnou se ozvala Kate. „Conne, pojd'! Rychle!“

Prudce jsem se obrátil a došel k ní dvěma dlouhými kroky. Před bankou postávali Delgado, Red Mike a Rule Carson. Tom Lundy se k nim přidal.

V nepravidelném půlkruhu a tvářemi k nim, brokovnice a pušky v rukou, stálo devět mužů z města.

„Kate,“ řekl jsem. „Ty zůstaň tady. Já –“

„Ne,“ přerušil mě John Blake, „střílet se nebude.“ Prošel kolem mě ke dveřím a vyšel na chodník, kde stanul před ozbrojenými občany.

„Žádné střílení,“ prohlásil. „Skloňte zbraně.“

Vzal jsem Kate Lundyovou za paži a vedl ji ke dveřím. Obklopen našimi muži jsem ji dovedl k jejímu vozu a pomohl jí dovnitř. Delgado odvázal koně od zábradlí, přivedl je a my se vyhoupli do sedel.

Náhle jsem ucítil Tallcottův pohled a podíval se dolů. V levé ruce jsem držel Katin těžký vak s penězi. Výraz v Tallcottově tváři se mi pranic nezamlouval.

Uložil jsem vak vedle Kate do zásobovacího vozu a řekl: „Tak dobře jedeme.“

V sevřené skupině jsme vyrazili z města.

Muži stáli bez hnutí, ale když jsme se přiblížili ke konci ulice, jeden chlap seskočil ze střechy na dohled a další vyvedl dva koně z mezery mezi domy.

Tod Mulloy a Van Kimberly byli ozbrojeni puškami a ze své pozice měli pod kontrolou ulici v rozmezí asi šedesáti metrů.

Oba seděli na koních, každý na jedné straně ulice, a sledovali muže kolem Tallcotta. Ani jeden muž z té skupiny netušil, že tam hlídají už deset minut.

Byli jsme už skoro na konci ulice, když jsem uslyšel Kate vykřiknout a zahlédl na chodníku Lindu McDonaldovou. Stála sama

před železářstvím, posledním domem ve městě, a v ruce držela malý slunečník. Když před ní Tom Lundy přitáhl koni otěže, zvedla hlavu.

Byla krásná. O tom nemohlo být pochyb a já se nemohl na Toma zlobit. Na osamělých rančích, kde strávil většinu života, určitě takovou dívku nikdy neviděl.

Přesto... Díval jsem se na ni teď očima Johna Blakea a Moiry? Něco v ní bylo, jakýsi chlad, upjatost, cosi, čemu jsem nedůvěřoval.

„Váš otec mi sdělil, že dneska večer nepřijímáte hosty,“ řekl Tom tiše.

Podívala se na něho a přes rty jí přelétl slabý úsměv. „Tvrdila jsem snad něco takového já?“

„Ne, ale –“

„Můj otec je velice tvrdý muž,“ prohlásila a zavřela slunečník s velmi ženským gestem. „Nepřekvapuje mě, že se ho bojíte.“

„Já se ho nebojím!“ odvětil Tom stroze. „Jen se nechci vnucovat někam, kde nejsem vítán.“

„Náš dům,“ pokračovala, „pořád ještě stojí mezi poli s bavlnou na konci ulice.“

Obrátila se k němu zády a kráčela pryč, ramena strnulá, boky o něco méně.

Tom otočil koně, jako by se k ní chtěl připojit, a nejprve zahlédl mě. Zrudl.

„Neměl jsi poslouchat!“ křikl podrážděně. „Za co mě máš?“

„Osamělý Texasan ve městě, kde Texasany nenávidí,“ pronesl jsem potichu. „Podívej!“

Na druhé straně ulice seděl na koni Tod Mulloy a v rukou držel vinčestrovku.

„Omlouvám se,“ hlesl Tom.

Zařadil se za mě a Tod ho skoro neochotně následoval.

Mlčky jsme dojeli skoro ke stádu, když tu Tom promluvil: „Conne... Musím tam dnes večer jít za každou cenu. Prostě musím.“

Nejhorší na tom bylo, že jsem věděl, co k té dívce cítí. Zároveň jsem znal Aarona McDonalda a bylo mi jasné, že má v úmyslu vyprovokovat konflikt.

Takovéto situace mění osudy mužů.

Co se týkalo mě, byl jsem dost starý a rozumný, abych na jeho místě odjel, ale co mohl dělat on, v jeho věku?

A odjel bych z města, kdyby tou dívkou byla Kate?

KAPITOLA 3

DICK HARDEMAN byl u stáda, když jsme tam přijeli, a s ním tři honáci. Už se stmívalo, což byla špatná doba na to hnát stádo, ale vypovídalo to o náladě ve městě.

„Říkal jsem si, že si dobytek převezmeme hned, paní Lundyová,“ navrhl Hardeman nejistě. „Abyste se o něj už nemusela starat.“

„To je to tak špatné?“ Kate nikdy nic neuniklo.

„Ano, madam, je.“ Hardeman se tvářil pochmurně. „Být vámi, odjel bych odsud, jakmile se setmí... a nechal hořet oheň.“

„Myslíte si, že po nás půjdou?“ zeptal se Tom pochybovačně. „Proč by to dělali?“

„Aaron McDonald,“ odvětil Hardeman suše, „je pyšný muž. I když bude žít do stovky, nikdy nezapomene na lekci, kterou jste mu dal, Conne. Získal jste nepřítele na celý život.“

„Koledoval si o to.“

„S tím souhlasím.“ Odmlčel se a pak se zeptal. „Byla to pravda? Bojoval jste pod Sheridanem?“

„Jistě... chlapci to vědí. Ran Priest tak válčil za Unii. Ale co se týče mě, válka už skončila.“

Když odehnali stádo, zůstali jsme stát kolem ohně. Zbyli tam jen koně, vůz s proviantem a Katein sanitní vůz.

„Uděláme, co radil Hardeman,“ rozhodla Kate. „Odjedeme na tamhleten pahorek. Za jeho vrcholem je prohlubeň, ve které se uložíme na noc.“

„Nejradši bych jel do města a rozstřílel ho na kusy,“ prohlásil rozčileně Rule Carson.

„Tak dost,“ řekla Kate tiše. „Na téhle cestě jsme už měli problémů až až. Nechci odvážet zpátky do Texasu žádná další prázdná sedla.“

„Nikdo na mě nečeká,“ opáčil Rule popuzeně.

„Na Ležícím B je jedna pryčna, které by se po tobě stýskalo,“ upřesnila Kate a pár chlapů se zasmálo, protože Carson byl proslulý tím, jak rád spí.

Red Mike si vzal pušku, poodjel od ohně směrem k městu a zůstal stát na stráži. Tod Mulloy a Delgado šli ke koním, sehnali je

jako na noc a pak je odvedli podél kopce, aby splynuli s jeho temným svahem a nebylo je z města vidět.

Sotva zapadlo slunce, odvezli oba vozy a během necelé půl hodiny byl přesun dokončen.

„Jestli můžu něco říct,“ ozval se Red Mike, „tak se ten Tallcott zatraceně zajímal o to zlato ve vaku, madam.“

Kate stála u malého ohně, který rozdělali, dobře ukrytého před pohledem z města. „Conne, co kdybys poslal pár chlapců spát? Ať si do půlnoci užijí čtyři hodiny spánku.“

Když tři muži vybraní na první hlídku zaujali své pozice, Kate a já jsme se posadili nad řeřavé uhlíky.

Možná se Tom Lundy neřídil zdravým rozumem, když se nechal okouzlit Lindou McDonaldovou, ale na druhou stranu to nebyl první muž, který se zakoukal do nepravé ženy... a nikdo nemohl popřít, že je hezká.

K problémům mohlo dojít i bez toho. Tam, kde je tolik skrývané zášťe, stačí jen malý důvod k vyprovokování konfliktu. V minulosti se našlo několik Texasanů trpících porážkou Jihu, kteří byli víc než ochotní střílet. A také se našli ti, co byli ochotní střelbu opětovat.

Muži jako McDonald s úzkým pohledem na věc nemohli vědět, co to pro partu mladých mužů plných energie znamená, když mohou vypustit trochu páry. Poté, co stráví tři měsíce na cestě na sever, polykají prach, bojují s indiány a pracují od rozbřesku do noci, jsou připraveni si trochu zařádit.

Jednou jsem slyšel, jak se honák zeptal, jak to vypadá s proviantem, a dodal: „Jak bych to mohl vědět? Nikdy jsem ho neviděl za denního světla!“

Navíc jsem nedokázal Tomovi nic zazlívát. Bůh ví, že jsem ze sebe sám párkrát udělal pořádného blázna a neměl jsem žádný patent na rozum. Kdyby McDonald nechal událostem volný průběh, už by bylo nejspíš všechno odbyté. Ale takhle se mohlo stát, že budou umírat lidé.

Noc na pláních byla tichá. Klid narušil jen vzdálený kojot stěžující si hvězdám, a když jeho vytí umlklo, zdálo se ticho ještě hlubší než předtím.

Matná rudá záře uhlíků skýtala melancholické světlo. Čas od času si jejich žár našel zapomenutý kousek dřeva a vzplál malý plamínek, který novou potravu rychle zkonsumoval.

„Ráda bych vyrazila ještě před rozbřeskem,“ řekla Kate, „a když to vezmeme na západ, objedeme město širokým obloukem. Tak se vyhneme problémům a taky si prohlédneme okolní krajinu.“

Seděli jsme tam a tiše rozprávěli, ale celou dobu jsem měl uši nastražené a doufal, že neuslyším zvuky, kterých jsem se obával.

„Nevěděla jsem, že jsi válčil za Unii, Conne,“ ozvala se Kate. „Nikdy jsi o sobě moc nemluvil.“

„Historek jsi slyšela až dost.“

„Ale nikdy se nedá poznat, co je na nich pravdy. Vlastně o tobě nevím nic víc, než že jsi byl pistolník nebo něco takového. Prostě ses objevil, když jsem potřebovala pomoc, a už jsi zůstal. Bez tebe bych nevěděla, co si počít, Conne.“

Připadal jsem si trochu hloupě. Kate by si poradila sama, měla houževnatost zakalené oceli. Připomínala mi Toledské ostří, rapír, který jsem jednou viděl ve Španělsku. Měla velkou sílu, ale nebyla zkostnatělá jako například McDonald.

To ona vybudovala ranč z ničeho na zelené louce. Já jí jen trochu pomohl.

„O mně se toho moc vyprávět nedá,“ řekl jsem. „Prý jsem se narodil u Rapidan River ve Virginii, ale mí rodiče se přestěhovali do Texasu. Když mi bylo devět, Apači je zabili a mě odvezli do Mexika. Po tři roky jsem žil jako Apač, pak jsem ukradl poníka a rozjel se do Sierry Madre a zpátky do Texasu.“

TATÍNEK ODEŠEL s kbelíkem k prameni pro vodu a já si vzal sekyru a osekal pár třísek ze starého pařezu na dvoře. Bez spřežení mezků by bylo velmi těžké dostat ho ze země – a měli jsme na práci mnohem důležitější věci. Proto vedle něj tatínek nechával sekyru a pokaždé, když šel někdo z nás kolem, sekl několikrát do kořenů, aby ho uvolnil.

Maminka se v domě česala, protože byla neděle, a po návratu tatínka s vodou se mělo číst z bible.

Byla to pro nás jedna ze vzácných chvil klidu, protože ode dne, kdy se tatínek rozhodl usadit u potoka, jsme nepoznali nic než práci. Avšak o nedělích, po čtení z bible, nám maminka předčítala z některé ze svých knih a později jsem se s ní ve čtení střídal.

Nejvíce se mi líbily básně „Marmion“ nebo „Lochinvar“, ale měl jsem rád i jiné, jako třeba „Píseň o starém námořníkovi“.

Zničehonic maminka zavolala z domu a v jejím hlasu bylo něco divného. Řekla: „Conne, hned sem pojď... a nehádej se se mnou.“

Ten hlas mě polekal, protože vůbec nezněl jako maminčin, tak jsem se otočil a rozběhl se k domu se sekerou v ruce.

Maminka nechala dveře pootevřené, ale zavržení otevírajícího se okna mě přimělo pohlédnout tím směrem právě včas, abych zahlédl, jak se z něj vysouvá hlaveň otcovy pušky. Spustila s hlasitým třesnutím a ohlédl jsem se, abych zjistil, na co maminka střílí, pak zazněla další rána následovaná zasvištěním šípu... a matka byla mrtvá.

Později, když už jsem věděl, jak to chodí, jsem byl rád, že se to odehrálo takhle. Doběhl jsem ke dveřím, ale bylo už příliš pozdě. Někdo se za mnou rozběhl, otočil jsem se a máchl sekerou. Útočník ji chytil, vypáčil mi ji z ruky a já vzhlédl do tváře Apače.

O několik hodin později, když už jsme byli za mexickou hranicí a mířili k pohoří Sierra Madre, jsem měl stále před očima tvář svého otce, jak jsem ji viděl naposledy. Když mě odváděli pryč, šli jsme kolem pramene a on tam ležel. Jeden šíp mu trčel ze zad, dva z hrudi. Obrátil se a čelil útočníkům, a kdyby měl zbraň, možná by se ubránil.

Lidé ho varovali, aby nechodil bez pušky, ale otec až do své smrti neviděl živého indiána a nebezpečí zlehčoval. A proto jsem za celý život nikdy nešel nikam neozbrojený.

Odehnali padesát kusů dobytka, několik koní, mul a pár ovcí. Ovce snědli hned, protože je neuměli chovat, a muly po nich, protože Apačové mají maso mul rádi.

Dovedli mě na odlehlé místo v Sierra Madre, poblíž pramene Bavispe River. Byla to nejdivočejší, nejstrašnější a nejkrásnější krajina, jakou jsem kdy viděl. Stoupali jsme po stezkách, po kterých by podle mého nevylezla ani veverka. Občas nějaká kráva uklouzla a

zřítila se přes okraj na rozeklané skály pod námi, ale indiáni tomu nevěnovali pozornost.

Bavispe River byl studený, průzračný potok, přitékající z borového pralesa. Byla to velkolepá a majestátní země a já tam tři roky žil jako Apač. A ani na okamžik jsem nepřestal myslet na útěk.

Nedával jsem to však najevo. Jeden stařec z hor, který se kdysi zastavil u nás na farmě, povídal, že jediný způsob, jak vycházet s indiány, je žít jejich život a snažit se stát ještě lepším indiánem než jsou oni. Dal jsem si tedy záležet a po nějaké době mi začali pomáhat.

Když mi bylo dvanáct, byl jsem už slušný stopař a lovec a lepší jezdec než všichni Apačové dohromady. Nikdy to s koňmi neuměli tak dobře jako Kiowové nebo Komančové. A pak se jednoho dne vydala velká skupina válečníků severně od hranice a dva dny nato jsem ukradl poníka a vytratil se po stezce, kterou jsem objevil na lovu.

Mířil jsem na východ, protože jsem usoudil, že něco takového nebudou předpokládat.

Dva týdny jsem žil v divočině jako Apačové a pak jsem se na koni přeplavil přes Rio Grande.

Polomrtvý hladu, na sobě jen bederní roušku a ukradený kabát, který mi byl moc velký, jsem na sešlém indiánském poníkově vjel do osamělého tábora nedaleko řeky. Byli v něm tři muži a dva z nich na mě namířili pušky dřív, než jsem stačil promluvit. Třetí jen seděl na písku a díval se na mě.

„Apač!“ vyhrkl jeden z nich. „Proboha, to je Apač!“

„Pane,“ řekl jsem, „jmenuju se Conn Dury a byl jsem jejich zajatcem.“

„Dobře, chlapče,“ řekl muž na zemi. „Sesedni a pojď k ohni. Jídla máme spoustu.“

Jmenoval se James Sotherton. Teprve nedávno přijel z Anglie, ale měl za sebou dlouhou službu v armádě, během níž bojoval v Indii a na severní hranici.

Když jsme se najedli, poslechl si můj příběh a položil mi spoustu otázek na život Apačů, který tehdy kromě nich samotných nemohl znát nikdo lépe než já.

„A co teď?“ zeptal se.

„Musím si najít práci,“ odpověděl jsem, „a taky sehnat nějaké šaty.“

„A co vzdělání?“

„To taky, pane.“

„Nemáš žádné příbuzné? Ani přátele?“

„Žádné, pane.“

„No, můžeme ti dát práci přímo tady. Potřebuju pomoc se svým stádem.“

Velký, snědý chlap s plnovousem ho přerušil. „Já bych si dal pozor, pane Sothertone. Ten kluk možná opravdu utekl, jak říká. Ale možná je to špeh rudokožců.“

„Už jsem se rozhodl,“ opáčil rezolutně Sotherton. „Právě jsem tě najal, Conne. A teď se trochu prospí.“

Muž s plnovousem se jmenoval Morgan Rich, a byl to člověk, na kterého nikdy nezapomenu. Jeho stínem byl Bob Flange a spolu pracovali pro Jima Sothertona ze San Antonia.

Nikdy jsem nepřišel na to, co k tomu Sothertona vedlo, ale měl namířeno do krajiny kolem Big Bend River, nejdivočejší země v Texasu, která byla v té době ze tří čtvrtin neobývaná. Nejspíš ho tam táhla jeho láska k divočině, ale brzy jsem získal pocit, že si Morgan Rich a Bob Flange myslí, že tam jede z nějakého jiného důvodu.

Shodou okolností jsem toho o kraji kolem Big Bend River hodně věděl, protože Apačové, kteří mě zajali, tam tudy jeli. Občas tam také bojovali s Komanči, a když šlo do tuhého, vždycky věděli jak zmizet.

Apačové, jejichž jsem byl zajatcem a kteří mě zřejmě měli docela rádi, mi toho o Big Bend River hodně pověřili.

Kromě poníka, na němž jsem jel, a potrohaného kusu deky, se mi z tábora podařilo odnést jen pistoli.

Byla to skoro nová zbraň a já ji vzal mrtvému Apači po bitvě poblíž Bavispe River. Musel ji sebrat téhož dne některému z nepřátel, protože se po ní po jeho smrti nikdo nesháněl.

Ukryl jsem pistoli pod skálu a čekal, až nastane vhodná chvíle k útěku ke hranici; pak jsem ji vyzvedl.

Spolu s těmi třemi muži jsme si postavili kamennou chatu poblíž pramene na úpatí hory Burro Mesa a usadili se tam. Vystavěli jsme ohrady, založili malou zeleninovou zahrádku, o kterou jsem se staral já, a lovili divoké koně. Několik jsme jich chytili, ale většina z nich ani nestála za tu námahu.

Občas jsme se odtamtud vypravili do San Antonia. Při jednom takovém výletu nás Morgan Rich a Bob Flange opustili.

Když jsme se pak vrátili na ranč, začal mě Jim Sotherton vzdělávat.

Nějak přišla řeč na poezii a já mu zarecitoval část básně Marmion, kterou jsem si zapamatoval z domácího čtení. Pak se všechno změnilo.

Zatímco já ho učil stopovat a žít v divočině jako Apač, on mě učil všechno, na co si vzpomněl z anglické literatury, dějepisu a dalších předmětů. Někdy v minulosti byl instruktorem na vojenské akademii v Anglii – myslím že v Sandhurstu – a o učení toho věděl hodně.

Spoustu času jsme strávili projíždkami po krajině a jednou začas jsme jeli do San Antonia nebo Austinu a jednou až do New Orleansu. Tam jsme zašli do banky a Sotherton vyzvedl docela slušnou částku peněz ve zlatě.

Pak koupil pár knížek a nějaké nové vybavení a mně pušku Henry.⁴⁴

Když jsme se pak vrátili na ranč na úpatí Burro Mesa, našel jsem tam stopy, které nepatřily Apačům. Někdo si to tam obhlížel, zatímco jsme byli pryč.

Stopa každého člověka je charakteristická a dá se snadno rozeznat stejně jako podpis. Byl jsem si jistý, že jedny z těch stop tam zanechal Morgan Rich.

Už dříve mě napadlo, že si Rich myslí, že Sotherton pátrá po zlatém španělském pokladu.

Později jsem zjistil, že poté co jsme se vrátili z New Orleansu – o čemž nikdo nevěděl – a Jim začal platit zlatými mincemi, Rich a Flange se o tom doslechli.

„Kdyby se se mnou něco stalo,“ řekl mi Sotherton jednou, „pošleš tenhle dopis.“

Ukryl ho za volnou cihlu ve zdi a já už si na něj ani nevzpomněl.

Po návratu z New Orleansu mě Sotherton poslal zkontrolovat napajedlo, jestli tam nechodí pít divoká zvířata. Bylo to daleko a než jsem se vrátil, setmělo se.

Tentokrát přišli tři. Morgan Rich, Bob Flange a nějaký cizí muž. A to, co udělali Jimu Sothertonovi, bylo horší než cokoliv, čeho by se mohli dopustit Apačové.

Zlato, které měl, bylo pryč. Zmizely i zbraně, jeho i moje vybavení a koně.

Vypadalo to, že přijeli krátce po mém odjezdu, a mě náhle napadlo, že mohou být stále poblíž. Pobral jsem proto, co se dalo, a stáhl se do hor, kde jsem počkal do rána. Pak jsem prozkoumal okolí.

Zjistil jsem, že opravdu odjeli. Zamířili pryč ze země, směrem k San Antoniu.

Vrátil jsem se na ranč a jakmile jsem pohřbil pana Sothertona, vydal jsem se za nimi. Ale nejprve jsem vzal z úkrytu dopis a odeslal ho, sotva jsem dorazil do San Antonia.

Pár dní nato jsem objevil člověka, který viděl ty tři muže odjíždět na sever. Jel jsem za nimi, našel jejich stopu a držel se jí jako klíště, dokud mě nepřivedla do jejich tábora u Leon River.

V táboře byl jen jeden muž. Uvázal jsem koně opodál a vešel do tábora se šestiraňákem v ruce.

Když jsem se vynořil z křoví, uviděl jsem, že u ohniště s konvicí na kávu dřepí Bob Flange.

„Zabili jste pana Sothertona,“ vyhrkl jsem, když jsem mu stanul za zády.

Nahrbil se, jako bych ho uhodil holí, pak pomalu otočil hlavu a pohlédl na mě. Postavil se.

„Ale no tak, chlapče,“ řekl, „nevíš, o čem mluvíš.“

„Tohle je jeho puška. A tamhle se pasou jeho koně.“

Zvažoval, jestli má šanci sáhnout po zbraní a vystřelit dřív než já.

„Zavraždili jste ho,“ dodal jsem, „a předtím ho mučili. To zlato, co jste ukradli, přivezl v New Orleansu. Byl jsem tam s ním.“

„Je tam poklad,“ trval na svém Flange. „Co jiného by v tý krajině hledal?“

„Měl rád divočinu,“ řekl jsem. „Zabili jste dobrého chlapa jenom kvůli bláznivému nápadu, že by mohl vědět, kde je ukrytý poklad.“

Začal se chovat sebejistěji. „A co máš v plánu, chlapče? Jestli chceš něco z toho zlata“ – sáhl do kapsy košile a vytáhl zlatou minci – „vezmi si tohle.“ Hodil peníz do prachu.

Jako blázen jsem se na něj podíval, on tasil a vystřelil na mě. Jenže spěchal a minul... Já však ne.

Sebral jsem zlatou minci a vybral mu z kapes všechno ostatní zlato, protože nepatřilo jemu a mně se mohlo hodit při pátrání po těch ostatních. Co zbyde, jsem chtěl poslat příbuzným pana Sothertona do Anglie.

Pak jsem nasedl na koně, odjel do vojenské pevnosti a šel za velícím důstojníkem. Když mě kaprál uvedl, zvedl oči od desky stolu.

„Co pro vás mohu udělat, mladíku?“

„Jmenuju se Conn Dury,“ představil jsem se, „a tři muži zavraždili mého šéfa.“ Pak jsem mu všechno pověděl. Skončil jsem slovy: „Dneska ráno jsem jednoho z nich našel. Je ve svém táboře u Leon River.“

„Dojedeme si pro něho,“ slíbil kapitán.

„Stačí, když s sebou vezmete lopaty,“ řekl jsem. „Už jsem ho navštívil.“

Pozorně si mě prohlédl a zeptal se: „A jak dopadli ti dva zbývající?“

„Chystám se za nimi.“ Z kapsy jsem vyndal tři sta dolarů ve zlatě. „Tohle jsou ukradené peníze. Měl je v kapse. Také jsem přivedl deset ukradených koní, kteří patřili panu Sothertonovi. Napadlo mě, že byste mohl poslat zlato jeho rodině v Anglii a přidat k němu peníze za ty koně.“

Opřel se na židli a změřil si mě pohledem. „Jak jsi starý, synku?“

„Je mi patnáct,“ odpověděl jsem, „ale už dělám mužskou práci.“

„To vidím.“ Z hromádky zlata odpočítal šedesát dolarů. „Jestli chceš ty muže pronásledovat, budeš potřebovat nějaké peníze. Uvědomuješ si, doufám, že se tě pokusí zabít?“

„Ano, pane. Ale pan Sotherton se o mě dobře staral. Platil mi, ve volném čase mě učil a to, co mu udělali, by nemělo zůstat bez trestu.“

Kapitán Edwards vstal od stolu a doprovodil mě ven. „Máš tu adresu v Anglii?“

„Ano, pane.“ Podal jsem mu ji.

Pohlédl na ni, pak ještě jednou a zatvářil se velmi překvapeně.

„Aha,“ řekl. „Tak tohle byl ten tvůj pan Sotherton... James Sotherton... major James Sotherton.“ Přečetl si znovu adresu. „Velice vážený muž, chlapče, z velmi vážené rodiny.“

Došli jsme k ohradě, kde jsem nechal koně, a on z nich vybral dva poté, co se podíval na mého. Byli to ti nejlepší ze všech. „Ty koně si vezmi,“ rozhodl. „Napíšu ti dopis potvrzující tvé vlastnické právo.“

Nechal mi i zbraně, které jsem přivezl z Flangeova tábora. „Napíšu jeho rodině,“ slíbil kapitán Edwards. Pak pokračoval: „Zmínil se někdy o svých příbuzných? Nebo o někom jiném?“

„Nikdy, pane.“

„Dej mi vědět, jak to dopadlo.“ Kapitán na okamžik zaváhal a potom dodal: „Tohle je pozoruhodná shoda okolností. Jako mladý důstojník jsem majora Sothertona znal. Za války s Mexikem pracoval jako vojenský atašé.“

Dva týdny nato jsem zjistil, kdo byl ten třetí muž. Byl to Frank Hastings, lovec skalpů, chlap, kterého jsem nikdy neviděl.

Na Morgana Riche jsem narazil o půl roku později v Las Vegas v Novém Mexiku.

Byl tam v saloonu, já přišel k baru, postavil se vedle něho a řekl stroze: „Zavraždil jsi Jima Sothertona. Mučil jsi ho hůř než kdejaký Apač.“

„To je lež!“ vykřikl.

Ale naslouchalo nám nejméně dvacet mužů a on se tvářil polekaně.

„Ukradl jsi mu zlaté peníze a nechal za sebou stopu, která mě dovedla až sem. Bylo to anglické zlato.“

Všichni mlčky naslouchali a já pokračoval. „Vystopoval jsem i Boba Flangea.“

„Flangea?“

„Vystřelil první a minul... já ne.“

„Zmiz odsud kluku. Jsi blázen.“

„Ten opasek, co máš na sobě,“ pronesl jsem klidně, „pochází z britské uniformy a tys mu ho ukradl poté, cos ho zabil.“

„Jsi zatracenej lhář!“ vykřikl Rich chraptivě a zároveň tasil kolt.

Druhý den ráno bylo na kopci chladno a foukal mrazivý vítr, tak ho pohřbili v mělkém hrobě, zabaleného do deky, a pak spěchali do saloonu na skleničku.

Frank Hastings zmizel z dohledu a já ho nikdy nenašel.

UHLÍKY UŽ skoro uhasly. „Radši by ses měla trochu prospat, Kate,“ řekl jsem. „Bude to dlouhá noc.“

Právě se zvedala od ohniště, když jsme uslyšeli výstřely. Náhlou salvu... a pak ještě jeden. Přicházely od města.

Kate se ke mně rychle obrátila. „Coane... kde je Tom?“

Hrdlo mi sevřel strach. Otočil jsem se a rozběhl se k místu, kde leželi muži. Našel jsem Tomovu přikrývku, ale on tam nebyl.

Priest se převalil a zvedl na lokti. „Co se děje? Stalo se něco?“

„Tom je pryč,“ řekl jsem, „a ve městě se střílelo.“

Jeho kůň také zmizel. Když jsem se vrátil od koní, všichni už byli na nohou a ozbrojení.

A pak jsme uslyšeli na prérii dusot koňských kopyt. Jezdci ujížděli rychle tmou asi sto metrů od nás.

Zaznělo zadunění, jako by něco dopadlo na zem, a čísi hlas zvolal: „A nevracejte se!“

Jezdci se chvatně vzdálili a my se tam šli podívat. Sklonil jsem se a škrtl zápalkou.

Byl to Tom Lundy a byl mrtvý. Někdo ho střelil třikrát do zad, pak ho obrátil a ještě jednou střelil mezi oči tak zblízka, že kolem rány zůstaly stopy po střelném prachu.

Odnesli jsme ho zpátky na kopec a položili na zem. Přišla Kate Lundyová a stanula nad ním.

Byl to její poslední žijící příbuzný a byl jí bratrem i synem zároveň. Poté, co jejího manžela zabili indiáni, jí zbyl už jen Tom, a ten teď také zemřel.

Pistoli měl v pouzdře a připnutou řemínkem, důkaz toho, že nečekal problémy. Tři kulky vypálené zblízka do zad ho provrtaly skrz naskrz a zanechaly v hrudi velké díry. A pro případ, že by ještě nebyl mrtvý, se nad ním někdo sklonil a dorazil ho výstřelem mezi oči.

Red Murray začala náhle klít přidušeným, hrozným hlasem.

Tod Mulloy řekl: „To město vypálím do základů, i kdyby to mělo být to poslední, co udělám.“

„Provedeme to hned,“ vyhrkl Carson. „Hned teď!“

„Ne.“

To slovo bylo pronesené chladným, bezvýrazným hlasem, jaký jsem od Kate Lundyové ještě nikdy neslyšel. „Ne,“ zopakovala. „Stáhneme se?“

„Ne.“

Nic jiného neřekla a muži mlčeli.

Nikdo té noci nespál. Ráno našli Naylor a Priest ploché místo na samém vrcholku kopce a vykopali tam hluboký hrob. Do něho jsme uložili Toma Lundyho.

Když jsem se podíval dalekohledem, který jsem vozil v sedlové tašce, k městu, všiml jsem si záblesků pušek na střechách a ohradách.

„Čekají na nás, Kate,“ řekl jsem. „Chtějí nás oddělat, jakmile zaútočíme.“

„My tam nepojedeme.“

Rule Carson zaklel. „Ale no tak, paní Lundyová,“ spustil. „Tom byl –“

„Tom Lundy,“ přerušila ho, „byl můj bratr. Přijal jméno mého manžela a ten ho považoval za svého syna.“ Odmlčela se. „Chtěli jsme děti, ale nikdy jsme je neměli... Jen Toma.“

Obrátila se k Redu Mikeovi. „Mikeu, chci, abys sedl na koně a jel do Texasu. Tam seženeš dvacet chlapů, kteří umějí zacházet se zbraněmi a přijímat rozkazy.“ Pohlédla k městu. „Podaří se ti jich sehnat tolik?“

„Můžu jich najít stovku,“ opáčil. „A dobrovolníky, jestli chcete.“

„Chci muže, kteří pracují za peníze,“ dodala, „a mám peníze, abych jim mohla zaplatit.“

Red Mike se podíval na mě. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se.

„Nejlepší by byli chlapci Cuddyovi,“ navrhl jsem. „Pak Harvey Nugent, Sharkey, Madlen a Kiel. Někteří z chlapců Barrickmanových nebo Clementových, jestli na ně narazíš.“

Kate tam stála a dívala se k městu, vysoká, osamělá žena s vystouplými lícními kostmi a obličejem stále půvabným navzdory slunci a větru, kterému byla stále vystavena.

„Chceš bojovat, Kate?“

„Ne tak, jak čekají,“ odpověděla rozhodně. „Vůbec ne tak, jak čekají.“

Ale toho rána to začalo a vyvinula se z toho válka, kterou jsem neočekával a nebyl na ni připravený. Stejně jako nebyli oni.

Hned ráno napsala tři telegramy a poslala Delgada na rychlém koni, aby je poslal z nejbližší železniční stanice na východě. Tvořila ji nádrž na vodu a saloon asi třicet kilometrů daleko.

Den se pomalu vlekl, muži posedávali a hráli karty. Před západem slunce odvedli koně k nejbližšímu potoku a napojili je.

Kate strávila skoro celý den ve svém voze a my ostatní čekali.

„Tam dole už musejí být pořádně nervózní,“ řekl nakonec Tod Mulloy. „Jsme ve výhodě, protože víme, co dělají, ale oni netuší, co děláme my.“

Ta myšlenka všechny trochu rozveselila a já si všiml, že každou chvíli některý z mužů vstává a dívá se k městu. Viděli nás a naše nečinnost je musela mást.

„Dneska v noci toho moc nenaspí,“ poznamenal D'Artaquette. „Stejně jako minulou noc.“

Kate na něho pohlédla. „A stejně jako noci, které přijdou.“

V poledne třetího dne k nám přijel jezdec s bílou vlajkou. Podíval jsem se dalekohledem a zjistil, že je to Bannion – jediný muž ve městě kromě Hardemana, o kterém se dalo předpokládat, že s ním budeme mluvit.

Bannion byl vždycky spravedlivý. Častokrát nalil poslední sklenku honákovi, který utratil všechny peníze, a dokonce půjčil několika z nich koně, aby se mohli vrátit na svůj ranč.

Kate, D'Artaquette a já jsme sešli z kopce, abychom se s ním setkali.

„Neměl jsem s tím nic společného, paní Lundyová,“ řekl. „Chci, abyste to vy a chlapci věděli. Vůbec nic. Ani jsem nevěděl, že se to stane.“

„Požádali vás, abyste sem zajel a obhlédl situaci?“ zeptal jsem se.

„Ano... mají strach. Netuší, co se bude dít. Jsou ve střehu a čekají, že každou minutou zaútočí.“

„Jen ať se bojí,“ opáčila Kate. „Pane Bannione, máte pověst čestného muže. Ted' vám dáme šanci, abyste se zachránil. Nebudete mít čas o tom přemýšlet, ale přijměte mou radu a udělejte, co říkám.

vraťte se do města. Řekněte jim popravdě, že jsme vás nepustili do tábora. Pak prodejte svůj saloon.“

„Mámprodatsaloon?“ vyhrkl užasle. „Proboha, to nemůžu udělat! Kromě toho by jim to připadalo hrozně divné –“

„Prodal byste ho raději se ztrátou – které se možná nevyhnete – nebo byste o něj chtěl přijít úplně?“

„Jak to myslíte?“

„Pane Bannione,“ zeptala se Kate potichu, „už jste někdy viděl město umírat?“

Pohlédl na ni a po chvílce řekl: „Děkuju, madam. Děkuju.“ Pak obrátil koně.

„Pane Bannione,“ dodala Kate, „tahle informace je jen pro vás. Sto šedesát kilometrů západně odsud je potok, který teče po okraji velké pláně. Na severu jsou kopce a několik polí s bavlnou. Je to u hlavní trasy železnice.“

Tázavě jsem na ni pohlédl. Samozřejmě jsem o tom místě věděl, několikrát jsme tam tábořili a předchozí léto jsme tam odvedli naše stádo.

Nevěděl jsem, co má za lubem, ale z jejích očí – které jsem nikdy neviděl tak chladné – jsem vyčetl, co se s městem stane.

Tohle město, které zabilo jejího bratra, bylo odsouzené k smrti.

Nezemře jen několik mužů, ale město samo.

KAPITOLA 4

KATE LUNDYOVÁ nedala Redu Mikeovi jiné instrukce, než aby najal střelce, ale všichni jsme věděli, že Red Mike bude vyprávět o tom, co se přihodilo. Byl to příběh, který bude roznášen větrem a prachem, dokud se nebude vyprávět u všech ohňů a na všech rančích v Texasu.

Tábořili jsme na kopci pod kansaským nebem a nechávali dny plynout, ale měli jsme toho hodně na práci. Čtvrtého dne zamířili k našemu táboru dva jezdcí, oba jsem znal.

Byli to pistolníci, jež Red Mike potkal cestou a poslal za námi. Bledsoe byl bývalý ranger, který sloužil s BigFootem Wallacem, a Meharry byl drsný mladý Ir, válečný veterán, jenž bojoval ve francouzské armádě u Sedanu.

Kate poslala Priestu a Nayloru na západ na místo, o němž pověděla Bannionovi. Měli své rozkazy. Když si je odvedla stranou a řekla jim, co mají udělat, jen se podívali na ni a potom jeden na druhého. Pak se oba usmáli a zvesela se rozjeli na západ.

„Conne,“ řekla mi Kate, „řekni mužům, ať nasednou na koně, a za soumraku jeďte směrem k městu.“

Čekal jsem. Ve městě na nás byli připravení muži s puškami. Pojedeme po otevřeném prostranství.

„Přiblížte se jen natolik, abyste byli pořád mimo dostřel,“ pokračovala Kate. „Pak jezděte kolem města a vraťte se, teprve až se setmí.“

To bylo chytré... Chtěla, aby museli znovu zůstat celou noc ve střehu. Byl to další krok ve válce, kterou bych sám nikdy nevymyslel, ale jediný pohled na Kate mi prozradil, že z ní je úplně jiný člověk. Pustila se do boje, aby zničila město, které zabilo jejího bratra.

Pokusí se na nás zaútočit? Kdyby ano, těžko bychom v tak malém počtu vzdorovali.

Ta chvíle nepochybně přijde. Ale ještě ne. Nicméně když jsem toho večera nasedl na koně, abych zavelel k jízdě na město, přesvědčil jsem se, že každý muž má u sebe padesát kulek. Kate zůstala na vrcholku kopce... ale o tom snad nevěděli. Nebo ano?

Rozjeli jsme se v sevřené skupině a snažili se zvedat hodně prachu, aby se nedal odhadnout náš počet. Mířili jsme k městu a

drželi se mimo dostřel pušek. Zabočili jsme stranou a využili malých údolí v okolní krajině, v nichž jsme mizeli a zase se vynořovali, aby museli stále přemýšlet o našich úmyslech. Když se úplně setmělo, nacházeli jsme se na vzdálené straně města, tak jsme ho objeli ještě jednou a vrátili se do tábora.

Kate na nás zavolala, když jsme se přiblížili, já jí odpověděl a jeli jsme dál. Později v noci jsme vyslali Meharryho, aby zapálil oheň na kopci východně od města, a nechal ho chvíli hořet.

Tou dobou už se měla objevit další stáda, ale stále nic.

Dny byly čím dál teplejší. V noci vyli kojoti. Sedmého dne zastavil asi dva kilometry od města vlak, vystoupil z něho nějaký muž a vyvedl z dobytčáku koně. Byl to Delgado, vracející se s odpověďmi na Kateiny vzkazy.

Jakmile se rozjel krajinou k nám, pokračoval vlak v jízdě do města.

Následujícího dne se jižně od města objevil oblak prachu prozrazující příchod velkého stáda. To se zastavilo v prohlubni mezi nízkými kopci a za chvíli jsme viděli, že se k nám blíží dva muži.

Jedním z nich byl Matt Pollock, který žil sto padesát kilometrů východně od Ležícího B. Byl to urostlý, silný chlap překypující energií. Když se přiblížili, zjistil jsem, že znám i toho druhého. Byl to Harvey Nugent, jeden z mužů, které hledal Red Mike.

Pollock seskočil z koně a podal ruku Kate. „Dobrý den, paní Lundyová! Slyšel jsem, že máte problémy.“

Kate mu stručně pověděla, co se stalo, a zmínila se o nepřátelství, jež vládlo ve městě vůči Texasanům. Vezmi si jejich peníze a zbav se jich – to bylo heslo místních.

„Co chcete, abych udělal? Prohnal stádo tím jejich městem z papundeklu? Nebo jim ho podpálil před očima?“

„Východně odsud,“ vysvětlila Kate, „bude vlak vykládat ostatný drát. Pronajala jsem si půdu okolo města a chci ji oplotit.“

„Co liché úseky? Pokud vím, dráze byly přiznány jen sudé.“

„Tady ne, ani na několika dalších místech, kde je půdy na budovy dráhy dost. Pronajala jsem si tu půdu za padesát centů za akr.“

„Vy chcete oplotit celé město?“ Matt Pollock sáhl po konvici s kávou. „Sakra, Kate, musíte nechat volné přístupové cesty!“

„Samozřejmě že nechám. Bude tam železnice a podél ní povede cesta, po které bude moct kdokoli dovnitř a ven –kromě stád. Žádná stáda na své pozemky nepustím.“

Dřepěl jsem vedle ohně a pozoroval Kate. Byl jsem zvědavý a také trochu šokovaný. Tohle byla tvrdá země, v níž přežili jen tvrdí lidé, ale tenhle výraz jsem na Kateině tváři ještě nikdy neviděl. Vlastně jednou ano.

Toho rána, kdy jí Apači zabili manžela, odehnali dobytek a podpálili ranč – toho rána, kdy jsem se tam objevil já.

NA KONCI ÚTOKU, který jsem pomáhal odrazit, jsem vyšel ze skal. Ona tam stála se svěřenýma rukama a obličejem poznamenaným podivným žalem bez slz, který pro ni byl tak typický.

Měl jsem zjistit, že pláče jen zřídka; její tvář odrážela emoce, ale skoro bez slz, jako kdyby je všechny už dávno prolila.

Stála tam a shlížela na bezvládné tělo svého manžela, když ze skal vyběhl chlapec a objal ji.

Můj kuň pomalu došel až k nim, ale trvalo několik minut, než vzhlédla. „Děkuju,“ řekla prostě.

„Madam,“ řekl jsem, „je mi to moc líto. Kdybych tak přišel dřív.“

„Stalo se to bez varování. Vynořili se z pouště jako duchové.“

„Byli to Apači, madam. Ti nikdy nevarují předem. Sesypou se na vás dřív, než se stačíte pohnout.“

Seskočil jsem ze sedla a šel obhlédnout škody. Nebylo to špatné místo. Pramen, u něhož se usadili, byl vydatný. Podařilo se jim zavlážit dost půdy, aby mohli založit malou zeleninovou zahradu. Také vybírali z půdy balvanů, aby mohli zorat pole.

Základy domu postavili z kamenů a zdi z klád, které přinesla řeka. Střecha byla z větví, keřů a hlíny, ale oheň založený Apači ji zničil a ožehl trámy. Některé z nich ještě doutnaly a já se pustil do hašení.

Lundyho puška ležela tam, kde mu vypadla z ruky, a kolem se povalovaly prázdné nábojnice.

Byl to asi třicetiletý muž s pohlednými rysy, možná až příliš jemnými na tuhle zem. Jeho ruce nesly známky tvrdé práce, ale naznačovaly, že to mohla být první taková práce, kterou dělaly. Měl dobré boty – prvotřídní kvality. Totéž platilo i o jeho klobouku a opasku.

Prohledal jsem mu kapsy a našel několik zlatých mincí a něco drobných. Ty jsem položil na kámen spolu se vším ostatním, pak jsem vzal lopatu a odešel na malý pahorek, kde rostl starý, pokroucený strom. Tam jsem vykopal hrob.

Vrtalo mi hlavou, proč se usadili tak daleko na západ od všech osad a v místě známém výskytem Apačů a Komančů. I když jsem musel uznat, že mělo jistý divoký půvab.

„Hned ráno zamíříme do San Antonia,“ řekl jsem. „Vy a chlapec můžete jet na koni. Já půjdu pěšky.“

Nic na to neřekla a moc toho nenamluvila, ani když jsem zabalil jejího manžela do staré deky a s chlapcovou pomocí ho uložil do hrobu. Když jsme hrob zasypali, pronesl jsem několik vět z bible, na které jsem si vzpomněl – nebyl to první muž, kterého jsem pohřbíval. Pak jsem našel místo s měkkým pískem a tam jsme se uložili na noc.

Nevěděl jsem, jestli se Apači za rozbřesku nevrátí, tak jsem si, utahaný jako kuň, na chvíli zdříml, zatímco chlapec hlídal. Když se začalo rozednívat, byl jsem už ve střehu, ale Apačům zjevně došlo, že mají špatnou medicínu, protože se už neukázali.

Když se Kate Lundyová probudila, měl jsem už zapálený oheň a uvařenou kávu. „Měla byste to rychle vypít, madam,“ vybídl jsem ji. „Máme před sebou dlouhou cestu a čím dřív vyrazíme, tím dřív tam budeme.“

Vstala, upravila si trochu šaty a pak se rozhlédla kolem. Podívala se na trosky domu, hrob svého manžela a tu ubohou hrstku věcí, které jí patřily, a se zvláštním, tvrdým výrazem v obličeji pronesla: „Já nikam nepůjdu.“

„Madam?“

„Zůstaneme tady. Přišli jsme sem, abychom se tu usadili, a nenecháme se vyhnat. Děkuju vám, pane Dury, za všechno, co jste pro nás udělal.“

A tak jsem se seznámil s Kate a Tomem Lundyovými, které jsem už neopustil.

SEDĚL JSEM u ohně naproti Kate a přemýšlel o tom, co si asi myslí ti ve městě. Už měli dost času rozmyslet si svou situaci.

Zabili slušného mladíka, který šel jen navštívit dívku. Ano, porušil místní pravidlo tím, že se vydal na sever od ulice. Ale nikomu neublížil, ani to neměl v úmyslu.

Moira, číšnice v restauraci, věděla, co je Linda McDonaldová zač. Stejně tak John Blake a určitě i mnoho dalších. Věděli také, co je zač Aaron McDonald.

Byli si vědomi toho, co spáchali, a očekávali náš útok, který však nepřišel. Ale ani jsme neodjeli.

Tenký sloupec kouře z našeho ohniště a bílé plachty vozů byly z města dobře vidět, což jim nedovolovalo zapomenout na to, co se stalo. A určitě jim vrtalo hlavou, co máme asi v plánu.

Už týden to ve městě muselo vypadat jako ve vojenském táboře, připraveném vzdorovat útoku, a čím déle jsme se drželi zpátky, tím nervóznější a napjatější museli být. Všechno podnikání tam muselo stagnovat, protože tak malé město musí obchodovat s lidmi zvenčí.

Dorazilo jen jedno stádo a oni si už museli dělat starosti, že z něho nebudou nic mít.

Co si asi občané mysleli? Co chtěli dělat? Co očekávali?

Ráno osmého dne jsme uviděli vyjíždět z města dva vozy mířící na západ. Kate si ode mě půjčila dalekohled a pozorně si je prohlédla. Pak mi ho vrátila. „Bannion,“ hlesla: „Stěhuje se pryč.“

Viděli jsme, jak na ulici postávají v hloučcích lidé a dívají se za ním.

Matt Pollock odehnal stádo na západ s polovinou svých lidí. Sám odjel s ním, ale pár honáků nám tam nechal i s trochou zásob. Já zastřelil bizona, takže masa jsme měli dost.

Ráno desátého dne dorazily první vozy. Jeden z nich byl plný zásob – jídla a tisícovky nábojů.

Přijely také tři velké vozy naložené ostnatým drátem a kůly. Jeden pokračoval v cestě, aby rozmístil kůly. Jakmile byly vykopány díry a kůly zasazeny, pustili se do práce muži s napínáky drátu a kladivy. Osm nebo deset mužů s koňmi dokáže ve volné prérii natáhnout spoustu drátu.

Celý den nás pozorovali.

Odpoledne k nám zamířil John Blake.

Jel na pěkném vraníkovi a na sobě měl černý plátěný oblek. Přiblížil se k nám a několik minut si všechno prohlížel. Nic mu neuniklo... a nikdo.

Mezi námi byl i Harvey Nugent, profesionální pistolník, který bojoval za Texas v různých konfliktech a zúčastnil se mnoha bitev s indiány. Byl výborný střelec a John Blake jeho pověst dobře znal.

„Zdravím, John!“ zavolal Nugent vesele. „Slyšel jsem, že tě tady najdu.“

„Nikdy bych nečekal, že tě uvidím stavět plot, Harvey. Na co vlastně je? Kvůli dobytku?“

Harvey se na něj pomalu usmál. „Johne, tentokrát sis vybral nepravý město. Tenhle plot je na pozemku paní Lundyových. Pronajala si ho od dráhy.“

John Blake si plot prohlížel a cítil, že musí položit ještě několik otázek. Otočil koně a vyjel na kopec ke Kateině vozu.

Napnuli jsme tam pro ni plátno na ochranu před sluncem a ona pod ním seděla a sledovala probíhající práce. „Na ohništi je kafe, Johně,“ řekl jsem. „Posluž si.“

Seskočil z koně a prohlížel si plot. „Asi se nemusím ptát, jestli máte pronajatou půdu i na druhé straně města?“

„No, jenom na jedné straně by to nedávalo smysl, ne? Máme ji pronajatou na obou stranách, Johně. A taky na východě a na západě.“

„Nemůžete město takhle uzavřít,“ namítl.

„Uzavřít město?“ V mém hlase bylo slyšet úžas. „Proč bychom něco takového dělali? Každý, kdo chce odejít, může.“

Postavil jsem hrnek a dodal: „Vlastně jsem si o tom s vámi chtěl promluvit, Johně. Západně odsud roste nové město, jmenuje se Hackamore. Bude potřebovat šerifa. Nechtěl byste se toho ujmout?“

„Západně?“

„No... jihozápadně. O kus blíž stádům z Texasu. Je tam dobrá voda a půda.“

„Tak takhle je to.“

„Přesně tak, Johne.“

Koutkem oka se podíval na Kate, ale ta tam jen seděla a sledovala natahování drátu. „Madam?“ řekl. „Paní Lundyová?“

„Ano?“

„Neměl jsem s tím nic společného, madam, vůbec nic. Já to pravidlo vytvořil, ale na toho chlapce bych nikdy zbraň nevytáhl.“

„Já to vím, Johne.“

„Chcete město zadusit, madam? Jsou tam dobří lidé. Ne všichni, ale někteří ano.“

„Zabili mého bratra.“

„To udělal Aaron McDonald a ta jeho banda. Jak k tomu přijdou ostatní?“

„Mohou odjet. Cesta je otevřená a stěhovali se, už když sem přišli. A naše město je na lepším místě, s lepším zdrojem vody.“

„Jste tvrdá žena, madam.“

Kate na něj upřela pohled. „Opravdu, Johne? Ten chlapec byl můj bratr. Byl pro mě jako syn. Můj manžel ho adoptoval a Tom převzal jeho jméno. On byl vším, co jsem na celém světě měla, Johne, a oni mě o něho připravili. Zastřelili ho na ulici. Tohle město si nezaslouží žít a taky ani nebude.“

Pomalů vstal. „Budou bojovat, madam. Vyženou vás ze země... nebo zabijí.“

„To si nemyslím,“ opáčila Kate. „Tohle je pronajatá půda. Mám právo tady být a oplotit si ji. Nikomu nebráním přijít nebo odejít – ale nedovolím, aby přes mé území přecházela stáda.“

„Tohle město vzniklo jako překladiště dobytka. Potřebuje stáda k životu.“

Kate se usmála. „No, pane Blakeu, jsem ráda, že to říkáte. Přemýšlela jsem, kdy jim asi dojde tahle skutečnost, o které zjevně neuvažovali, když stříleli na mého bratra, a která nenapadla Aarona McDonald, když pronášel své poznámky o Texasanech.“

John Blake se zachmuřil.

„Je tu ještě jedna věc, o které byste se mohl ve městě zmínit, Johně,“ navrhl jsem. „Mluvil jste s Harveyem Nugentem. Vy Harveyho znáte a já také, ale tamti lidé ho možná neznají. Měl byste jim o něm povědět.“

A jak vidíte, máme tady taky Meharryho a Bledsoea a Red Mike odjel do Texasu pro dva tucty dalších. Očekáváme problémy, Johně, a budeme na ně připravení.“

Blake se prudce otočil, hlavu vystrčenou dopředu, tvář sevřenou vztekem. „Jestli sem tu bandu přivedete a popustíte jí otěže, zrudne tráva krví!“

Před očima se mi objevil obraz Toma Lundyho, tak mladého a hrdého, neschopného uvěřit, že by mohl kvůli něčemu tak nevinnému zemřít.

„Johně,“ řekl jsem, „někteří lidé tady věří, že když zemře mladý náčelník, měl by odejít na onen svět po cestě lemované stovkou lebek svých nepřátel. Nikdy jsem nebyl nakloněný takovým nápadům, ale povězte lidem ve městě, že mohou zůstat sedět, kde jsou, nebo se odstěhovat; když se však pokusí dostat přes ten drát, zastaví je střelba.“

Obrátil koně a odvedl ho dolů z kopce.

Po chvíli se ozvala Kate: „Conne, zaútočí na nás? Co myslíš?“

„Ano, Kate,“ odpověděl jsem. „Zaútočí.“

KAPITOLA 5

VZALI JSME TEDY pušky a začali hlídkovat u plotu v očekávání útoku. Na tahu byla druhá strana a nám nezbyvalo než čekat, až se naši nepřátelé objeví.

Byli jsme však muži zocelení léty útrap, muži, kteří od dětství mnoho jiného nepoznali. Uměli jsme bojovat s dobytkem a divokými koňmi, zacházet se zbraněmi a každý z nás napůl očekával, že ho zabije kulka, splašený dobytek nebo povodeň.

Jak ubíhaly dny, přijížděli další muži. Dorazil Rowdy Lynch z Live Oaku a Teague z Palo Pinta. Přišel Gallardo z Del Ria a Battery Mason od Cow House Creeku. Vstupovali do tábora ve dvojicích a trojicích, ukládali se na pahorku, a když přišel další den, zapojili se do hlídkování u plotu.

Patnáctého dne projel kolem vlak s prázdnými dobytčáky mířící do Hackamoru, města, které jsme založili. Z našeho kopce jsme viděli, jak na zastávku přišli lidé, aby ho přivítali, on však pokračoval v cestě bez zastavení.

Den nato vyjely z města dva vozy.

Spolu s Kate, D'Artaguettem, Meharrym a Nugentem jsme je jeli zastavit. Chtěli jsme vědět jen jedno – zda se v těch vozech nenachází někdo, kdo se podílel na zabití Toma Lundyho.

Muž na kozlíku prvního vozu byl rozumný člověk: nepokusil se sáhnout po zbraní. Dobře věděl, že v tak napjaté době by naši muži mohli jednat ukvapeně.

„Rozpoutali jste peklo,“ řekl a podíval se na Kate a pak na mě.

„Zabili mi bratra.“

„Ano, a já to neschvaloval.“ V jeho hlase byl upřímný soucit. „Máte mou soustrast, i když vám už nepomůže. Toma Lundyho jsem znal, chodil ke mně nakupovat, a byl to gentleman, ale já už svůj názor vyjádřil tam ve městě a žádných důků se nedočkal.“

„Jeďte do Hackmoru,“ navrhla mu Kate, „a povězte Priestovi, aby vám ukázal místo pro váš obchod.“

„Děkuju.“ Nepohnul se však, aby jel dál. Pak váhavě dodal: „Myslím, že pojedeme.“

Z vozu vystrčila hlavu jeho žena. „Pověz jim to!“ křikla. „Pověz jim to, nebo to udělám já! Vlakem jim má přijet na pomoc spousta chlapů,“ pokračovala. „Chtějí vás vyřídit.“

„Kdo je platí?“ zeptal jsem se.

„McDonald a Shalett,“ odpověděl kočí. „Ti dali dohromady většinu peněz.“

„Shalett? Toho asi neznám.“

„Ale on zná vás. Vlastní saloon U psouna, ten vedle banky.“ Muž byl překvapený. „Řekl bych, že vás zná docela dobře. Byl to jeho nápad najmout pistolníky, a podporoval McDonalda ve všem, co udělal.“

„Shalett?“

„Frank Shalett. Velký, snědý chlap... moc toho nenamluví. Je zvláštní, že se dal dohromady zrovna s McDonaldem. McDonald ho chtěl ještě před pár měsíci vyhnat z města. Shalett zabil chlapa v souboji. Zastřelil Porta Radera.“

Vozy se rozjely a my je nechali.

Promluvil Harvey Nugent. „Já Porta znal,“ řekl. „Uměl to zatraceně dobře s pistolí. Ať je ten Frank Shalett kdokoliv, nebude s ním snadné pořízení.“

Port Rader byl stejně jako Nugent profesionální střelec, najímaný k bitvám se zloději dobytka, indiány nebo neoprávněnými usedlíky.

Ale já si na žádného Franka Shaletta nevzpomínal.

NEPOCHYBNĚ jsem toho za ta léta, co jsem byl pryč a cestoval po Evropě, hodně zapomněl. Když člověk nechá za sebou všechno, co zná a co si pamatuje, má sklon na to zapomenout.

Toho roku, kdy jsem zabil Morgana Riche, mi bylo šestnáct. Psal se rok 1855.

Když je chlapec bez závazků a cestuje z místa na místo, nedá se odhadnout, kam ho osud zavane. Já se tehdy jednoho dne procházel po ulici v Santa Fe, když jsem náhle narazil na kapitána Edwardse, muže, kterému jsem předal majetek zavražděného Jima Sothertona.

Popadl mě za paži. „Dury, jste to vy? Conn Dury?“

„Ano, pane. A vy musíte být kapitán Edwards.“

„Mám pro vás dopis, Dury. Napsal jsem Sothertonovým rodičům a pověděl jim o vás a o vzdělání, kterého se vám dostalo od jejich syna. Chtějí, abyste se jim ozval.“

Šel jsem s ním na ubikace pro dopis. Když mi ho dal, zeptal se: „Povídal jste něco o pronásledování těch ostatních chlapů. Našel jste je?“

„Objevil jsem Morgana Riche. Je pohřbený u Las Vegas.“

„A ten poslední?“

„Hastings... ten mi zmizel z dohledu, nejspíš ho zabili indiáni. Je hodně způsobů, jak může člověk tady na Západě zemřít. Spousta lidí prostě zmizí.“

„Dury,“ řekl Edwards náhle, „zůstaňte u mě na večeři. Velím tady a jídlo je dobré. Vaše společnost mi udělá radost.“

Nejprve mi položil spoustu otázek o tom, jak jsem vypátral Riche, později se však hovor stočil k siru Walteru Scottovi a některým dalším autorům, jejichž díla jsem četl, ale zdálo se mi, že myslí na něco jiného.

Po nějaké době, když jsme seděli u kávy, řekl: „Conne, nevím, co je v tom dopise, ale část znám. Chtějí, abyste přijel do Anglie.“

Nejdřív jsem si nebyl jistý, jestli jsem dobře slyšel, ale pak mi to vysvětlil. Napsali mu, že by mi rádi poskytli příležitost pokračovat ve vzdělání, které započal jejich syn, a že mě, pokud budu chtít, pošlou do tamní školy, seženou mi doučování a zajistí všechno potřebné.

„Myslím,“ řekl Edwards, „že je to z velké části proto, že se chtějí něco dozvědět o Jimu Sothertonovi. O čem mluvil, jak vypadal, zkrátka všechno, na co si vzpomenete. Zaplatí vám cestu tam a zpět a všechny náklady.“

Zamyšleně na mě pohlédl. „Je to vzácná příležitost, Conne.“

Tak jsem odjel do Anglie.

Nakonec mě Edwards varoval: „Buďte opatrný Conne, na to, co řeknete. Nezapomínejte, že už dávno nejsou mladí a žijí v zemi, která je už stovky let civilizovaná. Jsou jako ti, co přijdou po nás sem; a kdybyste jim vypravoval, jaký je Západ doopravdy, nevěřili by vám.

Jsou zvyklí na obrubníky u chodníků a policisty, které stačí zavolat a oni se postarají o zločince. Nedokážou si představit zemi, kde muž nosí zákon v pouzdře na pistoli. Chci tím říct, že byste se neměl zmiňovat o Flangeovi a Richovi.“

V Anglii na mě na nádraží čekal vysoký muž s bílými vlasy a vojenským držením těla, doprovázený dívkou asi o rok mladší než já.

Co očekávali, nevím. Možná si mysleli, že vystoupím z vlaku v obleku z jelenice a se sombrerem na hlavě; ale ať to bylo jakkoliv, určitě jsem jejich očekávání nenaplnil.

Přestože mi bylo teprve šestnáct, měřil jsem přes metr osmdesát a byl jsem štíhlý, ale silný. Jedna přítelkyně kapitána Edwardse přijela z West Pointu, aby mi pomohla vybrat vhodné oblečení, takže na mém vzhledu nebylo nic divného, a bylo možné mě poznat jen podle věku a pleti osmahlé texaským sluncem.

Dívka si mě hned všimla a zamířila ke mně s rozevřenou náručí. „Vy musíte být Conn Dury. Já jsem Felicia Kirkstoneová – James Sotherton byl můj strýc.“

Byla hezká a oplývala půvabem, který jsem si pamatoval z doby, než jsem odešel s rodiči na Západ.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem. „Pan Sotherton mi o vás vyprávěl.“

„Conne... pane Dury... tohle je můj dědeček sir Richard Sotherton.“

Prohodili jsme pár slov o mé plavbě, která byla divoká kvůli hrozným bouřkám, jež toho roku řádily, a došli jsme k otevřenému kočáru čekajícímu před nádražím. Otěží se chopil sir Richard a ujeli jsme krátkou vzdálenost k sídlu Sothertonových.

Když jsem se chystal na cestu, byl jsem nervózní, protože jsem věděl jen to, co mě naučil Jim Sotherton (kromě dřívější domácí výuky) a nikdy jsem nikam necestoval.

Sídlo Sothertonových byl velký, nesourodý starý dům ze šedého kamene, zpola porostlý psím vínem. Před ním se rozkládal rozlehlý trávník a ke dveřím vedla klikatá příjezdová cesta. Dům byl mnohem velkolepější než jakákoliv budova, kterou jsem kdy viděl.

Vyptávali se mě na mou zem, krajinu, kde jsem pracoval s Jimem; a když jsem se rozhlédl kolem sebe, přemýšlel jsem, jak jim mám všechno vysvětlit, aby mi porozuměli.

Všechno naznačovalo, že ta země je osídlená po spoustu generací – obrovské trávníky, promyšleně vysázené stromy, zelená, dobře udržovaná krása. Dokonce i lesy měly přesně vymezené

hranice, protože to byla krajina, kde bylo všechno naplánováno už před dávnou dobou.

Ale toho večera, po večeři, jsem se o to pokusil.

„Když Jim Sotherton přijel do Big Bendu,“ začal jsem, „nebylo v celé oblasti ani dvacet lidí a většina z nich byla shromážděná ve staré pevnosti Fort Leaton u Rio Grande.“

„Jak velká je ta oblast?“ zeptal se sir Richard.

„Big Bend? Nevím to přesně, ale je větší než Wales... možná jako třetina Irska. A to je jenom malá část Texasu.“

Nevěřili mi. Poznal jsem v jejich očích pochyby a uvědomil si, že to byl špatný způsob, jak se uvést, i když to všechno byla pravda. A já slíbil, že jim ji řeknu.

„Je to divoká, opuštěná země. Skoro všechno, co tam roste, má trny. Hory jsou rozeklané a skalnaté, krajina je pustá, ale také krásná – museli byste ji vidět, abyste pochopili proč. Žijí tam divocí koně, divoký dobytek, pumy, vlci a chřestýši. Je tam vysoká, antilopy a pekari.“

„Cože?“

„Pekari – divoká prasata.“

„Strýček nám říkal, že jste žil s Apači.“

„Ano, madam. Skoro tři roky.“

Postupně jsem si začínal uvědomovat, že jim toho pan Sotherton o mně hodně napsal – o mých rodičích zabitých indiány, o mém zajetí, vzdělání, které se mi snažil dát.

Později večer, když jsme byli sami, sir Richard řekl: „Ti muži, co zabili mého syna... Oni pro něj pracovali, je to tak?“

„Ano, pane. Mysleli si, že hledá ukrytý poklad... v Big Bendu kolují pověsti o španělském pokladu. Když se vrátil z New Orleansu a utratil několik zlatých mincí, napadli ho. Když jsem se vrátil na ranč, byl už mrtvý.“

„Chápu. A co ti vrazi? Dostihl je zákon?“

Zákon? Na západ od Rio Pecos žádný zákon nebyl, jen neustálý vítr a Komančská stezka.

„Byli potrestáni, pane,“ odpověděl jsem. „Alespoň dva z nich. Ten třetí zmizel.“

Dva roky jsem chodil v Anglii do školy, což pro mě nebylo nijak snadné, protože jsem nebyl zvyklý se učit a nevěděl toho moc o knížkách. Chyběly mi potřebné základy, ale snažil jsem se a postupně se vzdělával. Každé prázdniny jsem strávil u Sothertonových, ale v myšlenkách jsem se často vracel do své divoké země.

Často jsem v noci nespál a znovu cítil vůni šalvěje, toužil po pohlazení nočního větru vanoucího z horských svahů, po obrysu hřebene Nine Mile Mesa rýsujícím se na nočním nebi, po sluncem vyhrátých úbočích hor Chisos, po nachových hradbách hřebene Carmens na druhé straně řeky v Mexiku.

Někdy, když jsem se učil, odkládal jsem knihy, díval se z okna a vzpomínal na časy, kdy jsem ujížděl podél potoka Rough Run do Christmas Spring nebo tábořil na hoře Solitario.

Ve škole jsem si našel nové přátele. Jedním z nich byl Lawrence Wickes, chlapec v mém věku, který přišel do školy z Indie. Byl synem britského důstojníka sloužícího na Severozápadní hranici, a když jsme se dali do řeči, zjistili jsme, že máme hodně společného.

Byl se mnou i v den, kdy jsem se porval.

Většina chlapců se ke mně chovala slušně, i když odměřeně. Neměl jsem si s nimi o čem povídat, protože jejich zájmy se lišily od mých a naše znalosti byly různé. Celá jejich konverzace sestávala z témat, o nichž jsem neměl ani tušení. Lidé a místa, která znali, mi byla cizí, a když jsem občas udělal tu chybu, že jsem začal vyprávět o své minulosti, hleděli na mě s neskrývanou nedůvěrou.

Felicia řekla jednomu z nich, že jsem byl zajatcem Apačů, a ta historka se rozšířila po celé škole. Byl tam jeden chlapec – jmenoval se Endicott –, který v mé přítomnosti neustále trousil posměvačné poznámky.

Byl velký, dobrý fotbalista a výborný boxer, a mnohem těžší než já.

„Budeš se s ním muset poprat,“ řekl Wickes. „Říká se o tobě, že se ho bojíš.“

„Já nechci, Lany. Jeho otec je přítelem sira Richarda. Mohl bych mu ublížit.“

„Jemu?“

„Tohle je něco jiného, Larry. On je boxer a já nevím o boxování nic, ale pral jsem se celý život – s indiánskými kluky, s honáky dobytky... s chlapy.“

„Ale oni ničemu z toho nevěří.“

Jednoho dne, v přítomnosti ostatních, mi Endicott řekl, že jsem lhář. Začal jsem se hájit a on mě náhle bez varování uhodil.

Byl to asi dobrý úder. Bez pochyby mě chtěl srazit k zemi, ale boxoval jen se školáky a já se rval s honáky a muži z prémie. Na západě dělají čtrnáctiletí či patnáctiletí chlapci mužskou práci, a když se rvou, tak jako muži.

Endicottův úder mě nevyvedl z míry. Zasáhl mě do lícní kosti, a když jsem neupadl, poznal jsem, že ho to šokovalo. A pak jsme se do toho pustili.

O boxování toho věděl víc než já, ale bylo mu to k ničemu, protože jsem se na něho vrhl poháněn vztekem vyvolaným úderem jeho pěsti. Jakmile jsem se přiblížil, praštil mě znovu, ale já nekroužil kolem a neodrážel údery; byl jsem připravený zabít. Prvním úderem jsem minul, ale druhým jsem ho zasáhl do žeber a viděl jsem, jak mu spadla čelist.

Byl měkký... v dobré formě na tu dobu a místo, ale zdaleka ne tak zocelený jako muž pracující na prérii nebo v poušti. Myslím, že ve škole byli lepší než on, ty však zastrašil svou velikostí a boxerskými schopnostmi.

Rozmáchl jsem se tedy po něm oběma rukama a trefil ho do středu těla; pak jsem ustoupil a zamířil na obličej. Zlomil jsem mu nos, ale já mu přidal ještě dvě rány, dokud neupadl.

Rvačka trvala ani ne minutu, ale kdybych čekal, že si získám přátelství ostatních, mýlil bych se. Vysvětlovaly to řeči, které jsem pak slyšel. Nebojoval jsem jako gentleman. Byl jsem moc divoký. Aby také ne, uměl jsem se prát jen tak, abych zvítězil.

Druhého dne mě vyloučili ze školy.

Když jsem si balil věci, objevil se ve dveřích Wickes. „Dury? Máš tady návštěvu.“

Byli tři – Ashmead, Travers a Allen. Všechny tři jsem znal jen od vidění.

Ashmead, vysoký, pohledný blondák, došel ke mně a podal mi ruku. „Poslechni, Dury, je mi líto, že musíš odejít. Myslím, že to není fér.“

„To je v pořádku,“ opáčil jsem. „Už nějakou dobu se chci vrátit domů.“

Jeho oči se rozzářily vzrušením. „Odkud že to jsi? Z Texasu?“

Přestal jsem balit, posadil se a začal vyprávět. Vylíčil jsem jim svou zemi v celé její divoké kráse, pověděl o zabití mých rodičů a svém zajetí Apači. Popsal jsem jim, jak indiáni vyrábějí luky a kde shánějí potravu, o horách Sierra Madre a svém útěku odtamtud, při kterém jsem ujel přes tři sta kilometrů neobydlenou krajinou a na každém kilometru mě mohli zastřelit Apačové za to, že jsem uprchl, nebo Mexičané jako Apače.

, Je pravda, že tam všichni nosí pistole?“ zeptal se Travers.

Otevřel jsem vak a vyndal z něj svůj armádní revolver Colt, model 1848. Byl to šestiraňák s dvacetimetrovou hlavní. „Opatrně,“ varoval jsem, když po něm Travers sáhl. „Je nabitý a má lehkou spoušť.“

Rychle ucukl, ale všichni se shromáždili kolem a zírali na revolver, jako by byl živý. Byla to dobrá zbraň, i když trochu otlučená léty používání.

„Kdyby věděli, že máš tohle,“ řekl Ashmead, „vyhodili by tě ze školy už dávno.“

Náhle ze mě byl hrdina, na kterého ostatní hleděli s úžasem. Vlastnil jsem opravdový revolver v západním stylu.

Povídali jsme si, dokud nebyl čas jít na vlak, a pak mě na nádraží doprovodili mí tři noví kamarádi a Larry Wickes.

Neměl jsem jinou možnost než se vrátit k Sothertonovým, což se mi moc nechtělo. Nelíbilo se mi, že přicházím jako poražený. Ale když jsem přijel, nikdo nic neřekl.

Teprve později, když jsme se ocitli se sirem Richardem sami v jeho pracovně, mi můj mecenáš řekl: „Ty jsi tomu chlapci ublížil. Ošklivě si ho ztloukl.“

„Ano, pane.“

„Ředitel říkal, že jsi ho brutálně napadl.“

„Uhodil mě, pane, tak jsem mu to vrátil.“

„Ale proč jsi musel být tak surový?“

„Jinak se přát neumím, pane. Rvu se tak, abych vyhrál. Rvačku vyvolal on a já se jí snažil vyhnout – až ostatní říkali, že se ho bojím.“

„No,“ poznamenal ironicky, „ted’ už si to určitě nemyslí.“ Chvilku si mě prohlížel a pak se zeptal: „Co máš ted’ v plánu?“

„Vrátit se domů, pane. Do Texasu.“

„Byli bychom rádi, kdybys zůstal. Mou ženu a mě by to moc potěšilo.“

„Děkuju, pane. Poskytl jste mi skvělou příležitost, ale já pořád myslím na návrat. Celý můj život je tam a já se od něho nedokážu odříznout.“

„Dneska ráno jsem mluvil s Georgem Traversem. Je to můj starý přítel. Pověděl mi, že máš revolver.“

„Ano, pane.“

„Nejsi trochu mladý na to, abys nosil takovou zbraň?“

„Ne, pane. V Texasu jsem nosil zbraň od dvanácti. Když člověk žije na území Apačů, musí být ozbrojený.“

„Mohu ho vidět?“

Šli jsme do mého pokoje, já otevřel vak a vyndal z něj odřený, ale dobře naolejovaný opasek s pouzdrem. Ořešáková pažba byla poškrábaná a kolt jevil známky častého užívání, ale byl čistý a připravený ke střelbě.

Vzal zbraň opatrně do ruky a prohlížel si ji. „Tohle není žádná hračka, že?“

„Má citlivou spoušť, pane.“

„Ano, to jsem si myslel.“

Vrátil mi revolver. „Opravdu jsou tam u vás tak dobří střelci, jak se říká? Hodně se tady mluví o tamních pistolnících.“

„Chtěl byste mě vidět střílet, pane?“

„Jistě že ano. Půjdeme ven?“

Díval se, jak беру z vaku náboje, a pak jsme vyšli ven. Zahlédla nás Felicia a připojila se k nám. Cestou jsem v kuchyni požádal o několik lahví. Jednu z nich jsem pověsil za provázek na větev stromu. Vrátil jsem se o dvacet kroků, náhle se obrátil, vypálil a láhev roztránil.

Aniž bych čekal na komentář, vyhodil jsem další láhev do vzduchu, tasil, vypálil od pasu, rozbil ji a pak ještě zasáhl v pádu největší kusy skla.

„Mohu to zkusit?“ zeptal se sir Richard.

Postavil láhev asi třicet kroků daleko, pečlivě zamířil a rozbil ji.

Pohlédl na zbraň. „Opravdu má hodně lehkou spoušť.“

Náhle se usmál. „Jsi výborný střelec, můj chlapče. Sám bych se o něco takového nikdy nepokusil. A kdybych tě neviděl střílet od boku, vůbec bych nevěřil, že to jde s takovou přesností.“

Vrátili jsme se do domu a já si všiml, že je Felicia poněkud zaražená, poprvé za dobu, co jsem ji znal. Pomyslel jsem si, že užasla nad mým střeleckým uměním. Chtěl jsem tomu věřit, protože se mi na ni zatím nepodařilo udělat dojem, přestože jsem si to moc přál.

Když jsme byli se sirem Richardem zase sami v jeho pracovně, chvíli jsme si povídali a pak na mě náhle zkoumavě pohlédl. „Říkal jsi, že vrazi mého syna byli potrestáni. Jak zněl rozsudek?“

„Žádný nebyl vyneseno, pane, protože tam nebyl soudce ani porota. V té oblasti neplatí zákony a tam, kam utekli, to není o moc lepší.“

„Co se s nimi tedy stalo?“

Na okamžik jsem zaváhal, ale nakonec jsem tomu muži nedokázal lhát. „Zabil jsem je, pane.“

„Ty jsi je zabil?“

„Ano. Jim Sotherton byl můj přítel – vlastně jediný, kterého jsem měl – a oni se k němu zachovali moc ošklivě.“

„Chápu.“ Po chvílce dodal: „Ostatním to ale říkat nebudeme – šokovalo by je to.“

„A vás, pane?“

Usmál se na mě. „Conne, kdysi jsem tři týdny stopoval jednoho Paštúna, než jsem na něj mohl vystřelit a zabít ho. Zavraždil mého přítele důstojníka.“

Nacpal si dýmku. „V divočině se žije úplně jinak, že, chlapče?“

SIR RICHARD mi umožnil ještě jednu věc, než jsem se vrátil do své země. Po celý nezapomenutelný rok mě nechal cestovat po kontinentu.

„Moje sestra,“ řekl mi, „odkázala peníze Jamesovi a James je zanechal Felicii, ale s tím, abych je použil, jak uznám za vhodné, aby nás ochránily v případných těžkých časech. A já chci, aby sis vzal tolik, kolik potřebuješ na poznání Evropy.“

Mávl rukou nad mými protesty a dodal tiše: „Dlužíš to sám sobě, chlapče. Jednoho dne budeš mít možná vlastní děti a budeš se podílet na jejich vzdělávání. A také to dlužíš Jamesovi. Také by si to přál.“

Mé námitky nebyly nijak silné a brzy umlkly docela. Přijal jsem peníze a strávil následující rok na cestách –aniž bych přitom zapomněl na Západ.

Vadilo mi jen jedno – že sir Richard trval na tom, abych nechal svůj revolver u něho v úschově, dokud se nevrátím do Anglie.

Když jsem přijel zpátky do Států, bylo mi devatenáct; psal se rok 1858.

Toho roku jsem si chvíli nebyl jistý, zda chci na Západě zůstat, ale má nejistota trvala jen tak dlouho, než jsem osedlal koně, nasedl a ucítil ve tváři vítr ohýbající stébla trávy.

KAPITOLA 6

KDYŽ JSEM SE teď vracel do tábora na kopci, snažil jsem se vybavit si Franka Shaletta z těch let před mou cestou do Evropy, ale nemohl jsem si vzpomenout na nikoho toho jména. Musel to tedy být někdo, koho jsem poznal později, nebo příbuzný někoho z mých známých.

V táboře všichni spekulovali o tom, kdo přijede vlakem na pomoc McDonaldovi a Shalettovi.

„Nejspíš přiveze pár chlapů od Missouri,“ řekl Harvey Nugent. „Tam v kopcích je spousta takových, kteří by bojovali za peníze.“

Kate Lundyová na mě čekala ve svém voze s tváří nastavenou větru a několika vlajícími kadeřemi. Nedalo se jí upřít, že je velmi pohledná. Prosadila by se i v konkurenci krasavic z Anglie a Evropy.

„Co udělají, Conne?“ zeptala se mě.

„Nejde o to, co udělají oni. Záleží na tom, co musíme udělat my. Je nutné zastavit ten vlak dřív, než tam dojede. Pak pošleme ty chlapce zpátky tam, odkud přišli.“

„Budou bojovat.“

„To jistě – pokud jim poskytneme příležitost.“ Naše skupina byla na střetnutí připravená a v boji muže proti muži se mohla rovnat tlupě jakýchkoliv chlapů. Jenom jsme byli příliš rozptýlení. Priest a Naylor byli v novém městě. Red Mike odjel podél trati shánět další pistolníky. Náš plot se táhl po obou stranách města, takže se naše síly rozštěpily ve dvě. A to nebylo vůbec dobré, protože plot bylo nutné hlídat, aby se k němu nepřiblížili a nepřestříhali drát.

Už jsme poslali pryč několik stád a dokázali jsme si představit, co si o tom lidé ve městě myslí. Někteří se seberou a odejdou, zvláště ti, kteří neměli nikdy rádi McDonalda a jeho způsoby, ale bylo jasné, že Aaron McDonald se ani nehne.

„Pojedu jim naproti, Kate,“ řekl jsem. „Vezmu s sebou pár chlapů a zastavím je dřív, než na nás budou připravení.“

Chtěl jsem s sebou D'Artaguetta. Ten Francouz by neustoupil ničemu, peklu ani povodni. Red Mike tam nebyl, ale vybral jsem Meharryho, Rowdyho Lynche, Gallardo a Batteryho Masona. To by mělo stačit.

Naše situace mě však znepokojovala, protože jsme byli tak řídké rozmístění a ti muži ve městě nebyli žádní blázni. Většina z nich byli

bojovníci, kteří měli koupené pozemky nebo postavené domy, takže je hnalo kupředu něco víc než pouhá touha válčit.

„Kate,“ řekl jsem, „budeme muset obětovat kus plotu bez boje.“

Její tvář ztvrdla, protože Kate Lundyová byla také bojovnice a nehodlala se vzdát o nic víc než McDonald.

„Až budu pryč, mohli by zaútočit,“ pokračoval jsem, „a jsme v menšině, takže chci, abys stáhla muže od drátu. Na téhle straně města je shromáždí tady a připravte se na útok. Na druhé straně ať se stáhnou na ten skalnatý kopec. Za dne z těch dvou míst docela dobře pokryjete celý plot, takže se je snažte udržet, dokud se nevrátím.“

Problém byl samozřejmě v tom, že jsme nevěděli, co McDonald chystá. Bylo mi však jasné, že ho nesmíme podceňovat.

ZA DNE KATE LUNDYOVÉ nic neuniklo. Nechala strategii boje na mně, ale její připomínky byly dobré a věcné. Co jsem ji znal, nikdy jsem ji takhle neviděl, a jestli jsem si jí dříve vážil, teď jsem ji přímo obdivoval.

Protože jsem si ustlal nedaleko jejího vozu, ve kterém nocovala, věděl jsem, že nespí; její lampa svítila až do ranních hodin a někdy jsem slyšel její opuštěné vzlyky.

Byla teď zcela sama – její manžel zemřel už před mnoha lety a teď přišla i o Toma,

Oni byli její rodina, její všechno, a kolem nich se točil celý její svět. Velký ranč nevybudovala prakticky z ničeho ani tak pro sebe, jako spíš pro Toma... a teď byl Tom mrtvý.

V mém nitru začaly klíčit obavy: co bude dělat, co se s ní stane, až tahle bitva skončí?

Vždycky byla tak silná. Její štíhlé tělo, tvarované tak krásně, jak si jen muž mohl přát, bylo jako z oceli. Zpočátku jsme byli na všechno jen dva, i když netrvalo dlouho a Tom také přiložil ruku k dílu. Společně jsme znovu postavili chatu zničenou ohněm, vybudovali obranné valy a vyklučili kolem palebné pole. Vyčistili jsme pramen, vykopali kameny obložený příkop přivádějící vodu blíž k chatě a postavili kamennou ohradu.

V okolí žili jak divocí koně, tak divoký dobytek a my pracovali od rozbřesku do soumraku, abychom zvířata sehnali dohromady,

chytili do lasa a ocejšovali. V nedalekém travnatém údolí jsme chovali jedno malé stádo skládající se z vybraných chovných kusů.

Po večerech Kate učila Toma a já jí s tím pomáhal.

Seděli jsme teď u ohně a probírali taktiku na nadcházející dny. Rozhodli jsme se, že pojedeme k malé stanici s vodní nádrží, odkud Delgado odeslal telegramy, a pokusíme se vlak zastavit tam nebo těsně za ní. Budeme pryč tři nebo čtyři dny a lidé z města se o tom od svých špehů jistě dozvědí a rozhodnou se zaútočit.

Harvey Nugent pokrčil rozvážně rameny. „Jen klid, zvládneme to.“

Nemůžu říct, že bych si Nugenta nějak zvlášť oblíbil, ale byl to zkušený bojovník, kterého se vyplatilo mít na své straně. Věděl jsem, že on i ostatní zůstanou s námi do samého konce.

Během pauzy v hovoru, když jsme jedli, jsem si přál, aby se na kopci objevil Red Mike se zbytkem mužů, pro které jsme poslali. Bylo jasné, že je budeme potřebovat.

Už se setmělo, když jsem zastavil koně vedle vozu, abych se rozloučil s Kate. Stála už venku a podávala mi ruku.

„Conne... Conne... Nikdy ti nedokážu dost poděkovat za to, co jsi pro mě udělal. Neumíš si představit, jak moc pro mě znamená, že jsi se mnou.“

Znali jsme se už dlouho, ale něco takového mi řekla teprve podruhé. Chvilku jsem se nezmohl na odpověď.

„Udělám, co budu moct, Kate,“ řekl jsem a dodal: „Dávej na sebe pozor. McDonald by zabil ženu stejně jako muže. Jak prohlásil John Blake, je to palič čarodějnic, není v něm špetka soucitu.“

„Dobře, Conne.“

Nugent stál opodál, šlachovitý, pokrytý jizvami z bitev, muž, jehož smyslem života byl boj. Věděl jsem, že když už nějakou práci přijme, dovede ji do konce.

„Bez starosti, Dury,“ ujistil mě. „My to tady udržíme.“

„Na tebe byl vždycky spoleh, Harvey,“ opáčil jsem a spatřil, jak se mu oči zaleskly při té chvále.

„Víš,“ řekl jsem tiše, „neodvážil bych se odjet, kdybych nevěděl, že jsi tady.“

Užasle na mě pohlédl, pak si odplivl a nevrle dodal: „Klidně jed'te. Budeme v pořádku.“

Vzali jsme dva koně na osobu, abychom mohli jet rychleji, a vyrazili vyschlým korytem potoka, které vedlo od našeho tábora. Pak jsme se drželi na níže položeném území, abychom se nerýsovali na obzoru. Když jsme se vzdálili o několik kilometrů, ocitli jsme se na otevřené pláni a zamířili na východ.

Jeli jsme potichu, abychom nezvedali prach, protože mohli mít v okolí zvědy a ti by mohli ve vzduchu ucítit jeho pach. Mířili jsme ke svému cíli, šest mužů zocelených bitvami, abychom se utkali s nepřítelem, jehož síly jsme neznali, jen jsme věděli, že převyšují naše.

Kolikrát už muži na Západě, muži jako mi, odjížděli do svých zapomenutých bitev? Jednou jsem viděl plochý kámen, do něhož byl vyrytý krátký příběh pěti chlapů, kteří se odvážili při pátrání po zlatu do západních hor. Tato pětice se vypravila tam, kam se dosud nikdo neodvážil, a když byly vyryty poslední řádky, tři už byli mrtví a dva umírali.

Byla tam vyškrábaná i jména, ale kdo o nich kdy slyšel? Měli příbuzné, přátele? Kdo čekal na jejich návrat? Dozvěděl se vůbec někdo, co se s nimi stalo? A kolik dalších takových příběhů se odehrálo, příběhů lidí, kteří neměli čas vyrýt vzkaz do kamene?

Muži, kteří jeli vedle mě, se podobali válečníkům ze starodávných časů, kteří byli věrní až do krvavé smrti nebo krvavého vítězství. Pokud se blížil můj čas, nemohl jsem být v lepší společnosti.

Kolem nás se do dály táhly zvlněné kopce a prerie a my ujížděli nocí, dokud obloha nezrudla rozbřeskem. V poledne, když slunce stálo vysoko nad námi, jsme se stáhli do malého údolí mezi kopci, a zatímco jeden muž hlídal, jestli se neobjeví indiáni, vyměnili jsme koně a znovu nasedli.

Místo, k němuž jsme mířili, byla osamělá železniční zastávka se staničním domkem, telegrafistou, saloonem a několika odstavenými vagony na vedlejší koleji.

Doufal jsem, že se od telegrafisty dozvím něco o vlaku, který měl přivést pistolníky pro McDonalda a Shaletta.

Ke stanici jsme dorazili uprostřed dopoledne. Zastavili jsme opodál, aby na nás od trati nebylo vidět, a rozhlíželi se po okolí. Nikoho jsme nezahledli, ale to mě nijak neuklidnilo.

McDonald nebyl žádný blázen a tou dobou už věděl, že jsme pryč. Bylo jasné, že zaútočí dřív, než skončí den. Měl na to dostatečnou palebnou sílu.

Mohl udělat víc než to, mohl se nás pokusit odříznout a zničit. Určitě uhodl, kam jsme zamířili, ačkoliv jsem pochyboval, že ví proč. Nepatřil k lidem, kteří by čekali, že se šest mužů pokusí zastavit padesát.

Rowdy Lynch se od nás oddělil a obloukem se rozjel ke stanici. Gallardo vyrazil opačným směrem, aby nadjel každému, kdo by se Rowdymu pokusil vyhnout.

My ostatní jsme jim dali náskok a pak se konečně vydali ke stanici.

Telegrafista byl malý, šlachovitý Ir, jehož obličej vypadal jako mapa jeho rodného ostrova. Bylo mu něco přes dvacet a měl drsné, lehkomyšlné způsoby, které se mi moc líbily.

„Meharry,“ řekl jsem, „tohle vypadá jako práce pro tebe.“

Meharry sesedl a vstoupil do staniční budovy, zatímco my odjeli ke stáji za saloonem, kde jsme nechali koně.

Celá stanice byla postavená jako pevnost. Stáje samotné byly zpola zapuštěné do země a zpola postavené z drnů, ale byly pevné. První patro saloonu přesahovalo přízemí, takže nikdo nemohl zaútočit na dveře nebo okna, aniž by si ho nemohl vzít někdo na mušku ze střílen v prvním patře. Na kůlu poblíž jedné střílny visela na provaze vyschlá indiánská ruka a já si vzpomněl, že jsem o ní slyšel vyprávět při své poslední cestě vlakem.

Na saloon zaútočili rudoši a jeden z nich v domněnání, že by tam mohly být dveře, strčil ruku do jedné ze střílen. Okamžitě mu ji usekli a pověsili venku jako varování. Od té doby se nikdo o útok nepokusil.

Hlavní místnost saloonu byla prázdná, až na majitele podniku, který byl zároveň barmanem. Opíral se o pult a četl si měsíc staré noviny.

„Čtu je už potřetí,“ zabručel, „ale nic jiného tady není. Už umím nazpaměť etikety na všech plechovkách a lahvích v domě.“

„Mám v sedlové tašce jednu knížku,“ řekl jsem. „Nechám vám ji tady.“

„Jeden z těch románů do dostavníku? Ty čtu rád. Vypadá to v nich, jako by tady byla kdovíjaká zábava.“

Postavil na bar několik lahví. „Fakt je, že mě jejich četba přivedla sem. Zatím se mi ještě nenaskytla šance zachránit nějakou bělošku před rudochama. Když o tom tak přemýšlím, vlastně jsem tady viděl jenom jednu bělošku a tu by žádnéj indián nechtěl.“

„Tohle je historická knížka,“ upřesnil jsem s politováním.

„No tak to je skvělý!“ Měl upřímnou radost. „Než pochopím, o co tam jde a jak to vlastně dopadlo, bude tady kolem osídlená krajina s dětma chodícíma každěj den do školy.“

„Myslíte, že se to někdy stane?“ zeptal se D’Artaguette. „Proč ne?“

„Jak jdou obchody?“ zeptal jsem se.

„Děláte si srandu? Za celej měsíc tady nebyl ani tucet lidí. Tady žádný kšefty nejsou, vůbec nic. Ale ono se to zvedne, jakmile se začne stěhovat dobytek.“

„Neviděl jsem kolem ani živou duši,“ poznamenal jsem ledabyle. „Kdo by sem jezdil?“

Barman si pohladil knír.

„Hlavně lidi, co potřebujou poslat telegram... Odhadoval bych, že na západ odsud začíná nějaká válka. Jestli si chcete zastřílet, jeďte tam.“

Onehdy se tady zastavil nějakěj chlap a ptal se po pistolníkách. Flanagan ze stanice mi řekl, že posílal telegram, ve kterým žádal o střelce.“

D’Artaguette potřásl překvapeně hlavou. „No, já jsem jenom honák,“ řekl, „a jedu na jih naproti zpožděnému stádu, ale nevěděl bych, kde takový chlapy sehnat. Možná v Texasu.“

„Sakra, není potřeba jezdit tak daleko! Missouri, Arkansas, východní Kansas... tam je spousta chlápku, kterým je jedno, koho zastřeje. Třeba ty střelci z Missouri, ty zabijou kohokoliv, když se jim dost zaplatí.“

Například ta Jamesova banda. James a ti Youngersovi maj kolem sebe spoustu chlapů, který by se nechali najmout. Časy jsou zlý, velký sucha a poctivý farmaření moc nevynáší. Nebo ten Jesse. Nevím, že by kdy vydělal počestně jedinej dolar. Živil se kradením koní ještě předtím, než se sčuchnul s Quantrellem.“

D'Artaguette kreslil sklenicí na baru kroužky a já mlčel. Stačilo jen poslouchat, aby nám ten člověk řekl, co jsme potřebovali vědět.

Náhle mě něco napadlo. „Dojdu vám pro tu knížku,“ řekl jsem a vyšel ven.

Meharry stál před stanicí a mluvil s Flanaganem. Vrátil jsem se ke koním a vytáhl ze sedlového vaku potřhaný výtisk Francouzské revoluce od Carlyla. Knihy se těžko sháněly a já si tuhle přivezl z Anglie, ale četl jsem ji dvakrát a tohle byla nízká cena, za kterou jsem mohl získat přítele na pravém místě.

Když jsem byl venku, opatrně jsem se rozhlédl po okolních kopcích. Vypadaly nevinně, ale já jim ani za mák nevěřil.

Na rohu budovy hlídal Battery Mason. „Dávám pozor,“ řekl. „Mám nějaký tušení.“

Na místě, kde stála stanice, byla zem plochá, ale pozvolna se zvedala k nízkým kopcům asi půl kilometru daleko. Taková krajina je ošidná, a přestože se zdá být otevřená, může nepříjemně překvapit. Měl jsem s podobným terénem špatné zkušenosti.

Když jsem se vrátil do saloonu, barman se široce usmál při pohledu na knihu. „No teda! To je ale pořádná knížka! Díky, pane! Moc vám děkuju.“

Obdivné ji obracel v rukou a potěžkával. „Vypadá, že by mohla zaměstnat člověka na celej rok,“ řekl zamyšleně.

„Je to dobrá kniha,“ poznamenal jsem.

Obrátil několik stránek. „Jo! Jak jsem si myslel! Spousta velkejch slov a některý jsem v životě neviděl! To se mi líbí. Mám rád spisovatele, co znaj hodně slov... zabere mi hodně času přijít na to, co jima chtěj říct a knížka mi tak vydrží dvakrát tak dlouho. Ještě jednou díky, pane!“

Do dveří vstoupil Battery Mason. „Conne,“ řekl, „někdo sem jede!“

KAPITOLA 7

BYLO MI DÁNO, abych žil pro každý okamžik a dychtivě přijímal každý impuls svých smyslů. Bez pochyby mám tu vlastnost vrozenou, ale Jim Sotherton ji ještě posílil.

On žil stejně a často mluvil o tom, jak málo lidí teď doopravdy žije. Většina lidí, říkal, přežívá v prázdnotě mezi pamětí a očekáváním, ale já žiji pro každý okamžik.

Když jsem vyšel ze dveří saloonu do jasného slunce, na chvílku jsem se zastavil, než si mé oči zvyknou na světlo. Jak jsem stál na starém dřevěném chodníku, pohlédl jsem dolů na šedá prkna s prasklinami, škvírami a místy, kde je čísi ruka ořezala nožem, a vnímal jsem sluneční teplo a ticho narušované jen kapáním vody do koryta pro koně, kam se napouštěla voda z nádrže používané železnicí. Pak jsem zvedl hlavu a došel s Masonem na konec verandy.

Vzduch byl překvapivě průzračný. Daleko odsud visel na obloze obláček kouře. Zvlněné kopce byly porostlé měkkou zelenou travou a já tam stál, cítil na stehně tíhu zbraně a slunce na ramenou, a přimhouřenýma očima pozoroval jezdce na vzdáleném kopci.

Byl sám a jel na mule. To bylo poznat z chůze zvířete. Od hlavně pušky se mu odrážela sluneční záře.

Battery Mason náhle zaklel a pak řekl: „Conne, znáš víc než jednoho chlapa, co jezdí na mule?“

„V téhle zemi ne.“

Byl to Hoback. Sjížděl ze svahu a bylo znát, že nijak nespěchá.

Po zádech mi přeběhl mráz, jaký prý člověk pocítí, když někdo stoupne na jeho hrob.

Vzduch byl naprosto nehybný a já v něm cítil prach. Kolem semknuté skupinky budov nebylo nic než prázdná, otevřená obloha. Jediné, co se hýbalo, byl ten vzdálený jezdec.

Na okamžik jsem sklonil zrak a uviděl mravence zápasícího s nějakým drobným předmětem, který byl však větší než on sám. Battery se opíral o roh saloonu a mně bylo jasné, co se mu honí hlavou... Blížil se k nám Bili Hoback předzíváný Holand'an.

My pro něho neposlali, a pokud sem nejel hledat práci, musel si ho najmout McDonald nebo Frank Shalett. Protože bylo

nepravděpodobné, že by o něm McDonald kdy slyšel, byl to nejspíš Shalettův nápad.

Zase ten Shalett. Kdo to může být?

Mně ani Batterymu Masonovi nemusel nikdo říkat, co je Holand'an zač. Byl to lovec lidí, člověk, který zabíjí za peníze. Stopoval své oběti, jako jiní stopují vysokou. Vyslídil je, zabil a vyzvedl si odměnu.

Na to jak byl Holand'an proslulý jako muž na mule, dokázal zmizet z dohledu, kdykoliv se mu zachtělo. Byl také známý jako přesný střelec z jakékoliv zbraně. Uměl to s pistolí, i když víc spoléhal na pušku nebo brokovnici, které nosil všude s sebou.

Nikdo nevěděl, kolik mužů zabil; nejspíš to netušil ani on sám. Počítá snad řezník krávy, které porazí?

Tou dobou už nás musel vidět, ale pokračoval v jízdě ke stanici.

Náhle mě přepadly obavy. Kde je Rowdy? A Gallardo?

Battery myslel na totéž. „Neslyšel jsem střelbu,“ poznamenal, „ale ti chlapi už by měli být zpátky.“

Z místa, kde jsme stáli, jsme zaslechli tiché mumlání hlasů z nástupiště, na kterém mluvil Meharry s Flanaganem. I oni si už jezdce všimli a pozorovali ho.

„Vidět tohohle chlapa není nic příjemného,“ utrousil Mason. „To bych byl radši ve tmavý místnosti s pumou.“

„Znáš ho?“

„Nikdy jsem o to nestál. Ale byl jsem v Coloradu, když se tam vyskytoval on.“

Meharry sestoupil z nástupiště a kráčel pomalu přes ulici. Když stanul na chodníku, řekl: „Už jste slyšeli o jeho smlouvách?“ zeptal se. „Stačí, aby se kdokoliv z těch, které má dostat, našel s kulkou v těle, a dostane zapláceno.“

Můj pohled se vrátil k jezdci. Nikdy bych nezabil muže, který neublížil mně nebo mým blízkým. Zastřelil jsem dva z těch, co zavraždili Sothertona, ale to byla má povinnost, protože to byl můj přítel a zaměstnavatel, a v téhle zemi platí, že člověk bojuje za značku, pro kterou pracuje.

Tohle však bylo něco jiného. Tentokrát mi nezbývalo než vydat rozkaz k zabití člověka nebo ho zabít sám. Z těch dvou možností se mi víc zamlouvala ta druhá.

Ten muž musel zemřít, a to okamžitě, protože už bychom ho nemuseli spatřit. Museli jsme však být opatrní. Holand'an byl nebezpečnější než kterýkoliv Komanč.

Věděl, co jsme zač? Předpokládal jsem, že ne. Nevědomky vlezl do pasti.

Byl už dost blízko, abychom si ho mohli prohlédnout, a já zjistil, že je starší, než jsem čekal. Mohlo mu být padesát, ne-li víc. Byl malý, měl hubený ostře řezaný obličej a nejchladnější oči, jaké jsem kdy viděl.

Dojel k saloonu, sesedl a uvázal mulu k zábradlí. Lhostejně po nás přešel pohledem a šel dovnitř.

Meharry přistoupil ke mně. „Conne, mluvil jsem s Flanaganem,“ řekl. „Poptá se po telegrafu dispečera dál po trati. Možná se něco dozví.“

Když jsem vstoupil do saloonu, stál Hoback u baru, s brokovnicí zavěšenou na rameni. Pažbu měl zhruba na úrovni ramene a hlaveň se mu kývala kousek od pravé ruky. Bylo to poprvé, co jsem někoho viděl nosit takhle pušku.

Byl napůl otočený, aby nestál zády ke dveřím, a já došel k baru a zastavil kousek od něho, tak blízko, aby nemohl brokovnici použít.

S chlapem jako on nemělo cenu chodit kolem horké kaše a já vždycky věřil na přímé jednání.

„Právě jsi přijel, Hoback,“ spustil jsem. „Neviděl jsi v kopcích jednoho z mých chlapů?“

Trochu zamrkal, když jsem ho oslovil jménem, ale odpověděl: „Nikoho jsem neviděl.“

„Doufám, že ne,“ opáčil jsem.

Chvilku mlčel, ale pak mu to asi nedalo a zeptal se: „Proč?“

„Protože jestli jsi ho zabil, zabiju já tebe.“

Toho muže předcházela strach, kamkoliv se hnul, a tak nebyl zvyklý, aby s ním někdo mluvil tímhle způsobem. Chtěl něco říct, ale já mu neposkytl příležitost.

„Vím, co jsi zač, Hobacku, a proč jsi tady. Vím taky, za co tě platí. Teď mě poslouchej. Jestli umře kterýkoliv z mých chlapů, najdu si tě a zabiju stejně jako ty zabíjíš svoje oběti.“

Kousek dál u baru zadržel Battery Mason dech a barman se vzdálil, jak to jen šlo, ale Bili Hoback byl natolik vyvedený z míry, že se nezmohl na slovo. Neposkytl jsem mu čas, aby se vzpamatoval. Levým bokem jsem stál těsně u něho, takže nemohl namířit brokovnici ani zvednout pravou ruku, aniž by se mě dotkl. Jeho levá ruka ležela na baru.

„Necháváš si zaplatit bez ohledu na to, kdo zabil muže, po kterém jdeš, takže se budeme řídit pravidlem, které ti vyhovuje. Jestli někdo zabije jediného z mých chlapů, zabiju já tebe.“

Potil se, ale ještě nikdy jsem u nikoho neviděl tak zlé oči plné zuřivosti, které nemohl dát průchod. „Ty jsi Conn Dury,“ řekl.

„Přesně tak, Holandřane, jsem Conn Dury. Možná taky víš, že jsem pár let žil mezi Apači. Dokázal bych tě vystopovat na holé skále... Uměl bych tě sledovat po čichu.“

Odtáhl se, aby mezi námi zvětšil vzdálenost, ale já se pohnul spolu s ním.

„Nemáš se do mě co navážet,“ zaprotestoval. „Nic jsem neudělal.“

„A ani neuděláš.“ Jak jsem to řekl, napadl mě plán. „Asi za půl hodiny tudy pojede na východ vlak. Posadíme tě na něj.“

„K čertu!“ zaklel. „Já –“

Udeřil jsem ho hřbetem ruky přes ústa, až se zapotácel. Pravačkou sáhl po hlavní brokovnici, levačkou sevřel pažbu a zvedl zbraň tak rychle, že bych to nikdy nepovažoval za možné.

Já ho však sledoval, a když hlaveň vylétla nahoru, odrazil jsem ji rukou. Kdybych byl o dva kroky dál, rozstřílel by mě na kusy. Takhle však brokovnice spustila neškodně a její hromové zadunění se rozlehlo v uzavřené místnosti. Pak jsem ho uhodil.

Pravou pěstí jsem ho zasáhl do čelisti a srazil na zem. Přiskočil jsem k němu a odkopl mu pušku z dosahu. Ležel tam, zíral na mě a z roztrženého rtu mu tekla krev.

U opasku mu bylo vidět pažbu pistole a jeho ruka se k ní pomalu a nenápadně blížila. Stál jsem nad ním s revolverem v pouzdře.

„Jen do toho,“ vyběhl jsem ho. „Zkus to.“

Nebyl to však pistolník, jako jsem byl já a někteří z těch, co tam byli se mnou. Byl možná rychlejší a přesnější střelec než my všichni dohromady, ale tohle nebyl jeho způsob boje. V jednom okamžiku se mi zdálo, že ho vztek přinutí tasit, ale ten pominul a jeho svaly se pomalu uvolnily. Ten muž nehodlal riskovat život; byl to zabiják vraždící ze zálohy, střílející na jistotu.

„Meharry,“ řekl jsem, „pověz Flanaganovi, že tu máme pasažéra do příštího vlaku – a že pojede dobytčákem.“

Ležel tam opřený o loket a nenávislně si mě měřil.

„Vezmi mu pistoli, Masone. Pak jdi ven a prohlédni jeho výstroj, zaplatíme mu za ni. Pošleme ho odsud bez ní.“

„Koupí si novou.“

„Ne,“ řekl jsem. „Odjede bez peněz. Pošleme mu je se vším, co má v kapsách, na poštovní stanici v Joplinu. Může si je tam vyzvednout.“

Když jsme však stáli na nástupišti a dívali se za vlakem vzdalujícím se na východ, bylo mi jasné, že jsme se Holanďana nezbavili jednou provždy. Vrátil se. Jen jsme odložili nevyhnutelné.

„Měl jsi ho zabít,“ poznamenal D’Artaguetta zamyšleně. „Měl jsi vzít jeho sebemenší pohyb jako záminku a zastřelit ho přímo tam na podlaze. Nikdo by ti to neměl za zlé.“

„To je moje slabina,“ opáčil jsem. „Pár chlapů jsem už zastřelil, ale nejsem zabiják.“

Vrátili jsme se dovnitř, a protože odpoledne přecházelo ve večer, objednali jsme si večeři a posadili se, abychom na ni počkali. Několikrát jeden z nás vyšel ven a při poslední obhlídce jsem uviděl, jak ze svahu společně sjíždějí Rowdy Lynch a Gallardo. Takhle se mi už dlouho neulevilo.

Obloha se zbarvila do krvavá a červené světlo zabarvilo kopce doruda nebo dorůžova; padala na nás noc, krajina kolem nás mizela ve stínech a hvězdy rozsvěčely své lampy.

„Conne,“ řekl Rowdy, „jdeme tak pozdě, protože jsme tam venku našli nějaké stopy.“

Gallardo stopy jednoho jezdce – ne však Holand’ana –objevil jako první a sledoval je, protože vedly stejným směrem, kudy měl jet.

Rowdy Lynch, který objížděl stanici směrem na jih, ale východně od města, narazil na stopy velkého stáda dobytka. Sledoval je a potkal se s Gallardem, který hádanku vyluštil.

Osamělý jezdec se setkal se stádem. Normálně by stádo jeho stopy rozdupalo, ale po setkání se dobytek zastavil a obrátil zpátky na jih.

„Na jih?“ vykřikl jsem.

„Přesně tak, Conne. A to podle mě vypadá na problémy.“

Onen osamělý jezdec mohl být někdo ze stáda, jezdec vyslaný napřed, aby našel dobrou pastvu a vodu. Přesně to jsem nadhodil.

„Ne, byl to George Darrough, ten lovec bizonů a přítel McDonalda. Jeho koně bych poznal kdekoliv. Jezdí na appaloose, kterou koupil od nějakého indiána, a to zvíře má ta nejmenší a nejhezčí kopyta, jaká jsem kdy viděl. Ten jezdec byl George Darrough.“

„Co si o tom myslíš, Rowdy?“

„No, přemýšlel jsem o tom celou cestu sem. Něco nás s Gallardem napadlo. Darrough sem přijel to stádo vyzvednout.“

„Aby ho odehnal od města?“

„Možná.“ Odmlčel se. „Conne, už jsi někdy viděl, co udělá splašené stádo s drátěným plotem?“

Měl samozřejmě pravdu. Splašený dobytek by takový plot sprovodil ze světa. Rozdupal by také každého, kdo by ho střežil.

„Musíme se vrátit, Conne.“ D’Artaguette byl bledý ve tváři. „Dobrý bože, oni to stádo naženou přímo na naše chlapce!“

„Ne když budou tam, kde mají být, a když zastřelí několik kusů jako barikádu,“ nesouhlasil jsem. Ale Kate...

Byl jsem vyděšený k smrti. Kdybychom okamžitě vyrazili, možná bychom to stihli. Stopy byly jen několik hodin staré a stádo nebylo tak rychlé jako jezdec na koni.

„Flanagan,“ zvolal někdo, a když jsem se ohlédl, uviděl jsem ryšavého telegrafistu přecházet ulici.

Usmál se a zamával na nás žlutým papírem. „Jestli se chcete pořádně porvat, chlapi,“ řekl, „vybrali jste si důstojné protivníky! V tom vlaku jede padesát chlapů s koňmi. Zítra za rozbřesku budou tady... a mají tu vystoupit.“

Padesát mužů!

„Mluví se o tom po celé trati,“ pokračoval Flanagan. „Všichni vědí, že se něco děje. Když do vlaku nastoupí padesát mužů a koní, zaberou celý vagon pro zásoby a munici, tak dobře víme, že se rozpoutá peklo.“

„Co jsou zač?“

„Chlapi z Ozark Mountains. Venkovani z Missouri a Arkansasu.“

Padesát mužů... padesát nebezpečných střelců, kteří nás postřílejí jako veverky.

„Conne,“ ozval se D' Artaguette, „co uděláme s tmi stádem?“

Chvilí jsem tam stál, přemýšlel a pak jsem řekl: „Budeme muset věřit, že to Kate a chlapi zvládnou. Přijeli jsme sem kvůli nějaké práci a taky ji odvedeme.“

„Postavíme se padesáti chlapům?“ zaprotestoval D' Artaguette.

„To je jenom osm na jednoho,“ počítal Rowdy, „a dva zbudou. Conne, necháš ty přebytný mně?“

Dveře saloonu se otevřely. „Tak co je s vámi, pánové?“ zavolal barman. „Jídlo je na stole!“

Byla už tma a vyšly první hvězdy.

Brzy začnou výt kojoti.

KAPITOLA 8

FLANAGAN SE K NÁM připojil u stolu, rád, že má společnost. Jeho práce byla samotářská a vyžadovala člověka s mimořádnou odvahou. Seděl u telegrafního přístroje na malé stanici s pistolí vedle ruky a brokovnicí a puškou na bizony Sharps.50 opřenými poblíž.

Dvakrát už byl zcela odříznutý od světa – jednou, když indiáni strhli dráty, aby si z nich udělali měděné ozdoby, a podruhé, když bizoni vyvrátili několik sloupů, jak si o ně drbali záda.

Na Západě mohl člověk potkat nejružnější typy lidí. D'Artaguette a Meharry byli vzdělaní muži; ten první studoval v Paříži a Quebecu, ten druhý v Dublinu a Londýně. Naopak Rowdy Lynch získal veškeré své vzdělání v koňském sedle. Nikdy jsem ho neviděl číst třeba jen noviny. Co se týkalo Batteryho Masona, ten vyrostl v drsných slumech New Yorku a pak ho osud zahnal na západ, kde se stal lepším Západ'anem, než kdyby se tu narodil.

Gallardo byl zvláštní případ. Jeho rodina přišla do Nového Mexika s prvními osadníky. Měli tam školy a kostely dřív, než kapitán John Smith přistál ve Virginii, a vychovávali děti ještě předtím, než Otcové poutníci dopluli k Plymouth Rocku. Gallardo chodil několik let do církevní školy v Santa Fe, když zrovna necejchoval dobytek na otcově ranči.

Rozhlédl jsem se kolem stolu a byl jsem rád, že tam jsou ti muži se mnou.

„Flanagane,“ řekl jsem, „vy znáte železnici. Potřebuji místo na trati, kde je dost strmý kopec, aby vlak musel zpomalit a my do něj mohli naskočit.“

„Je mi líto, ale žádné takové místo není tak blízko, abyste tam stihli dojet. Aspoň si nevzpomínám.“

„Proč ne tady?“ navrhl Meharry. „Až začnou vystupovat z vlaku.“

Při vystupování zavládne zmatek, což by nám mohlo pomoci. Nepochybně budou někteří z nich rozespali, ale další budou dost vzhůru na to, aby se zmohli na odpor, a jakmile bitva začne, budou všichni rychle ve střehu. Mohli bychom je oslabit, ale nemohli bychom vyhrát; a nikdo mi nemusel říkat, jak obtížné je vyklouznout ze započaté bitvy.

Nevěděl jsem jistě, co bychom měli udělat. Nikomu nebylo do řeči, a když jsme dojedli, vyšel jsem ven.

Všude byl naprostý klid. V trávě vedle budovy si povídalo několik cikád. U stanice byly narovnány pražce, došel jsem k nim a najeden se posadil. Nezbyvalo moc času a já netušil co dál.

Kdyby se mužům, kteří sem mířili, podařilo projet kolem nás a dostat se do města, museli bychom se stáhnout a náš boj by skončil. Možná právě teď vzdorovali naši přátelé z posledních sil lidem z města, kteří se v naší nepřítomnosti jistě pokusili přestříhat plot.

Ti muži s Kate, stejně jako ti se mnou, pracovali pro ranč. Když se nechali najmout, nebylo to jen na práci, ale i k boji. To se rozumělo samo sebou. Život jim nenabízel jinou věrnost než zemi, zaměstnavateli a jejich kolegům.

Až půjdou do bitvy, budou mi plně důvěřovat, a já neměl žádný plán.

Vstal jsem a začal se neklidně procházet mezi budovami. Třeba by se nám ty muže podařilo překvapit, protože nás tam nečekali. Ale ve vlaku budou i jiní pasažéři a já nestál o žádné nevinné oběti.

Kdesi daleko od nás se tmou blížil vlak přivázející padesát ozbrojených bojovníků. A mně nezbyvalo než vymyslet nějaký plán.

NEDOKÁZAL JSEM UDRŽET na uzdě své myšlenky, ty mi zalétly zpět k tomu ránu v Texasu, kdy Kate seděla za pochmurného rozbřesku u ohně a ve vzduchu visel pach spáleného dřeva mísící se s vůní čerstvé kávy. Toho rána mi řekla, že neodejde – přišli se tam usadit a tak se také stane.

Jakými argumenty jsem mohl takovou ženu přemluvit? Přesto jsem se o to pokusil.

„Paní Lundyová,“ řekl jsem, „radši byste si to ještě měla rozmyslet. Kousek odsud vede stezka Komančů, po které se vydávají na nájezdy do Mexika. A je to také země Apačů. Věřte mi, tohle není ani místo pro osamělého muže, natož pak ženu s dítětem.“

„Zůstaneme tady,“ trvala na svém Kate. „Je to náš domov.“

Domov? Jenom skalnaté údolí v zemi na samých hranicích pekla.

Byla tam voda, tráva a několik topolů, které jí mohly šustit listům, ale jinak nic. Nejbližší bílý muž přes sto kilometrů daleko... a bůhvíjak daleko byla další žena.

Vypálený dům bylo možné opravit, aby se s v něm dalo bydlet, a opodál stál kus kamenné ohrady, kterou začal stavět její muž. To bylo všechno.

„Tohle je chytrý chlapec,“ zkusil jsem něco jiného. „Měl by chodit do školy.“

„Mám dobré vzdělání,“ opáčila, „budu ho učit sama.“

„Neseženete tady hezké šaty, nedá se tu chodit na bály nebo večírky, promluvit si s jinými ženami.“

„Po tom se mi stýskat nebude.“

„Budete potřebovat peníze,“ začal jsem opatrně, „já –“

„Ne,“ přerušila mě pevně, „o peníze nejde. Nějaké mám. Pro něco jsme se rozhodli, pane Dury, a můj manžel vybral tohle místo. Je divoké, ale dá se tu nachytat dobytek a nikdo aspoň nebude zpochybňovat naše vlastnická práva. A až sem přijdou další, budeme už pevně usazení.“

„Neberte to ve zlém, madam,“ řekl jsem opatrně, „ale jste bud’velice chytrá a statečná žena, nebo zatracený blázen.“

Poprvé se usmála a byl to milý úsměv. „Sama bych ráda věděla, co jsem zač, pane Dury. Opravdu.“

Ano, bylo tam dost divokého dobytka, jen ho chytit, ale jak to chtěla udělat, mi bylo záhadou. Polapit, spoutat a ocejchovat divoký dobytek je práce pro chlapa s chlupy na hrudi. To jsem jí také řekl.

Chladně na mě pohlédla a zeptala se: „Jak vypadá váš hrudník, pane Dury?“

Neodpověděl jsem jí na to, ale řekl jsem: „Budete potřebovat dům a tenhle není na dobrém místě.“

„To vím,“ opáčila potichu, „ale můj manžel toho o podobných věcech moc nevěděl, i když se snažil. Myslím, že je lepší pomáhat než kritizovat.“

Měla pravdu a já zjistil, že začínám obdivovat její kuráž, i když mě zároveň trochu mátl. V jakém prostředí mohla vyrůst taková žena? Žena? Nebyla o moc víc než děvče.

„Jenom tudy projíždím,“ řekl jsem, „aniž bych měl vytčený přesný cíl. Pomohu vám, dokud neseženete nějaké lidi.“

Zatvářila se překvapeně. „To zůstanete tak dlouho, pane Dury?“

Věděla stejně dobře jako já, že uplyne spousta času, než se jí podaří někoho najmout. Může trvat celý rok, než tudy vůbec někdo pojede.

„Tome,“ řekla a obrátila se na svého bratra, „sežeň ještě nějaké dřevo. Uvařím panu Durrymu čerstvou kávu.“

Zatímco ji připravovala, porozhlédl jsem se kolem a můj respekt k jejímu manželovi vzrostl. Jeden z nich, a mohl to být on, vybral místo, kterému se mohlo málokteré rovnat. Ano, dům postavili tak, že se nedal ubránit, ale byla tam voda, tráva, palivo a z blízkého vrchu také dobrý rozhled.

Byl to vlastně malý kopec s asi půlhektarovou základnou a část pokrývaly obrovské balvany. Mezi nimi jsem našel pramen se slušným proudem vody. Když jsem se sklonil, abych se napil, ucítil jsem na tváři příjemný, chladný vánek proudící otvorem mezi skalami.

Vystoupal jsem nad balvany a rozhlédl se. Některé z nich byly skoro ploché. Po svahu kopce se táhly dvě praskliny a jedna z nich vedla k místu, kde se Kate Lundyová skláněla u ohně.

Hned jsem věděl, kde postavím dům. Zároveň mi však bylo jasné, že mě čeká příšerná dřina.

Možná právě tohle jsem potřeboval, protože jsem byl na útěku, když jsem překračoval Rio Grande. Přicházel jsem z Mexika a nechával za sebou vraždu.

Většina zásob, které si Lundyovi přivezli do Big Bendu, zůstala naštěstí ještě ve voze nebo narovnaná na zemi za ním. Bylo tam náradí a slušné zásoby jídla, k nimž jsem brzy přidal mladou jalovici a později jelena.

Jak ubíhal čas, neobjevila se tam živá duše, což bylo dobře, protože jsme měli spoustu práce.

Kousek od topolů se nacházela louka a rybníček se stojatou vodou a já kolem ní postavil hrubý plot ze suchých větví, opadaných z topolů, křoví a kamenů. Pak jsem tam nahnal divoký dobytek, vybral nejlepší kusy na chov a označoval všechno, co se mi

podařilo chytit do lasa. A každé ráno a večer jsem s Tomovou pomocí pracoval na základech domu. Měl jsem v plánu zahrnout do něj pramen a využít okolních balvanů.

Tři prostorné místnosti a pozorovací věž měly být postaveny přímo na kamenech, dům měl být ze tří stran kryt balvany. Na čtvrté straně byl kolmý, třicet metrů vysoký sráz – hladká skála bez úchytů pro ruce.

Dva týdny mi trvalo, než jsem dokončil první místnost, a pak jsme se do ní nastěhovali s tím, že já s Tomem jsme spali venku.

Vyzbrojen sochorem a později střelným prachem jsem zlikvidoval všechno, za čím bylo na dostřel od domu možné se krýt. Zároveň jsem odkrokoval vzdálenost k různým objektům na dohled, abych věděl, kam je možné spolehlivě dostřelit. Využil jsem průřev v kopci a vybudoval krytou únikovou cestu vedoucí ke stájím a ohradě dole.

Než jsme najali prvního pomocníka, mexického odpadlíka z druhé strany hranice, postavili jsme druhou místnost domu, ten původní přestavěli na kovárnu a vybudovali pevnou ohradu z kamení a vepřovic. Na louce jsme chovali stádo třiceti vybraných kusů dobytka.

Blížící se Komanče jako první zpozoroval ten Mexičan.

Byl jich asi tucet a jeli bezstarostně – zjevně tam nikoho nečekali.

Mexičana spatřili ve stejném okamžiku, kdy on zahlédl je, a okamžitě zahájili palbu. Otočil koně a tryskem se rozjel k ranči. Zvíře pod ním zabili, jemu se však nic nestalo a zastřelil jednoho z pronásledovatelů. Tou dobou už jsme s Kate byli v pohotovosti a kryli palbou jeho útěk do domu.

Byla to první z devíti potyček s indiány během prvního roku a my po ní založili hřbitov pro mrtvé válečníky. Koncem roku tam bylo sedm hrobů a indiáni je jezdili počítat... Občas jsme tam po ránu našli jejich stopy.

Každý hrob byl označen holí se skalpy nebo zbraní mrtvého.

Mexičan se občas vypravil za Rio Grande a pak se jednou nevrátil. Nikdy jsme se nedozvěděli, co se s ním stalo, ale byl to dobrý člověk.

Koncem druhého roku jsme měli v ubikaci čtyři pomocníky a jedním z nich byl Red Mike. Kate ho našla na stezce vedoucí od řeky se třemi kulkami v těle. Ležel tam několik dní.

Přivezli jsme ho k nám, vyléčili ho a on zůstal. Nikdy nám nevysvětlil, jak k těm kulkám přišel, a my se ho na to neptali. Tehdy to v tom kraji nepatřilo mezi slušné otázky.

To už leželo na kopci třináct mrtvých indiánů a živé jsme v okolí zahlédli jen zřídka. A Apače už vůbec ne.

Útoky Apačů skončily toho dne, kdy jsem našel Alvina zahnaného do kouta čtyřmi Komanči v Paint Gapu. Jeho kůň byl mrtvý a Alvino se nacházel bez vody na svahu kopce, kde se mohl jen těžko krýt, a zbývaly mu jen tři náboje a půl tuctu šípů. Byl v koncích a obě strany to věděly.

Red Mike a já jsme jeli na jih poté, co jsme přebrodivili Tornillo Creek a po pravé ruce jsme měli Paint Gap Hilus. Plánovali jsme strávit noc u pramene na úpatí hory Pulliam Bluff, když jsme uslyšeli první výstřel. Po chvilce následoval další.

Alvino se zoufale pokusil uniknout z pasti, ale neuspěl. Dorazili jsme tam na poslední chvíli a poznali, že je v bezvýchodné situaci. Já si zároveň uvědomil, že je to můj vrstevník, se kterým jsem se pral a hrál si na Sieře Madre, když jsem byl indiánským zajatcem. Byl to syn Apače a zajaté Mexičanky a vyrostl z něj skvělý bojovník. Jako chlapec si zlomil nohu a ta mu špatně srostla. Mohl ji sice používat, ale byla o něco kratší než ta druhá.

„Indiáni bojují mezi sebou,“ poznamenal Mike. „To je prima.“

„Tamhleten je Alvino,“ řekl jsem. „Byl mi přítelem, když jsem to nejvíc potřeboval.“

Vložili jsme se do toho, pomohli mu z obklíčení, a když zjistil, kdo jsem a kde bydlím, útoky Apačů na Ležící B ustaly.

Ne že bych to předpokládal, protože to nebylo v indiánské povaze; a navzdory své mexické matce byl Alvino nefalšovaný indián. Při rvačkách v indiánském táboře se Alvino stavěl na mou stranu a pomáhal mi a já mu to teď oplatil. Na svém koni jsem ho odvezl na ranč a tam jsem mu v našem stádě divokého dobytka chytil do lasa poníka.

Komančové nás stále občas obtěžovali, takže jsme nemohli polevit v opatrnosti, ale Apačové se už neobjevili. Zřejmě mě stále považovali za jednoho z nich nebo aspoň za válečníka, na kterého mohli být hrdí, protože to byli oni, kdo mě naučil bojovat.

Občanská válka skončila pouhých pár měsíců předtím, než jsem se seznámil s Kate Lundyovou a stal se jejím předákem. Za deset let, která od té chvíle uplynula, jsme zabrali přes čtyři sta tisíc hektarů pastvin a ocejšovali tisíce kusů dobytka.

Ale svým způsobem jsem neznal Kate o nic lépe, než když jsem tam přišel.

Jednoho dne, několik týdnů poté, co jsem zachránil Alvina před Komanči, se mě zeptala: „Co jsi o mně řekl tomu Apači? Viděla jsem, jak se tě vyptával.“

„Ptal se mě, jestli jsi moje žena.“

Chvilku mlčela a pak se zeptala: „Co jsi mu odpověděl?“

„Řekl jsem, že ano. Nic jiného by nepochopil.“ Uhnula přede mnou pohledem: „Ne... to asi ne.“

STALO SE TO už dávno, ale já to měl stále v živé paměti. To, že jsem si na tu situaci teď vzpomněl, mě nijak nepřiblížilo k vyřešení momentálního problému, ale vzpomínka na Alvina mě přiměla zamyslet se, jak by se asi zachoval Apač.

Nejlepší plán, jaký jsem dokázal vymyslet, byl dostat se do vlaku, když budou rozespalí, a překvapit je. To by bylo nejsnadnější, ale jak řekl Flanagan, nablízku nebylo žádné stoupání, které by vlak zpomalilo natolik, abychom mohli naskočit za jízdy. Co když lhal?

Flanagan se choval přátelsky a působil upřímným dojmem, ale pracoval pro dráhu a svým způsobem i on hájil svou značku.

Apačové by se ukryli a postříleli je, až by vystupovali z vlaku. Počkali by, až budou všichni venku a rozptýlení mezi stanicí a saloonem.

Znovu jsem vstal a prošel se po okolí. Bylo tam mnoho míst, kde jsme se při takovém útoku mohli krýt: stará stáj, samotný saloon, odstavené vagony, kupa sena, koryto s vodou.

Když jsem se vrátil dovnitř, Gallardo, Mason a D' Artaguette už spali na podlaze zabalení do dek. Flanagan byl právě na odchodu.

„Ire,“ řekl jsem, „doufám, že se nepokusíte ty muže varovat telegrafem.“

„Pane, tohle je váš boj, ne můj. Pro mě za mě si dělejte co chcete, pokud nepoškodíte majetek dráhy a nezraníte cestující.“

„Počítáte mezi ně i ty pistolníky?“

„Až vystoupí z vlaku,“ odpověděl, „tak mi po nich už nic nebude. Nepřikloním se ani na jednu stranu.“

„Kdybyste chtěl někdy pracovat s dobyt看kem,“ řekl jsem, „přijed'te na Ležící B. Zaměstnáme vás.“

Vyšel ven a já ho nechal jít. Meharry sledoval náš rozhovor a Rowdy Lunch se k nám připojil. Mlčeli, ale já poznal, co by chtěli vědět. Rádi by se dozvěděli, co mám v plánu, ale já jim to nemohl povědět. Prostě jsem neměl ponětí, jak si s tím poradit.

A pak jsem na to náhle přišel.

KAPITOLA 9

NA OBLOZE ZÁŘILY poslední hvězdy a vlak supěl přes prázdnou přerii a nízké kopce porostlé travou. Obrovský bizoní býk, napůl slepý kvůli srsti, jež mu visela přes oči, zvedl velkou hlavu, přihloupěle pohlédl do noci a pak vypustil ze své široké hrudi výhružné zabučení.

Po chvíli se světla vlaku krátce odrazila od vzdáleného pahorku a potom se ozval zvuk kol a dlouhé zahoukání píšťaly.

Vlak se přiblížil, táhla kol se zpomalila, zaskřípěly brzdy a souprava zastavila ve stanici.

Za staničním oknem posetým muškami zářilo světlo, ale v saloonu byla tma až na lampu pověšenou nade dveřmi.

Muži vystupovali na nástupiště, podezíravě mžourali do neznáma a protahovali se rozlámání spánkem na nepohodlných lavicích.

Jejich pohledy se zastavily na lákavém nápisu slabě osvětleném lampou: pět písmen bylo vidět jasně a šesté se dalo snadno domyslet:

ALOON

„Hej, chlapi! Jdeme se napít!“

Mluvčí zamířil směrem k budově a několik dalších ho následovalo na nejistých nohou zdřevěnělých po dlouhé jízdě.

Ostatní ještě chvíli postávali na nástupišti a pak se začali trousit za nimi.

Jeden z nich se sklonil a pokusil se nahlédnout oknem do staniční budovy.

První člověk, který došel k saloonu, začal bušit na dveře. „Haló, vy tam! Otevřete!“

Bylo ticho.

Náhle někdo promluvil a jeho hlas se rozlehl v tichu. „Cítím kouř!“

Jako by k tomu dal signál, nejbližší kupa sena vzplála a oheň ji brzy zachvátil celou. Jako jeden muž se k ní obrátili, šokovaní tím nečekaným vývojem událostí.

V tom okamžiku za nimi zazněl zlověstný zvuk natahovaných kohoutků pistolí a po tom jemném varování jsem řekl tak hlasitě, aby mě všichni slyšeli: „Pokud nechcete umřít tam, co teď stojíte, odhod'te zbraně a zvedněte ruce!“

Předtím se dívali do plamenů, takže když se otočili k nám, byli na okamžik oslepení, neschopní najít ve tmě své terče.

Dostali jsme je, a oni to věděli. Nebýt tak zkušený bojovníci, mohli někteří z nich zemřít, ale takhle dobře věděli, kdy je lepší se vzdát.

Byli jsme na ně jen tři, ale dva z nás drželi brokovnice Colt s otočnými zásobníky a při té vzdálenosti mohlo dojít k hrůznému masakru.

Battery Mason a D'Artaguette si mezitím poradili s několika muži, kteří zůstali na nástupišti. A tak jsme bez jediného výstřelu přemohli pistolníky, kterých jsem se bál, že nás zničí. Dostali jsme je stejně, jak by to udělali Apači.

Posbírali jsme jejich zbraně, naložili je do jejich vozu se zbraněmi a zásobami, zapřáhli do něj koně. Ostatní zvířata jsme vypustili do prerie. Část zásob jsme nechali v saloonu.

Najaté pistolníky jsme nahnali do stáje se silnými zdmi, kde je hlídali D'Artaguette, Gallardo a Battery Mason.

Střelci se měli živit z vlastních zásob a po čtyřech dnech měli jejich tři hlídači odjet a nechat je tam. Flanagan nebo majitel saloonu je osvobodí, až se jim zachce.

S Lynchem na kozlíku vozu jsme se rozjeli do svého tábora. Pokračovali jsme v cestě i po západu slunce, a když jsme se přiblížili k městu, měsíc se už chýlil k obzoru.

Zajel jsem vedle vozu. „Rowdy,“ řekl jsem, „ty to vezmi k táboru širokým obloukem. Jestli uslyšíš střelbu, zastav a počkej do rozbřesku. Najdeme tě.“

„Jedťe napřed,“ řekl Rowdy. „Umím se o sebe postarat.“ Ale bylo vidět, že je nervózní.

S Meharrym po boku jsme se rychle rozjeli přes prerii. Znepokojovalo mě, že neslyšíme žádné zvuky a nevidíme oheň. Ale když jsme přijeli blíž, spatřili jsme, že město září světly jako ve dny, kdy tam přišlo stádo.

„Conne!“ Meharry mě chytil za paži. „Podívej!“

Ležela tam mrtvá kráva... a za ní další, celkem pět nebo šest. Meharry náhle zaklel a strhl koně. Před námi se povalovaly

zkroucený ostnatý drát, mrtvý dobytek, vyvrácené sloupy a podupaná tráva.

Stádo muselo narazit do plotu plnou silou a naši chlapci na něj spustili palbu, aby ho zastavili.

Polil mě studený pot a naskočila mi husí kůže. Poprvé v životě jsem pocítil skutečný strach – hořký, hrozný strach o život milované osoby. Věděl jsem totiž, že muži, kteří zastřelili Toma Lundyho, protože šel navštívit dívku, by neváhali zabít ani jeho sestru.

Jeli jsme krokem ke kopci a zoufale doufali, že na nás někdo zavolá. Ale nic se neozvalo.

Dřív než jsme si přáli, jsme vystoupali na vrchol.

I tady ležely mrtvé krávy, poskládané na velké hromadě. A za nimi stála ohořelá kostra Kateina vozu.

„Conne,“ pronesl Meharry hlasem plným emocí, „tady je nějaký tělo.“

Sesedl a sklonil se nad ním. „Je studeněj,“ zašeptal. „Už je nějakou dobu mrtvěj.“

Pak vstal. „Je to Will Joyce, jeden z Pollockových chlapů.“

Sesedl jsem, došel k němu a o kus dál jsme našli Van Kimberlyho. Van byl jedním z chlapců z Ležícího B a patřil k těm, kteří zůstali s Todem Mulloyem, aby kryl Tomův odchod z města toho dne, kdy mluvil s Lindou McDonalovou.

Objevili jsme mrtvého koně, zbytky ohniště, hromadu spálených dek.

Lidé z města nahnali stádo proti drátu a pak napadli tábor. A zabíjeli každého, koho tam našli.

Na protějším svahu kopce jsme objevili dalšího Pollockova muže, rozpoznatelného jen proto, že měl na pouzdře pistole vypálené Líné P. Rozdupalo ho stádo.

„Ona tady není, Conne,“ řekl Meharry potichu. „Podařilo se jí utéct.“

„Snad.“

„Nemá cenu jezdit na druhou stranu města. Kdyby tam byl někdo naživu, ještě by bojoval.“

„McDonald se možná po setmění stáhl.“

„Slyšeli bychom střelbu, Conne. K téhle bitvě došlo už před mnoha hodinami.“

Měl samozřejmě pravdu a bylo také jasné, že pokud někdo z naší skupiny přežil, stáhl se do bezpečí.

Kam? Samozřejmě do nového města, do Hackamore. Byli tam Priest a Naylor a zbytek party Matty Pollocka.

„Conne... tam dole nakládají vozy.“ Meharry se díval směrem k městu. „Poznám to podle toho, jak se tam hýbou lucerny.“

„Stěhují se odsud?“

Meharry zaváhal. „Ne, Conne, myslím, že chtějí udeřit na nový město. Tam dole je spousta pušek, každou chvíli se ve světle lampy zablýskne kov. Pokud by se jim podařilo zničit Hackamore, mohli by získat zpátky obchody, o který přišli.“

V tom případě bychom zoufale potřebovali každého muže a mí tři nejlepší chlapi stále střežili najaté pistolníky na stanici.

Náhle jsem se rozhodl. „Meharry, jed' zpátky a řekni Rowdymu, co se stalo. Pověz mu, aby objel město a zamířil do Hackamoru. Bude sám, tak ať je zatraceně opatrný. Musí si dávat pozor i na indiány.“

„Dobře.“ Pak ale Meharry zaváhal. „Možná bych měl zůstat s ním. Pušky a munice se v Hackamore budou dost hodit.“

„Ještě víc budeme potřebovat muže. Vezmi si dva koně a jed' jako o život.“

Meharry sevřel vinčestrovku. „Conne, kdybych vystřelil na jednu z těch lamp, mohl bych je pořádně zaměstnat.“

„Ne.“ Musím přiznat, že jsem to řekl neochotně. „Nebudeme bojovat s ženami a dětmi. Kate by to neschvalovala.“

Meharry věděl, co ke Kate cítím, ale zeptal se: „Conne, myslíš, že je naživu?“

Na okamžik mnou roztřásl strašný strach, strach, který vyplavila děsivá vlna zuřivosti, jakou jsem ještě nepocítil.

„Jestli je Kate mrtvá,“ řekl jsem, „osobně vyslídím i toho posledního z nich a zabiju ho.“

Meharry sevřel otěže. „Pospíším si, Conne,“ slíbil. Vyzrazil do tmy a nechal mě samotného s kravskými mršinami a padlými muži, kteří obětovali své životy. Později se budeme muset vrátit, abychom

je pohřbili. Teď na to však nebyl čas – další lidé byli v ohrožení, protože ti v Hackamore si mysleli, že jsou v bezpečí.

Nejdřív ze všeho jsem přehodil sedlo na čerstvého koně. Útočníci sebrali mrtvým zbraně a prohlédali kapsy. Každý však měl opasek s náboji, které se nám mohly hodit, proto jsem jim opasky odepnul a pověsil je na hrušku sedla. Znovu jsem nasedl, vzal za uzdu náhradního koně a vyrazil do noci.

Věděl jsem, že si brzy budu muset odpočinout, ale nejdřív jsem se chtěl dostat co nejdál od města.

Za denního světla bych mohl ze stop vyčíst, co se na kopci stalo, ale teď jsem nemohl udělat nic jiného než vyrazit na západ v naději, že se ti, co útok přežili, vydali stejným směrem.

Šest kilometrů jihovýchodně od města jsem vjel do malého údolí, sesedl a nechal koně pást na trávě. Poodešel jsem na kraj topolového háje, zabalil se do deky, aby mě neotravovali komáři, a usnul.

S prvními šedými paprsky nového dne jsem už zase seděl v sedle a ujížděl na západ.

Všude kolem mě se rozkládalo nekonečné moře trávy, kterou spásali jen bizoni a antilopy a občas ho narušili indiáni stopami svých vleků za koňmi. Pravidelným tempem jsem jel dál, vyhýbal se vyvýšeným místům a často se ohlížel za sebe.

Sem tam jsem zahlédl bizoní stopy, obvykle ve dvojicích nebo trojicích, mířící na jih. V poledne jsem vyměnil koně, polkl několik doušků vody a vzal si kus sušeného hovězího, abych měl cestou co žvýkat.

Od jihu foukal slabý vítr, obloha byla průzračně jasná a nebylo slyšet nic než dusot kopyt mých koní. V jednom místě jsem nechal koně stát pod kopcem tak, abych na ně viděl, a vylezl nahoru rozhlédnout se po krajině.

Kolem se rozkládala prázdnota, jen tráva vytvářela vlny jako na moři, když se skláněla před větrem, jenž šuměl mezi jejími stébly.

Kdyby šlo všechno dobře, dorazil bych do Hackamore někdy následujícího dne. McDonald a jeho lidé, kteří pojedou z města, budou potřebovat se svými vozy víc času. Ale jak jsem o tom přemýšlel, došlo mi, že nebudou čekat na pomalé vozy, které

povezou jen zásoby na pozdější dobu, kdyby se bitva protáhla. Určitě pošlou napřed velké množství jezdců, kteří přejdou hned do útoku.

Krátce před západem slunce jsem přijel do malé prohlubně zarostlé vrbami a křovím, kde tekl malý pramen. Když jsem napojil koně a doplnil si čturu vodou, znovu jsem přehodil sedlo. Byl jsem sice unavený, ale na spaní jsem neměl čas.

Už jsem měl botu ve třmenu a chystal se nasednout, když jsem zaslechl něco šramotit ve vrbičkách.

Okamžitě jsem byl znovu na zemi, vinčestrovku připravenou k výstřelu.

Rozhostilo se ticho.

Ohlédl jsem se na své dva koně a uviděl, že mají nastražené uši a rozšířené nozdry. Tiše jsem na ně promluvil a opatrně, abych nedělal hluk, zamířil k tomu místu. Mezi listy jsem zahlédl osedlaného koně, jak se pase ani ne dvacet metrů daleko.

Vrátil jsem se pro své koně, vedl je k němu a cestou se rozhlížel po jezdcích. Když jsem však byl na dohled, cizí zvíře zvedlo hlavu a se ržáním se k nám rozběhlo.

Byl to hnědák z našeho stáda, s cejchem Ležícího B. Sedlo patřilo Kate Lundyové a na jeho hrušce byla krev.

Vyschlo mi v ústech. Vzal jsem do ruky všechny otěže, nasedl na svého koně a vydal se zpátky po stopách hnědáka.

Stopy vedly do prerie, a když jsem ujel nějakou vzdálenost, odvázal jsem provaz, na němž jsem vedl Kateina koně, a pokračoval v cestě.

Zbývala už jen chvíle denního světla. Jakmile se setmí, nebudu moci pokračovat v cestě a nezbude mi než počkat do rána, až zase uvidím stopy v trávě.

Hnědák pobíhal sem a tam, občas sklonil hlavu, aby se napásl, a šel zas dál. Byl to původně divoký mustang, kterého jsme chytili a zkrotili, takže byl v divoké krajině jako doma.

Světlo sláblo. Postavil jsem se ve třmenech a rozhlížel se kolem, ale nic jsem neviděl. Na dohled nikdo nestál, nešel ani neležel v trávě.

Daleko na obzoru se kupila bouřková mračna a vzduch ztěžkl. Jel jsem dál vedle slabé stopy, která se přede mnou vinula jako stříbrný had. Ostruhami jsem pobídl koně do klusu.

Mraky se rychle blížily. Jeden z nich prořízl blesk.

Náhle se z jihovýchodu objevila další stopa... tří neokovaných poníků. Indiáni.

Přitáhl jsem otěže a opatrně se rozhlédl. Se třemi koňmi a množstvím zbraní jsem pro indiány představoval cenný úlovek a v téhle krajině to nejspíš byli Kiowové, nejobávanější kmen na jižních pláních.

Ze stop jsem vyčetl, že se indiáni také zastavili a prohlíželi si stopu osamělého koně. Pak se pustili po ní, dva po jedné straně a jeden po druhé. Rychle poznali, že je to zvíře bez jezdce.

Jezdec musel být někde na jihovýchodě a právě tam zamířili.

Hlasitě jsem zaklel a rozjel se zoufale do noci, dolů do prohlubně a nahoru na kopec. Indiáni stopu našli ani ne před hodinou.

V dálce zaduněl hrom a zazářil blesk. Trávu pročísl vítr.

Vyjel jsem na kopec a náhle se přede mnou otevřela zvláštní scéna.

Kate Lundyová stála sama uprostřed otevřeného prostranství tváří v tvář třem indiánům. Ti se otočili a pohlédli na mě. Nebyli pomalovaní válečnými barvami. Jeden z nich měl za sedlem přehozenou antilopu.

Sevřel jsem v ruce pušku a pomalu dojel po svahu k nim.

Prohlédli si mě a pak osedlaného koně. Každý indián by okamžitě poznal, že je to zvíře, které předtím stopovali.

„Howgh!“ řekl jsem.

„Howgh!“ odpověděli. Pak jeden z nich ukázal puškou na Kate. „Tvoje squaw?“

„Ano,“ přikývl jsem.

Podívali se na mě s úctou. „Statečný bojovník!“ zamručel jeden z nich. „Moc statečný!“

Pak otočili koně a za indiánského pokřiku odjeli.

„Co jsi jim udělala, Kate?“ zeptal jsem se.

Byla bledá v obličejích a na levém rukávu měla krev, protože byla zraněná na paži. „Řekla jsem jim, že nejsem sama... že jsem utekla před svým manželem a ten mě pronásleduje.“

Jeden z nich, dodala, se pohnul směrem k ní a ona vytáhla nůž, svou jedinou zbraň, a pohrozila mu, že mu vyřízne srdce z těla, jestli se jí dotkne.

Zjevně byli na lovu, nestáli o problémy a její odvaha je pobavila. Kdyby dala najevo sebemenší strach, situace by se vyvinula jinak.

Seskočil jsem z koně a zachytil ji, právě když se zapotácěla. „Conne... bojím se, že omdlím.“

„Ty?“ vyhrkl jsem polekaně. „Nevěřím, že bys věděla, jak nato!“

Mraky už byly skoro u nás. „Kate, musíme si najít úkryt. Bude ošklivá bouřka.“

Když se dostala do sedla, začal jsem ji tam přivazovat, ale odstrčila mi ruce. „Na koni se ještě udržím!“ zaprotestovala.

Jediný úkryt, o kterém jsem věděl, byl v prohlubni, ze které jsem předtím vyjel. Nacházela se tam jakási jeskyně pod silnými větvemi pokrouceného, starého stromu, napůl vyvráceného vichřicí. Kolem rostly vrbičky a bylo tam dost místa pro nás i pro koně.

Jako první jsem se rozjel klusem zpátky po stopě. Bouře se blížila a vítr foukal tak silně, že bylo těžké popadnout dech. Byla už skoro tma, ale dařilo se mi držet směr krajinou občas ozářenou bleskem.

Děšť jsme uviděli dřív, než nás zasáhl. Černé mraky zakryly celou oblohu a od obzoru se blížila stěna vody. Bylo jasné, že jakmile nás dostihne, budeme promočeni naskrz. Náhle jsem v bílém světle blesku uviděl větrem bičované koruny stromů.

„Stihneme to!“ vykřikl jsem..., ale mýlil jsem se.

Liják nás zastihl ani ne dvacet metrů od úkrytu a po několika metrech jsme byli mokří až na kůži. V prohlubni jsme byli trochu krytí před větrem. Sesedl jsem a zavedl koně do dutiny pod stromem. Byl tam celkem klid a zdálo se, že jsou rádi, že na ně už tolik nefouká a neprší.

Loveckým nožem jsem ořezal větve vrbiček a vpletl je do větví nad námi, abych zpevnil střechu našeho úkrytu. Těla koní u vchodu nás trochu skryla a nakloněný kmen stromu nad námi skýtal další ochranu.

Předtím jsem neměl čas obléknout si plášť do deště, ale teď jsem ho vytáhl ze sedlového vaku spolu se dvěma dekami. Použil jsem plášť jako zástěnu před větrem, zabalili se do dek a schoulili se k sobě. Pak jsme vyčerpáním usnuli.

Za rozbřesku bylo po bouřce. Rozdělal jsem malý oheň a uvařil kávu a silný vývar ze sušeného hovězího. Zatímco se ohříval, prohlédl jsem Kateinu paži. Byla ve špatném stavu, ačkoliv rána nevypadala vážně. Kulka prolétla svalem a způsobila velkou ztrátu krve. Při správné péči se zahojí.

Od indiánů jsem se naučil hodně o léčivých bylinách, ale kolem jsem žádné neviděl. Znalosti jsem získal od

Apačů žijících v horách a na poušti, ne od Kiowů, Arapahů nebo Čejenů z jižních plání. Nejbližší pomoc byla v Hickamore. Nemámili jsme tedy čas.

Když jsme nasedali na koně, abychom se vypravili na cestu, ohlédla se na mě a řekla: „Conne, to bylo podruhé, co jsi někomu řekl, že jsem tvá žena.“

„Potřetí,“ opáčil jsem a rozjel se jako první na západ. Kate mě po chvílce následovala.

KAPITOLA 10

KATEIN PŘÍBĚH byl celkem prostý. Před útokem se muži ještě za tmy rozjeli podél drátu, aby hledali poškozená místa. Několik jich našli, opravili je a s rozbřeskem zamířili zpět do tábora.

„Měla jsem osedlaného koně,“ řekla Kate. „V nebezpečné situaci vždycky dbám na to, aby měl každý muž připraveného koně a já také. Harvey Nugent mi zachránil život. Náhle jsme uslyšeli ze západu nějaké dunění a rozhlédli jsme se kolem. Nad údolím v tom směru visel ve vzduchu prach. Harvey mě popadl kolem pasu a hodil mě do sedla.

„Splášený stádo!“ vykřikl. Jeďte!“

Švihl jejího koně po zadku provazem a ten skokem vyrazil. Ohlédla se a spatřila, jak se přes okraj údolí valí hrůzou šílený dobytek.

„A co ostatní? Zvládli to?“

„Nevím. Můj kůň se mnou utekl a až po třech kilometrech se mi ho podařilo zastavit. Tou dobou už bylo pozdě něco dělat a také jsem měla zraněnou paži.“

„Kdo tě postřelil?“

„Muž s puškou. Stál na kopci za údolím, ze kterého vyběhlo stádo. Zahlédla jsem ho, když se objevilo stádo.

Zvedl se prach, ale nezahalil místo, kde stál, a já ho viděla tak dobře, jako teď tebe. Zvedl pušku, zamířil a vystřelil.“

Pomyslel jsem si, že musel být dobrých tři sta metrů daleko. Ale člověk, který dokázal zasáhnout svůj cíl na takovou vzdálenost, musel vidět, že střílí na ženu.

„Na tu dálku jsi ho nemohla poznat.“

„Ale já ho poznám!“ Kate na mě pohlédla. „Conne, ten chlap se mě snažil zabít. Chtěl, abych padla na zem a rozdupal mě dobytek. Pak by nikdo nezjistil, že mě zabila kulka.“

„Podle čeho ho poznáš?“

Zaváhala, ale jen na okamžik. „Měl na sobě černobílou vestu z hovězíny, a ta je z holštejnského skotu.“

Kdy jsme naposledy viděli holštejnskou krávu? Tohle plemeno se chová na mléko a v té době bych jich západně od Mississippi nehledal víc než tucet. Rozhodně jsem nespatriil žádnou v Texasu, i

když bych nemohl říct, že je to nemožné. A pravděpodobnost, že se v okolí nacházejí dvě stejné vesty, byla prakticky nulová.

Nad šedo zelenými pláněmi se klenula modrá obloha a kamkoliv jsme se podívali, se vlnila tráva ohýbaná větrem.

„Všimla sis ještě něčeho, co by pomohlo toho muže ve vestě identifikovat?“ zeptal jsem se za jízdy. „Toho, co na tebe vystřelil?“

„Jen to, že byl hodně hubený... nebo se mi to aspoň zdálo. Na tu vzdálenost to nevím jistě.“

Po mém boku jela žena, kterou jsem miloval... Jak dlouho? Od okamžiku, kdy jsem ji poprvé spatřil. Ale za celá ta léta jsem jí to nedokázal povědět, nenaskytla se příležitost promluvit si o lásce. Se ženami jsem mluvil příliš zřídk a nenapadala mě ta správná slova. Nebyl jsem si jistý, jestli dokážu vyjádřit, co si myslím, co cítím. Ani jsem nevěděl, jestli by mě vyslechla.

Zatímco jsme jeli, měl jsem hlavu plnou myšlenek na ni.

Kolikrát už jsem se ohlédl, abych se podíval na její profil proti světlu. Jemný a hezký, silný a odvážný profil matky schopné porodit syny pro zemi jako Big Bend.

Stejně jako já tu zemi milovala a věděla, že je jejím domovem. Byla pro ni jako zrozená, pro ty pláně rozkládající se od Horshead Crossingu na Rio Pecos po El Paso del Noře, od Fort Davidu po Ojinagu nebo Lajitas.

Byla to naše země a ta jména byla hudbou pro naše uši, protože je zrodila země sama – jména jako Slickrock Mountain a Mule Ear Peak, Black Mesa, Yellow Hill a Blue Range. Left-Hand Shut-Up a Banta Shut-In, Chinati Mountains, Frenchman Hills a krásná samota Solitaria, Wildhorse Mountain, Saltgrass Draw a Mariscals –znala je všechna, stejně jako já.

Projeli jsme tou zemí spolu, prozkoumávali pusté kopce, hledali skryté prameny nebo prohlubně, které mohly být po dešti zdroji vody. Ona byla naplněna smutkem a já neklidem pramenícím z obav, že by tento způsob života mohl skončit.

Jako malý chlapec jsem přišel o domov a neměl na světě místo, kam bych patřil. Rodina Jima Sothertona se ke mně chovala laskavě, ale já v ní byl cizincem; a po návratu do své domoviny jsem si připadal jako cizinec i tam.

Zavzpomínal jsem na podzim 1858, když jsem si po návratu z Anglie koupil v St. Josephu jízdenku do Salt Lake, kam trvala cesta jednadvacet dní, protože dostavník vždy po několika hodinách zastavoval, aby se muly napásly nebo napily. Na trase ještě nestály stanice pro přepřahání, ale mně pomalá jízda nevadila, protože jsem si tak mohl znovu zvyknout na svou zemi.

V Salt Lake jsem vystoupil z dostavníku. Ocítl jsem se ve městě, ve kterém to hučelo zprávami o nálezu zlata u Pikes Peaku, takže jsem si za skoro poslední peníze koupil koně a nákladní mulu a vypravil se přes hory k Cherry Creeku a nalezištím.

Prvního večera za mnou přišel svalnatý horník, zamračeně si mě prohlédl a zeptal se: „Hele, nejseš ty náhodou ten kluk, co zabil Morgana Riche?“

Všechny hlavy se otočily, protože to byla doba, kdy se hodně mluvilo o mužích s pověstí lumpů a zabijáků. V saloonech a u táborových ohňů se vedly dlouhé debaty o tom, kdo je nejrychlejší a nejlepší střelec. Jejich kvality byly probírány jako přednosti závodních koní, běžců nebo zápasníků. A Morgan Rich byl velmi známý muž.

„To už je dávno,“ řekl jsem a obrátil se k odchodu. Chytil mě za paži.

„Ale no tak!“ zaprotestoval. „Zvu tě na panáka!“

„Já nepiju,“ odpověděl jsem, což byla skoro pravda.

„Nejsem ti snad dost dobrej, aby ses se mnou napil?“ naléhal neodbytně. „Jestli si myslíš, že se bojím –“

„Nic takovýho si nemyslím,“ opáčil jsem a odešel. Za rozbřesku jsem byl už daleko od tábora.

Tím to mohlo skončit, ale neskončilo. Jen o dva večery později mě poznal hubený, snědý muž s vypoulenýma očima a nahlas poznamenal: „Tohle je ten rádoby pistolník, kterého McCloud vyhnal od Cherry Creeku.“

„Jste lhář,“ utrousil jsem potichu, „a jestli tohle McCloud tvrdí, lže on.“

„Takhle se mnou mluvit nebudeš!“

Bylo jasné, že kdybych nad tím mávl rukou, pronásledovala by mě ta pověst, kamkoliv bych se hnul. „Vidím, že máte zbraň,“ řekl jsem a postavil ho tak před hotovou věc.

Vůbec se mu to nelíbilo. O nic podobného nestál. Myslel si, že jsem jen podvodník, ale teď byl vyzván k poctivému souboji a smrt ležela před ním jako list karet – všech černých.

Byl to jenom žvanil. Nechtěl bojovat, ale teď se stejně jako já ocitl v situaci, o kterou nestál. Buďto se mi musel postavit, nebo se smířit s posměchem, který čekal každého zbabělce. Zoufale sáhl po zbraní. A já ho zabil.

Nepřál jsem si to, ale taková byla pravidla v zemi a v době, v níž jsme žili. Než den skončil, byl jsem znovu na cestě, tentokrát do Santa Fe.

Později jsem se v Austinu přidal k rangerům a dva roky střežil hranici na straně zákona.

Válka přišla náhle a nečekaně zvláště pro mě, který jsem neměl rád konflikty a často jsem se nacházel daleko od zdrojů čerstvých zpráv. Když však začala, odešel jsem od rangerů a vypravil se na sever, abych vstoupil do řad kavalerie Unie. Šel jsem rovnou za kapitánem – teď už podplukovníkem – Edwardsem.

Byl to starý mládenec, vysoký, odměřený muž, osamělý jako tehdy já, ale také člověk hluboce milující divočinu, z níž jsem pocházel. Sedli jsme si a mluvili o Anglii a kontinentu, kde byl jako chlapec, a pak o Texasu, zemích podél hranice a o indiánech.

Mé zkušenosti od rangerů, znalosti o stopování a životě indiánů na něj udělaly dojem a on pak přesvědčil ostatní. Dostal jsem důstojnickou hodnost a připojil se k jízdě Phila Sheridana.

Sheridan si mě při prvním setkání chladně změřil. „Vy jste Texasan?“

„Ano, pane,“ odpověděl jsem, „a až tahle válka skončí, budu jím znovu. Ale neschvaluji odtržení. Chci bojovat, pane, za zachování Unie.“

„To já také,“ řekl.

Když válka skončila, měl jsem hodnost kapitána a budoucnost o nic lepší než vystřelená kulka.

Odjel jsem do Mexika, abych se setkal s jedním starým nepřítelem, uprchlíkem před texaskými zákony. Jednalo se o vysoce postaveného muže ve městě Chihuahua, přiřazeného do vážené mexické rodiny. Pohádali jsme se. Rychleji mluvil, než tasil, ačkoliv byl celý žhavý to zkusit. Byl by udělal lépe, kdyby méně mluvil nebo opatrněji volil slova.

Vysoký, pohledný Mexičan se podíval na jeho tělo a pak na mě. „Nikdy jsem ho neměl rád,“ utrousil, „ale –“ Pokrčil rameny. Pak dodal: „Jestli nemáte rychlýho koně, můžu vám jednoho půjčit.“

Byl to taktní návrh a já byl za něj vděčný. „Můžu vám koupit něco k pití?“ zeptal jsem se.

V očích se mu slabě zablesklo. „Samozřejmě... někdy jindy... severně od hranice.“

Jinými slovy, spěch nebyl od věci.

Nasedl jsem na koně a Polárka mi ukázala cestu do rodného Texasu.

O pár dní později jsem na koni, který ani nestačil uschnout po přechodu Ria Grande, vjel do života Kate Lundyové.

NÁHLE MĚ KATE, jedoucí vedle mě, vytrhla ze vzpomínek. „Conne! Podívej!“

Ve vzduchu visel oblak prachu, což znamenalo stádo bizonů či dobytka, případně velkou skupinu jezdců, a jejich trasa se měla brzy zkrřížit s naší.

Rychle jsem odbočil, projel suchým korytem potoka a cvalem ho opustil s Kate Lundyovou v těsném závěsu.

Uslyšeli jsme dusot blížících se kopyt, zpomalili a pokračovali dál krokem. Jezdci projeli korytem ani ne padesát metrů za námi... ale mimo dohled.

Mohl to být jedině McDonald se svými muži, mířící do Hackamore.

Když jsme se vynořili z koryta, vrátil jsem se na původní trasu. Kate, držící se v sedle už jen silou vůle, se připojila vedle mě. „Kam to jedeme? Tudy se do Hackamore nedostaneme.“

Nemohl jsem ji klamat. „Do Hackamore bys to nevydržela. Omdlela a spadla z koně. Vracíme se do města.“

„Do města?“

„Potřebuješ pomoc. Je tam doktor a postel. Postarám se, abys měla obojí.“

Na okamžik nepromluvila a pak řekla: „Conne, oni tě zabijí. Ted' chtějí tebe. Tebe a možná i mě.“

„To je pravda,“ připustil jsem, „ale ti nejhorší jsou na cestě na západ do Hackamore. Tvoje ruka potřebuje ošetřit. Pak se uzdraví.“

„Je to jenom prostřelený sval.“

„Ale špinavou kulkou, která se kdovíkde válela. Ta rána potřebuje vyčistit.“

Když jsme se přiblížili k městu, neviděli nás přijíždět, protože jsem využil všech prohlubní, v nichž jsme se mohli krýt, a když se vzpamatovali, už jsme projížděli hlavní ulicí.

Do cesty nám vstoupil John Blake.

„Dobrý den, John,“ pozdravil jsem. „Vy jste nejel s ostatními?“

„Jsem šerif, ne nájemný pistolník.“

„To rád slyším. Kde je doktor?“

Pohlédl rychle na Kate a já si všiml, jak mu ztuhly rysy. Rychle se otočil. „Tudy... Doktor je ve své ordinaci.“

Když jsme vstoupili, lékař vzhlédl. Podíval se na Kate a náhle vyskočil a zachytil ji, právě když se začala hroutit k zemi. Ale byla při vědomí, stále bojovala.

Uložili jsme ji na pohovku a John Blake se odvrátil od okna. Jeho tvář byla jako vytesaná z kamene.

„Jak se to stalo? Nehoda?“

„Nebyla to nehoda, pane Blakeu,“ promluvila Kate jasným hlasem. „Tu kulku na mě někdo vystřelil, aby mě zabil, člověk, který mě znal.“

„Kdo to byl?“

„Muž v černobílé vestě z hověziny.“

Blake se zatvářil šokovaně. Pak se obrátil ke mně. „Co to bylo za chlapa? Viděl jste ho?“

„Viděla ho Kate. Já u toho nebyl. Říkala, že byl hubený. Byl od ní daleko, ale jestli ji viděl tak dobře, aby ji zasáhl, musel poznat, na koho střílí. A my nemáme žádný honáky, co by jezdili v ženském sedle.“

Doktor MacWhite omýval Kate paži. Byla tmavá a oteklá a okolí rány bylo krvavě rudé.

„Johne,“ řekl jsem, „já toho chlapa ve vestě najdu.“

mlčel a jeho výraz mě zmátl. Stál tam jako omráčený.

„Vy víte, kdo tu vestu nosí,“ poznamenal jsem, „a já chci, abyste mi to pověděl.“

„Ne.“

„Přijdu na to sám, John.“

„Nechte to být,“ řekl naléhavě, skoro prosebně. „Nechte to být, Conne. Není vážně zraněná – bude v pořádku.“

Na chodníku zaduněly kroky a dveře ordinace se rozlétly.

Dovnitř vešla Linda McDonaldová. Za ní stál asi tucet obyvatel města s puškami. „Tady jsou!“ vykřikla. „Povídala jsem vám to.“

„Tak dobře,“ ozval se vůdce mužů. Pamatoval jsem si ho – stál tehdy vedle Tallcotta před bankou. „Odhoďte zbraně.“

John Blake se postavil mezi nás. „Co je to s vámi, Burrowsi? Dury sem přivezl paní Lundyovou – je postřelená.“

„To na věci nic nemění. Je to jeden z nich a bude viset. A ona taky,“ dodal vyzývavě.

„Ne dokud jsem tady šerifem já,“ opáčil John Blake tiše.

Linda McDonaldová se k němu obrátila. „Tatínek říkal, že se k nim přidáte, jakmile se naskytne příležitost..Nikdy vás neměl rád.“ Tváře jí hořely, oči zářily. „A dal mi tohle!“

Vychutnávala si to, což bylo jisté. Jejími ústy teď otec vlastně káral velkého Johna Blakea. Byl to další důkaz jeho moci.

„Dal mi tohle,“ opakovala Linda důrazně, „právo odvolat vás z funkce!“

„Cože!“ vyhrkl šokovaný John Blake.

„Je to tak, Blakeu,“ potvrdil Burrows. „Pověděl mi, že tím Lindu pověřil. Jestli nás zradíte, máte být ihned zastřelen.“

Burrows si to také užíval. Navzdory své výšce to byl malý člověk a těšilo ho, že může pokořit muže, jehož museli občané města dlouho poslouchat.

„Už nepředstavujete zákon, Blakeu.“

Kate se pozvedla na zdravém lokti. „Chcete práci, John? Nabídnou vám ji.“

Zaváhal. „Ne,“ hlesl nakonec. „O kravách nic nevím.“

„Tak si vezměte tohle,“ řekla Kate. „Jakmile ty problémy začaly, hned jsem pro to poslala. Věděla jsem, že jestli někdo dokáže udržet mír, jste to vy. Bohužel jsem vám to nedala. Nepotkala jsem se s vámi, ale také jsem vás nevyhledala. To byla chyba.“

Vzal si od ní telegram a všechny pohledy se upřely na něho. Přečetl si ho a podíval se na ni. „Chápete to? Jsem volný. Bez omezení.“

„Tak to má být, maršále. Využila jsem svého vlivu, abych pro vás to pověření získala. Nechci za to žádnou protislužbu pro sebe ani pro nikoho jiného.“

Burrows pohlédl z jednoho na druhého ve snaze pochopit situaci. „On žádný maršál není,“ zaprotestoval. „Ani šerif. Byl propuštěn.“

Oči Lindy McDonaldové byly jasné a tvrdé. „Jistě že je maršál, pane Burrowsi,“ řekla ostře. „Nejspíš zástupce maršála ve službách Spojených států. Je to tak, paní Lundyová?“

„Ano, je,“ odpověděla Kate.

John Blake se pomalu otočil k Lindě McDonaldové. „Slečno McDonaldová,“ pronesl zřetelně, „kde máte svou vestu z hověžiny?“

KAPITOLA 11

UPŘELA NA NĚJ bezvýrazný pohled. „Já vám nerozumím, pane Blakeu.“

„Vlastníte černobílou vestu z hověziny. Kde je?“

Pokrčila rameny. „Asi doma. Kde jinde by byla?“

„Půjdeme tam,“ řekl, „a já požádám doktora, by nás doprovodil, pokud už ho tady není zapotřebí. Chci tu vestu vidět!“

Zdálo se, že jí mozek pracuje na plné obrátky ve snaze najít důvod jeho žádosti. Nejprve jsem si myslel – jen na okamžik – že možná střílela ona. Teď už jsem si nebyl tak jistý.

John Blake o tom byl přesvědčený, to bylo jasné. Cestou ke dveřím se však zastavil. „Něco vám povím, paní Lundyová. A platí to také pro vás, Conne. Válka už skončila, slyšíte?“

„To byste měl radši povědět Aaronu McDonaldovi,“ navrhl jsem. „Zabil už několik mých mužů, kteří bránili pronajatou půdu.“

„To na věci nic nemění,“ opáčil. „Boj skončí... a všechno ostatní se vyřeší, až přijde čas.“

„Zastaví to muže, kteří chtějí zaútočit na Hackamore?“

Na to neodpověděl, jen se ode mě odvrátil a vyšel za Lindou ze dveří. Ta se ohlédla přímo na mě a pak přeskočila pohledem na Kate.

„Však uvidíte,“ řekla. „Můj otec je lepší člověk než vy všichni dohromady, a silnější. Touhle dobou už nejspíš vypálil to vaše směšné město, a až se vrátí, ukáže, kdo tady velí!“

Kate se na ni usmála a zdálo se, že Linda poprvé ztratila chladnokrevnost, která jí byla vlastní.

„Ráda bych věděla,“ zeptala se Kate, „co si počnete, až váš otec zemře.“

Nemělo to vyznít krutě. Kate přemýšlela nahlas a skutečně chtěla znát odpověď, ale Lindin výraz mě přivedl na myšlenku, že už ji tohle napadlo. Pak vyšla ze dveří a já s Kate jsme se ocitli sami v ordinaci.

„Měla by sis chvilku odpočinout,“ řekl jsem. „Sednu si venku.“

„Posaď se tady,“ vybídla mě. Chvilku mlčela a pak pokračovala. „Conne, neměla jsem s tímhle začínat. Přišli jsme o pár dobrých chlapů.“

„Kdybys to nezačala ty, Kate, udělali by to naši muži,“ tvrdil jsem jí upřímně. „Měli toho kluka moc rádi.“

Několik minut jsme nepromluvíli, jen naslouchali tikání hodin na psacím stole. Venku na ulici byl klid.

„Conne, já chci jet domů,“ ozvala se později.

„Tak dobře.“

„Chci, abys mě odvezl domů – k nám domů.“

Bylo to tak snadné, po všech těch letech, která jsme spolu strávili. Sevřelo se mi hrdlo, rychle jsem vstal a zamířil ke dveřím. Tam jsem se k ní otočil. „To jsem si vždycky přál,“ řekl jsem.

„Muselo to přijít samo od sebe, Conne, zničehonic.“

„Jistě,“ hlesl jsem a zaposlouchal se do zvuku koňských kopyt na ulici. Slyšel jsem je vlastně už několik minut, ale až teď mi došlo, o co se jedná – přijížděli k nám jezdcí, mnoho jezdců.

A pak jsem uviděl Johna Blakea, jak stojí sám na ulici ve svém černém obleku a dívá se ulicí k západu, zatímco se koně blížili.

Hlas, jenž potom zazněl, patřil Aaronu McDonaldu.

„Zmizte z ulice, Johna Blakeu. Víme, že jsou tady, a chceme je. Oba si zaslouží viset, tak tu bitvu nakonec přece jenom vyhrajeme.“

Viděl jsem je – Aarona McDonalda a zhruba třicítku jezdců, ale vedli s sebou i koně, přes jejichž sedla visela mrtvá těla. Mezi živými byli i tací, kteří rozhodně nebyli způsobilí k žádnému boji. Byla to pořádně zpráskaná tlupa, nebo aspoň do tohoto okamžiku. Teď proti nim stál jediný muž a přesila jim dodala sílu.

„Jste na to sám,“ pokračoval McDonald, „a jestli o tomhle někdo napíše zprávu, budeme to my... pokud neustoupíte.“

Jediným krokem jsem se ocitl na chodníku, přímo jim na očích. „On není sám,“ oznámil jsem. „Jsem tady já, a připravený.“

„Nechte to na mně, Conne,“ řekl Blake potichu. „Je tady pár lumpů, na které si dávno brousím zuby,“ opáčil jsem.

Ale nikdo mě neposlouchal, ani se na mě nepodíval. Všichni se dívali za Johna Blakea k východnímu konci ulice a já uslyšel koně jdoucí krokem... spoustu koní. Když jsem se ohlédl přes rameno, uviděl jsem Reda Mikea s tuctem dalších chlapů ozbrojených puškami. Byli to muži, které přivedl z Texasu.

Pak se něco pohnulo mezi domy na druhé straně ulice a já zahlédl Meharryho, jak tam stojí s brokovnicí v rukou. Na střeše nad ním byl Battery Mason s puškou.

Nakonec se objevili i ostatní a nepřátelé byli obklíčení. „Johne,“ utrousil Red Mike ledabyle, „uhněte z ulice. Ted’ to převezmeme my.“

Za ním se ozval Gallardo: „Soustřed’te palbu na střed ulice, hoši. Já a tady Frenchy se postaráme o ty, co by se pokusili uklouznout.“

Ze svého místa na chodníku jsem zřetelně viděl do tváří McDonaldovi a jeho mužům. Bylo jasné, že jsou v koncích – leželi už v rakvi a stačilo nad nimi zatlout víko.

Byl mezi nimi i Darrough, který se držel zpříma, jak jsem čekal. Patřil k těm chlapům, které je třeba pokropit olovem, aby zůstali ležet. Skoro si získal mé sympatie, ale byl to muž, na kterého jsem musel vystřelit jako na prvního, protože to byl nejlepší pistolník z celé té skupiny... i když na několik dalších jsem si také musel dát pozor.

„Hej, Aarone,“ pronesl Darrough chladnokrevně. „Nechte mi Duryho.“

„Střílet se nebude.“ Hlas Johna Blakea nebyl hlasitý, ale jasný jako zvon, a každý z nás ho dobře slyšel. „Aarone McDonalde, jste zatčen!“

Bankéř se rozesmál. „Zatčen? A z čeho jsem obviněn?“ Na tenkých rtech se mu objevil zlý úsměv.

„Z pokusu o vraždu,“ oznámil John Blake stejným tónem. „Chtěl jste zabít Kate Lundyovou.“

V tu chvíli mi došlo, že Aaron McDonald má na sobě černobílou vestu z hověziny.

Nejdřív zrudl vzteky a pak pomalu zbledl, ale já si toho moc nevšímal. Dával jsem pozor na ostatní a na Darrougha zvlášť.

„Můžete to dokázat, maršále?“ zeptal se Darrough.

„Paní Lundyová je v doktorově ordinaci. V přítomnosti lékaře mi řekla, že na ni vystřelil muž v přesně takové vestě. Conn Dury to slyšel také. Ta vesta patří McDonaldově dceři – ale máji na sobě on.“

Darrough sklonil pušku a sáhl po přezce na opasku. „Jdu od toho, Johne,“ řekl. „Nechci mít nic společného s chlapem, který střílel na ženu.“

Pistole uhodily o zem. „Chcete nás?“ zeptal se Darrough Blakea. „Ne,“ odpověděl Blake. „Vraťte se v klidu domů a zůstaňte tam.“

„Moment, maršále,“ ozval jsem se. „Ať tady zůstane Tallcott. Chci, aby byl prohledán jeho dům. Při útoku bylo ukradeno zlato Kate Lundyové.“

Darrough zaklel. „Ať to zlato ukradl kdokoliv,“ zavrčel, „zaslouží si viset vedle McDonalda a já sám mu uvážu oprátku!“

Aaron McDonald seděl bez hnutí na svém koni. Náhle se vedle mě něco pohnulo. Podíval jsem se tím směrem a uviděl jsem Lindu, jak se dívá na svého otce.

Sledoval jsem její pohled a spatřil to, co ona.

Žádný člověk na světě nebyl v tom okamžiku osamělejší než Aaron McDonald. Všichni se od něj takřka nepostřehnutelně odtáhli. Jen Tallcott mu zůstal na blízku, také izolovaný. Ale ani jeden z nich v tu chvíli nemyslel na druhého.

Tallcott chtěl utéct. Vypadal jako zpráskaný pes.

Aaron McDonald jen seděl v sedle, dobře věděl, že není úniku. Aťbyl jakýkoliv, skoro jsem ho litoval, protože zůstal sám a nezbývalo mu než si uvědomit, jak je malý.

Penězi a arogancí si na čas koupil moc a autoritu. Peníze měl pořád, ale v žádném obchodě si nemohl koupit to, co teď potřeboval.

Když jsem se znovu podíval na Lindu, zjistil jsem, že hledí na svého otce s nenávistí a pohrdáním v očích.

„Vy jste horší než on,“ řekl jsem. „Nechala jste zabít toho mladíka a dobře jste věděla, co děláte.“

Vůbec mě neslyšela. Jen se otočila a kráčela pryč ulicí. Neohlédla se – ani jednou.

KAPITOLA 12

KDYŽ ZNOVU PŘÍŠEL den, byla ulice opuštěná. Ani toulavý pes neproběhl prachem mezi falešnými průčelími.

Banka byla zavřená. McDonaldův obchod také. Hardeman opustil svou kancelář už dávno, stejně jako Bannion svůj saloon.

Za třemi domy nakládali lidé vozy. Pracovali mlčky, a pokud mě vůbec zahlédli, nevěnovali mi pozornost.

Rowdy Lynch přijel po půlnoci, s obličejem černým od střelného prachu, rozesmátý a šťastný navzdory několika ranám po kulkách – pouhých škrábnutích.

Asi třicet kilometrů od města na něj zaútočila skupinka mladých Kiowů na válečné stezce a on si to báječně užil. Bylo jich asi dvacet, ale Rowdy, i když byl sám, vezl snad šedesát nabitých zbraní, většinou opakovaček.

Měl vodu a spoustu jídla, a když je viděl přijíždět, zajel do bizoního bahniště a počkal si na ně. Než se k němu dostali, měl už vůz připravený a koně vypráhnuté. Kiowové je nechtěli zastřelit, ale nechat si je pro sebe.

Rowdy byl dobrý střelec a nemusel si dělat starosti s municí, protože i když vyprázdnil své zbraně, měl ve voze ještě další tisícovku nábojů. Navíc to byl člověk, který si potpěl na pořádnou bitku. Ale indiánští mladíci si mysleli, že narazili na osamělého člověka, kterému snadno vezmou skalp.

Zaútočili na něho, on vzal vinčestrovku a vystřílel na ně sedmnáct nábojů. Pak pušku zahodil a pustil se do nich se spencerovkou ráže.56.

Když Kiowové přišli o jednoho muže, stáhli se, aby se poradili. Viděli jen jednoho muže, ale nikdo přičetný by takhle neplýtl olovem. Po chvilce to zkusili znovu. Tři z nich zaútočili na Rowdyho z jedné strany, zatímco ostatní chvilku počkali a pak udeřili z druhé.

Znovu spustil palbu z vinčestrovky následované spencerovkou, pak sáhl po brokovnici a vypálil čtyři náboje na blížící se trojici indiánů.

První výstřel jednoho z nich takřka přepůlil a srazil ze sedla. Byl mrtvý, ještě než dopadl na zem.

Bitva trvala pět hodin, s dlouhými přestávkami. Rowdy rozuměl jazyku Kiowů a občas k němu dolétlo něco z jejich debat. Někteří se

chtěli stáhnout. Netušili, do jakého maléru se dostali, ale už toho měli dost.

Rowdy na ně křičel nadávky v jejich jazyce a mluvil o přízračných střelcích, o nichž se zmínil jeden z indiánů. Řekl jim, že všude kolem něho jsou duchové velkých válečníků, nepřátel Kiowů.

Jeden z indiánů se chtěl předvést před ostatními a prohlásil, že zaútočí sám. Rowdy se jen pohodlně usadil a nechal ho přiblížit. Když byl mladý válečník skoro u něho, zahájil palbu z brokovnice Colt s otočným zásobníkem. Z mladíka nezbylo skoro nic, co by se dalo odvézt domů, a vyděšení Kiowové se konečně stáhli a nechali ho být.

ROZHLÉDL JSEM SE po ulici a bylo mi jasné, že s městem je amen. Byl to Aaron McDonald, kdo ho zabil, ne my.

A Aaron McDonald seděl ve vězení a čekal, až ho odvezou na východ k soudu.

Poslal si pro svou dceru, ale ta se neobjevila. Když ji lidé znovu zahlédli, čekala na chodníku na dostavník se dvěma vaky vedle sebe.

Nějaký muž přijel po ulici na grošákovi a zastavil přede mnou. „Neztratil někdo hnědýho valacha se třema bílejma punčoškami a bílým nosem?“

To vypadalo na Rudocha, Kateina oblíbeného koně.

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Viděl jsem takovýho vzadu u potoka.“ Ukázal směrem k potoku tekoucímu na kraji města. „Díky,“ řekl jsem.

Došel jsem po ulici k ohradě a stájím a nahlédl dovnitř. Opravdu, hnědý valach byl pryč. Osedlal jsem svého koně, nasedl a rozjel se městem.

Ze dveří vyšel John Blake a zavolal na mě, ale já jen zvedl ruku na pozdrav. „Za chvíli budu zpátky!“ křikl jsem a pokračoval v jízdě.

Bylo chladné, příjemné ráno. Pokud se těm lidem podaří naložit vozy včas, ujedou slušných pár kilometrů, než se udělá horko.

Hnědák spásal trávu u potoka. Když jsem k němu dojel, sklouzl jsem ze sedla, abych zvedl jeho provaz. Kůň poodešel a já ho následoval.

Když jsem se napřímil s provazem v ruce, uviděl jsem malý obláček prachu, který visel ve vzduchu kousek dál na jih.

Náhle jsem ucítil, jak se mi naježily chlupy na zátylku. Nehybně jsem stál a rychle přemýšlel, jak se měl udělat už předtím.

Jak ten hnědák utekl? Proč –

„Zdravím, Dury. Dostal jste se daleko od Burro Mesy.“ Vynořil se zpoza nejbližší vrby s pistolí v ruce. Byl to vysoký, kostnatý chlap, kterého jsem už zahlédl ve městě.

„Jsem Frank Shalett. Nebo Hastings, jestli se vám to víc líbí. Slyšel jsem, že jste zabil Riche a Flangea a už mě unavilo dávat si na vás pozor. Děláte mi trochu starosti, tak jsem si řekl, že se podívám, jak vypadáte, když se trochu zapotíte.“

Mířil mi přímo na srdce a z těch deseti metrů mě nemohl netrefit, i když jsem viděl několik dobrých střelců minout, zvlášť když na ně protivník vystřelil, což on zjevně neočekával.

„Nikdo se nebude na nic ptát, až vás tady najdou s pistolí u opasku,“ řekl. „I když vás všichni mají za rychlého střelce.“

Byl to poslední z vrahů Jima Sothertona. Od toho dne jako by uplynula celá věčnost. Už léta mě ani nenapadlo, že bych po něm znovu začal pátrat. Od konce války jsem také věřil, že je mrtvý. A teď stál přede mnou.

Ale ten prach, který jsem viděl... tenhle muž ho zvednout nemohl.

„To jste nemohl být vy,“ řekl jsem nahlas. „Určitě tady už pěkně dlouho číháte.“

„O čem to mluvíte?“

„O prachu, co jsem viděl ve vzduchu,“ upřesnil jsem. „Je tady ještě někdo.“

Zatvářil se znechuceně. „Jste zatracený blázen! Nemyslíte si snad, že vám na tohle sko...“

Pro střelce je těžší střílet napravo, tak jsem ustoupil doleva a sáhl pro pistolí. Vypálil... minul... znovu vypálil. Zasáhla mě kulka a opětoval jsem střelbu.

Připravil jsem se na další zásah, uklidnil ruku a trefil ho do břicha a pak znovu, o něco výš. Poblíž jeho klíční kosti se objevila

krvavá skvrna. Otočil se kolem své osy, upadl, pokusil se vstát a znovu se svalil.

Náhle zazněl čísi hlas: „No, tomuhle říkám pěkná přestřelka.“

Kde jsem ten hlas už slyšel? Práskla puška a šestiraňák mi vylétl z ruky. „A mám tady pro tebe další kus olova. , Přijel jsem vyrovnat účty, ale trochu jsem se zdržel.“

Byl to Holand'an, ten bezcitný, sebejistý zabiják Bili Hoback.

Na písku u mých nohou byla krev. Dostal jsem zásah, byl jsem zraněný. Šok zatím bránil, abych cítil bolest, ale jak dlouho to vydrží?

Má pistole byla pryč.

Pušku jsem měl na sedle a kůň byl nejméně pět metrů daleko, což bylo jako pět kilometrů.

Když mi vystřelil pistoli z ruky – žádný trik při jeho střeleckých kvalitách a krátké vzdálenosti – strnula mi paže až k lokti. Zbraň odlétla do písku a nejspíš už byla stejně k ničemu.

Dostal mě a chystal se mě zabít. Jen se chtěl postarat, abych trpěl, protože jsem zranil jeho pýchu.

Chlapci měli samozřejmě pravdu. Takového člověka není dobré nechat naživu. Je třeba zabít ho jako chřestýše, jinak se ho nezbavíte.

Zjistil jsem, že klečím na jednom koleni, a zatočila se mi z toho hlava. Klesl jsem předtím, než na mě vystřelil, nebo potom?

Během přestřelky s Hastingsem, nebo Shalettem, se skrýval v křoví. Čekal, aby mě viděl zemřít, nebo mě dorazil. Měl mě na lopatě. Mysli... musíš přemýšlet.

Chlapci mohli střelbu slyšet, ale v okolí se jich asi moc nepohybovalo. Tohle bylo jedno z těch vzácných rán, kdy se mohli prospat.

„S pomocí nepočítej. Vidím odsud na cestu a jestli se sem někdo rozjede, zabiju tě a prásknu do bot. Bude chvíli trvat, než přijdou na to, že tady kromě tebe a Shaletta byl ještě někdo jiný – jestli to vůbec zjistí.“

Jestli viděl na cestu, mohl se nacházet jen na jediném místě. Problém byl v tom, že ze svého úkrytu měl pod kontrolou celou prohlubeň, v níž jsem stál.

Hájek vrb a topolů byl docela velký a podrost tvořily trnité šlahouny ostružin, v nichž by si člověk potřhal šaty.

Koutkem oka jsem zachytil záblesk slunečního světla. Jeho hlaveň na mě mířila zpoza kmene stromu vyrůstajícího z křoví.

Přede mnou leželo tělo Franka Shaletta. Náhle jsem uviděl, jak se jeho ruka nepatrně pohnula – napnul nebo se v ní uvolnil nějaký sval. Když padl k zemi, zůstala mu ruka ležet na kameni. Kdyby se ještě jednou pohnula, sklouzla by do suchého listí pod ním.

Hlava se mi točila a ze všech sil jsem se snažil zaostřit. Opravdu se ta ruka hnula?

Ano... a stalo se to znovu. „Franku!“ vykřikl jsem.

Ruka sklouzla do listí.

Holand'an okamžitě vypálil do mrtvol. Využil jsem toho, že namířil jinam, a vrhl se do křoví.

Dopadl jsem na zem a zůstal ležet bez hnutí. Určitě pozorně naslouchal a sebeslabší zvuk by znamenal mou smrt.

Možná mě stejně zabije, ale získal jsem šanci bojovat.

UVědomil jsem si, že krvácím. Došel jsem k závěru, že jsem to koupil do nohy.

S nekonečnou opatrností jsem zvedl pravou ruku ze země a sáhl po loveckém noži. Neměl jsem sice pistoli, ale kdyby se mi podařilo vytáhnout nůž...

Rukojeť byla od krve. Otřel jsem si ji velmi opatrně o košili a sevřel nůž v pravé ruce. Pak jsem čekal.

Věděl jsem, že mě hledá.

Musel být nervózní, protože čím déle po mně bude pátrat, tím větší bude riziko, že sem zamíří někdo z města. John Blake určitě slyšel výstřely a nezůstane u něj jen u zvědavosti... Touhle dobou už by se mohl blížít.

Ten honák, který mi pověděl o hnědákovi, byl samozřejmě spolčený se Shalettem. Jel dál, nebo čeká ve městě. na Shaletta? Jestli ano, musí být už jako na trní.

Kradmo, jak jsem se naučil od Apačů, jsem se začal plížit kupředu. Chtěl jsem se dostat na místo, které oko snadno přehlédne. Ne do očividného úkrytu... toho by si všiml příliš brzy, ale někam do

takřka otevřeného terénu. Bez hnutí ležící člověk může být skoro neviditelný.

Zem pode mnou byla vlhká a bahnitá od vody z blízkého pramene. S velkou opatrností, abych nevydal nějaký zvuk, jsem se převalil v bahně a zašpinil si košili, aby mě bylo hůř rozeznat.

Pomalů jsem se sunul kupředu, dokud jsem nenašel, co jsem hledal. Byl tam pařez a vyvrácený strom, před kterým rostla tráva, mladé stromky a křoví, nic z toho vyšší než několik desítek centimetrů.

Tou dobou už jsem měl na zablácených šatech nalepené listí, bahno ve vlasech a na obličeji.

Lehl jsem si kousek od kraje keře, skoro na otevřené prostranství naproti pařezu a padlému stromu, co nejbližší k místu, kam jsem si myslel, že přijde.

Jestli mě spatří, budu mrtvý. Oči mají sklon přeskakovat otevřený prostor. Nevěděl, jak jsem na tom s pohybem v lese, a jako nejlepší úkryt se nabízel vyvrácený kmen na protější straně mýtiny.

Ležel jsem naprosto bez hnutí, skoro jsem ani nedýchal, a čekal jsem. S uchem přitisknutým k zemi jsem ho uslyšel dřív, než došel ke mně.

Byl dobrý stopař a měl spoustu zkušeností se stopováním svých obětí; byl mnohem schopnější než jiní muži, a proto si byl jistý sám sebou. On byl lovec, já lovná zvěř.

Apačtí chlapci si často hráli tak, že si lehli na zem a ostatní se je snažili objevit jen pohledem; a já věděl, jak je těžké najít někoho, kdo se vůbec nepohne.

Mohl si být jistý, že mě nakonec zabije. Můj úhybný manévr jen prodloužil lov. Ale už se mu dařilo příliš dlouho.

Vynořil se z křoví ani ne čtyři metry ode mne, s puškou připravenou k výstřelu a pohledem namířeným ke křoví na vzdálené straně mýtiny. A když procházel kolem mě, zvedl jsem se a zarazil mu nůž do levé ledviny.

Bodl jsem vši silou a ostří mu vjelo do těla až po střenku.

Jeho tělo ztuhlo a já znovu sevřel rukojeť nože, právě když se začal otáčet. Nůž vyklouzl z rány a on se pokusil zvednout pušku. Na okamžik jsme stáli tváří v tvář, s očima jen kousek od sebe.

Užasle na mě pohlédl a řekl: „Tys mě zabil!“

„No jo, už to tak vypadá,“ já na to.

Padl na zem a zůstal ležet v trávě, oči upřené na mě. „Vem si moji pušku,“ vypravil ze sebe, „a dobře se o ni starej, je to dobrá zbraň...“

Zvedl jsem tedy pušku a šel na druhou stranu paseky. Odtamtud jsem se na něj ohlédl. Byl opravdu mrtvý, i když tomu bylo těžké uvěřit.

Když jsem se vynořil z lesa, uviděl jsem Johna Blakea, jak se sklání nad Shalettem. Byli tam i Red Mike a také Meharry.

„Tohle je Frank Shalett,“ řekl Red Mike. „Je tam vzadu ještě někdo?“

„Jo,“ odpověděl jsem. „Je tam Holand'an. Ale jestli se s ním chcete vidět, budete muset za ním. Sám nepřijde.“

Posadili mě opatrně na koně, odvezli do města a uložili do postele.

Než jsme vyrazili zpátky do Texasu, udělal jsem ještě jednu věc, tedy poté, co jsme se s Kate vzali. Nikdy jsem se moc nechlubil, ale na světě byli dva lidé, kteří si zasloužili vědět, co se stalo.

Napsal jsem dopis siru Richardovi do sídla Sothertonů. Druhý dopis jsem poslal plukovníku americké armády Edwardsovi. Znění obou listů bylo stejné a velmi prosté, ale já si byl jistý, že porozumí.

Nejdřív byli tři, teď už není žádný.

Když jsme se vypravili do Texasu, jel jsem na voze s Kate. Tušil jsem však, že než překročíme Nation River, budu už zase sedět v sedle a dívat se na svět mezi koňskými ušima.

Kdo je Louis L'Amour

„Považuji se za nositele tradice ústního podání – člověka jako byli trubadúři, vesniční vypravěči, muži ve stínu u ohně. Přál bych si, aby si mě tak lidé pamatovali –jako vypravěče. Dobrého vypravěče.“

NENÍ SPORU o to, že málokterý autor je tak doma ve světě, který znovuvytvořil, jako Louis Dearborn L'Amour. Nejen že fyzicky zapadá do jezdeckých bot drsných postav, o kterých píše, ale jak říká: „Kráčel jsem po zemi, po které chodí mí hrdinové.“ Vlastní zkušenosti a celoživotní záliba ve zkoumání historických pramenů dávají panu L'Amourovi mimořádné vědomosti a schopnost chápat lidi, události a trýzně života na americkém Západě, který se stal zdrojem jeho popularity.

Tomuto spisovateli irsko-francouzského původu se podařilo vystopovat svou rodinnou linii zpět až do začátku sedmnáctého století a sledovat její nepřetržitý postup na Západ v čele pionýrů. Když vyrůstal v Jamestownu v Severní Dakotě, mohl vstřebávat pionýrskou historii své rodiny včetně příběhu o svém pradědečkovi, kterého skalpovali siouxští válečníci.

Poháněn zvědavostí a touhou rozšířit si obzory odešel v patnácti letech z domova a vystřídal množství povolání včetně námořníka,

dřevorubce, cvičitele slonů, stahovače dobytka, horníka a důstojníka u logistické jednotky za druhé světové války. Během svých „tuláckých“ let také objel svět na nákladní lodi, plavil se na džunce po Rudém moři, ztroskotal na Antilách a žíznil v Mohavské poušti. Vyhrál padesát jedna z padesáti devíti zápasů jako profesionální boxer a pracoval jako novinář a také přednášel. Byl dychtivým čtenářem a sběratelem vzácných knih. Jeho osobní knihovna obsahovala 17 000 svazků.

Jak L'Amour říkal, „chtěl jsem psát skoro od chvíle, co jsem se naučil mluvit“. Po nespočetném množství dobrodružných povídek napsaných pro časopisy vydal v roce 1953 v USA svůj první román Hondo. Celkem mu vyšlo více než sto knih; jejich celkový náklad přesahující 270 milionů výtisků z něho dělá jednoho z nejlépe prodávaných spisovatelů v dějinách moderní literatury. Jeho díla byla přeložena do více než dvaceti jazyků a přes pětáctýřicet románů a novel bylo zfilmováno.

Louis L'Amour, držitel mnoha ocenění, se v roce 1983 stal prvním romanopiscem, kterému byla udělena Zlatá medaile kongresu Spojených států za celoživotní dílo. V roce 1984 obdržel také Medaili svobody od prezidenta Reagana.

Louis L'Amour zemřel 10. června 1988. Jeho žena Kathy a dvě děti Beau a Angelique dál pokračují v L'Amourově tradici a publikují jeho dosud nevydaná díla.

